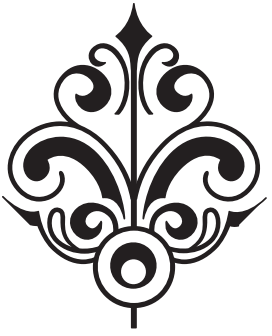
СУНИТСКИОТ ПАТ

ОД
ХУСЕИН ХИЛМИ ИШИК

СУНИТСКИОТ ПАТ

ОД

ХУСЕИН ХИЛМИ ИШИК

www.hakikatbooks.com

СОДРЖИНА

СУНИТСКИОТ ПАТ ПРЕДГОВОР 5

1 — МА'ЛУМАТ-И НАФИ'А (КОРИСНИ ИНФОРМАЦИИ) 12

РАЗНИ ИНФОРМАЦИИСЕПАРАТИСТИ,
ЕРЕТИЧКИ МАЗХАБИ.....34

2 — ВЕРАТА НА АХЛ АС-СУННА 49

ДВЕСТА ШЕЕСЕТ И СЕДМОТО ПИСМО ОД ПРВИОТ ТОМ.....60

ДВЕСТА ШЕЕСЕТ И ОСМОТО ПИСМО ОД ПРВИОТ ТОМ 61

3 — АЛ-ИМАМ АЛ-А'ЗАМ АБУ ХАНИФА
рахматулаху теала алаих.....65

4 — ВАХАБИЗМОТ И НЕГОВОТО
ПОБИВАЊЕ ОД АХЛ АЛ-СУННА 79

5 — ЗАВРШНИ ЗАБЕЛЕШКИ.....114

6 — МАСЏИД ан-НАБИ.....116

КАКОВ ТРЕБА ДА БИДЕ ВИСТИНСКИОТ МУСЛИМАН.....117

ХУСЕИН ХИЛМИ ИШИК,'Рахмат-Алахи алаих' 121

АХМЕД ЏЕВДЕТ ПАША.....124

ПОИМНИК.....126

СУНИТСКИОТ ПАТ
ПРЕДГОВОР

Да ја започнеме книгата во Името на Алах !
Најдобрата заштита е во Името на Алах !
Неговите благослови се над сите значења и мерења,
Тој е целата Милост, простувањето е Негово задоволство!

Бисмилахир-Рахман-ир-Рахим

Алаху теала, помилувајќи ги сите луѓе на Земјата, создава корисни работи и ни ги испраќа на нас. Тој ќе им прости на грешните верници кои треба да одат во Пеколот и ќе ги донесе во Рајот. Тој го создава секое живо суштество, го одржува секое битие во секој момент и ги штити сите од страв и ужас. Верувајќи во себе и во чесното име на Алаху теала ја започнувам оваа книга.

Хамд[1] нека му е на Алаху теала. Мирот и благословот нека бидат на Расулуллах, Пророкот Мухаммед салАлаху алејхи ве селам. Благословите нека бидат за неговиот чист Ахл-ал-Баит и за сите негови праведни и посветени придружници ‘радиу-Алаху теала анхум ажма ин.

Изреката која што почнува со: “**Ова е свет на борба**”, не би требало да се гледа како банална изрека. Ние се движиме тешко низ животот, опкружени со маки и различни борби, се бориме против природните сили, како претопли лета и снежни зими, против трикови и измами на злите и нерелигиозни луѓе, кои не напаѓаат со сето нивно психолошко оружје и материјална војна. Првото барање што треба да се исполни за водење борба против непријателот е да се стекне широко знаење за непријателот. Во спротивно, потфатот преземен за да се браниме себеси може да испадне дека е повреда нанесена на нашите соседи и пријатели. Работите потребни за удобен живот се нарекуваат **мал**(имот) или **мулк**(поседување). Се од игла до куќа или стан е сопственост. Алаху теала на некои луѓе и организации

[1] Пофалби и благодарност.

им дал дозвола да користат одредени делови од недвижнини. Мажот располага со овие недвижнини како и со својата жена, деца и роднини. Секој ја користи својата сопственост толку колку што Алаху теала му дозволил. Не е дозволено да се користат повеќе од што е дозволено или да се користи туѓа сопственост. Постои позната изрека:"Не биди горд на својата сопственост и не тврди дека си ти најдобар". Може да дувне спротивен ветер и се што ти е вредно да го оддува. Ако твоите поседувања се добиени по пат на харам (недозволено/забрането) се нарекуваат дунја (свет). Дунја се состои од харам и макрух кои се штетни. Различни книги имаат различни вредности за тоа што е штетно а што е употребливо. Најправилната разлика е таа направена од Алаху теала.

Заповедите на Алаху теала се наречени **фарз**(и), а Неговите забрани се нарекуваат **харам**. Заповедите на Пророкот се наречени **сунна, а неговите забрани макрух. Овие четири работи масовно се наречени Ислам.** Симптомите по кои се препознава постоењето на иман во срцето е неговото сакање и прифаќање на Ахкам-исламијја. (Заповеди и забрани на Исламот). Непризнавање на суннет-от предизвикува губење на (неговиот/нејзиниот) иман, и станува ќафир (неверник). Личноста која има иман а сепак не ги почитува правилата на Исламот станува **фасиќ** (Муслиман). Многу голем грев е да не го почитуваш Исламот. Неверниците ќе горат во вечен оган на Пеколот, Ќафирот ќе биде запален вечно во пеколот, додека муслиманот фасиќ ќе биде запален онолку (и онолку долго колку што тој (или таа) заслужува поради неговите гревови, а потоа ќе биде одведен во Рајот. Личноста која има иман и се покорува на Исламот се нарекува **салих роб**/(ќул). (Женска форма од салих е **салиха**). Личноста која што живее во планина или во дивина и која што притоа е несвесна дека постои Исламот нема да прерасне во ќафир или фасиќ**.** Таквите луѓе нема да одат во рајот или пеколот откако ќе бидат повикани на одговорност на Судниот ден. Како животните, тие ќе бидат уништени. Исламот, една од небесните религии, е голем благослов кој предизвикува голема среќа. Луѓето кои не ја ценат вредноста на овој благослов ќе платат за него.

Секој муслиман треба да извршува **намаз** пет пати дневно**.** Овие намази (молитви) кога се изведуваат се знак за иман во срцето на молителот. Отфрлувањеso на овие молитви прави оној што ги отфрла

да стане ќефир (неверник)**.** Неверникот кој верува во небеската (но застарена) религија се нарекува **ахл-и-китаб или личност на книгата. Оној што ја негира и таа застарена религија е наречен мушрик** (многубожец)**.** Неверниците како некои Евреи и повеќето Христијани се нарекуваат **мушрик.** Во денешниот свет, нема ниту еден неверник кој не станал политеист (**мушрик).** Муслиман кој погрешно ги разбрал заповедите на Мухамед алејхи ве селам и кој поради тоа погрешно ги кажува, се нарекува муслиман кој **држи бид'ат.** Шиити и Вахабии се Муслимани кои држат бид'ат. Ако некој од овие луѓе одбие една заповед направена од Мухамед алејхи ве селам тој ќе стане неверник**.** Муслиманите кои веруваат во сите заповеди на Мухамед алејхи ве селам без правење на никакви измени во нив, се наречени вистински муслимани (кои се следбеници на вистинската Исламска школа наречена) **Ахл ас-Суннат.** Имам Азам Абу Ханифа, Ну'манбин Тхабит **е** предводник на овие (вистински Исламски ученици и) вистински Муслимани. Вистинските Муслимани кои веруваат во Ахл ас-Суннат се поделени во четири групи наречени Мазхаб во исламските практикувања и начини на обожување. Овие Мазхаб се: **Ханафи, Шафии, Малики** и **Ханбали.** Муслиманите од овие четири групи гледаат на себе како на браќа и сестри и вршат намаз еден зад друг. Со други зборови, било кој верник од овие четири групи Мазхаб се приклучува на намаз во џемат спроведен од муслиман од истата од овие четири групи и прават Намаз позади муслиман наречен имам. Овие вистински муслимани не треба да бидат помешани со луѓето од бид'ат ,кои се еретици. Луѓето од бид'ат се стремат да го уништат Исламот од неговата суштина. Алхамд-у-лиллах! Муслиманите низ светот се главно во вистинскиот Мазхаб наречен **Ахл-ас-суннат.** Вахабии и Шиите кои следеле (два различни) еретички начини, се со намален број. Постојат три основни групи на луѓето кои се нарекуваат Муслимани. Првата група се вистинските муслимани кои ги следат стапките на **Асхаб-и-кирам.** Тие се наречени **Ахл ас суннат** или **вистински** муслимани или **Фирќа-и-најијја** т.е. групата која е спасена од пеколот. Втората група се непријатели на Асхаб-и-кирам**.** Тие се наречени Рафиди или **Шиити** или **Фирќаи-дала, аберантната група која отстапува од вистинските стандарди. Третата група се состои од луѓе кои се непријателски настроени кон Суните и кон**

Шиите. Тие се наречени Вахаби и **Најди** (или Нејдис), наречени по Најд, Арабија нивното родно место. Тие се исто така наречени **Фирќа-имел'уна** (проколната група). Дека се нарекуваат така поради тоа што ги нарекуваат муслиманите полиетисти е напишано во книгата со наслов **Етика на исламот** и на различни места од шесте фацикули на **Бескрајното блаженство**. Луѓето кои ги нарекуваат Муслиманите неверници се проколнати од нашиот благословен пророк. Евреите и Британиските се издајниците кои го предизвикале ова триделно неединство помеѓу Муслиманите.

Напишани се илјадници вредни книги кои правилно ги учат верските начела, заповеди и забрани на исламската религија, а повеќето од овие книги се преведени на голем број други јазици и репродуцирани во земјите низ целиот свет. Образовните автори на овие правилни книги се наречени ученици на **Ахл-ас-Суннат** 'рахматуллахта'ала 'алејхим ажма'ин. Од друга страна, кратковидните луѓ, чија единствена грижа се нивните лични задоволства и идиотите потчинети од британските предавници во замена за позиција и/или пари, секогаш го напаѓале духовниот и светол пат воден од Исламот и се обидувале да ги клеветат учениците на Ахл ас-Суннат, да ја преуредат исламската религија и да ги однесат муслиманите на погрешен пат. Оваа борба помеѓу муслиманите и нерелигиозните луѓе продолжила со векови и ќе продолжи до судниот ден. Неговата екселенција сакал оваа борба да остане во вечното минато.

Учениците на Ахл ас-Суннат целото знаење го стекнале од Асхаб-и-кирам. За потребите за ширење на Исламот, Асхаб-и-кирам, ја напуштиле својата земја и мигрирале во различни далечни држави. Затоа немале време да пишуваат книги. Помеѓу учениците кои живееле после вториот исламски век, имало луѓе кои го затруле исламското учење со лични погледи, со научно знаење на нивното време и со филозовски изјави, кои за возврат го обележале патот за седумдесет и две групи на **бид'ат (**кои не го следеле вистинскиот пат**).** Евреите и Британските издајниции маат голем удел во појавата на групите бид'ат**.**

Независно на која група припаѓале, луѓето кои ги следеле лошите верувања и се злобни во срцето ќе одат во Пеколот. Секој верник секогаш треба да вели „**Ла илаха ил-л-Алах**", за тазкија на нивниот нафс, т.е. да го исчистат својот нафс од нечистотијата на негирањето

и грешноста што се својствени за неговото создавање, и да каже: "**Естагхфирулах**," за прочитување на срцето за да се залечи од болестите од одбивање на Верата и од гревовите предизвикани од грешни верувања, од ѓаволот, од лошо друштво и од еретички книги. Се додека муслиманите ги обожуваат Ахкам-и-исламијја (Исламските заповеди и забрани) молитвите што тој (или таа) ги кажува, секако ќе бидат прифатени од Алаху теала. Ако човек не се моли пет пати на ден и/или гледа во жена која не се покрила соодветно или во луѓе кои што ги покажале своите интимни делови на телото и/или конзумира храна или пијалок кој е харам (забранет во исламот) ќе биде заклучено дека тој не е послушен за Ахкам-и-иисламијја. Молитвите кои се кажани од такви луѓе не треба да бидат прифатени од Алаху теала)

Постојат две главни нивоа на Муслимани: кхавас (ученици) и авам (обични луѓе). Наведено е во Турската книга со наслов **Дур-и-Јекта** (напишана од Имам зада Мухаммадбин 'Абдулах Есад рахматулахи теала алаих од Конја, у. 1267 [1851 н.е]): "Авам се луѓе кои не учеле Арабска граматика и синтакса наречена Сарф и Нахв и методи и букви од светите писма. Овие луѓе не можат да ги читаат и разберат книгите на Фиќханд Фатва. Морална обврска на овие луѓе е да ги научат исламските верувања и обожувања од учениците на Ахл ас-Суннат. Исто така е морална обврска на научниците да го предаваат прво знаењето кое се однесува на верувањето и потоа да го пренесат учењето кое се однесува на петте основни видови на обожување со различни орални и напишани лекции и преповеди. Во книгите со наслов **Захира** и **Татарханијја**, е напишано дека пред сите други активности треба да му се даде предност на учењето на начелата на верувањето (иман) и верувањето во **Ахл ас-Суннат**." Всушност, Сајид Абд-ул-Хаким Арваси рахматуллахи теала алаихи, голем исламски ученик и експерт во захир (отворено) и во батин (тајно) знаење, ја кажал следната изјава пред да почине: "нецели триесет години се обидуваав да преповедам само иман и верував во Ахл ас-Суннат и во убавите морални мисли што ги учи исламот во џамиите низ Истанбул." За таа цел, се соочуваме со верувањето во Ахл ас-Суннат, со исламските етички вредности, и со важноста да се биде добар со другите и да се служи и подржува состојбата на сите наши книги. Ние не подржуваме напишани изјави кои ги превртуваат вистините напишани од неверници и луѓе ла-

Мазхаби [и зиндик] кои провоцираат луѓе против државата и шират раздор помеѓу браќата. Нашиот благословен пророк ‘сал-Алаху алејхи ве селам’ рекол:” **Религијата е под сенката на мечевите”** укажувајќи на тоа дека муслиманите ќе живеат во мир под заштита на државата и нејзините закони. Колку станува помоќна државата, толку повеќе ќе се зголеми мирот и удобноста. На пример, Муслиманите кои живеат мирно и можат слободно да ги извршуваат своите религиозни обврски во не-муслимански европски или американски држави тие не треба да ги прекршуваат нивните закони и треба да бидат алармирани за да не бидат измамени да служат како статисти во превирања или анархија. Учениците на Ахл ас-Суннат нѐ советуваат дека треба да бидеме такви. Учениците на еден од четирите (вистински) Мазхаби се наречени **ученици на Ахл ас-Суннат**.

Важна порака: Постојат различни предели на различни места во светот. Никогаш не ви здосадува да ги гледате. Дали овие точки на убавина настанале сами од себе? Секое суштество е толку прецизно пресметано и добро пропорционално што изгледа како сѐ да е производ на една машина. Сите нешта се подлежни на законите на физика, хемија, биологија и астрономија. Пред се хармонијата и симетријата во создавањето на човекот! Координацијата помеѓу нашите внатрешни органи, како составни делови на перфектна машина ги збунува дури и експертите. Дури и Дарвин познат англиски немуслиман, морал да го признае неговиот восхит од тоа како работи окото.[2] Сите биттиа се поврзани едни со други преку непроменливи и меѓусебно зависни закони. Луѓето со религиозни верувања велат дека постои сезнаен **Творец** кој ги создава сите биттиа. Атеистите кои ги негираат сите религии, трдат дека се се создава само од себе по случаен начин. Основачот спогодбено, испраќа пораки преку Неговите пророци, велејќи: ”**Јас создадов се. Јас самиот сум Сопственик на сите вас. Ако верувате во мене ќе ве сместам во Рајот. Ќе ви дадам безбројни благослови. Ќе имате бескраен живот со задоволство**

[2] „Да се претпостави дека окото со сите негови неповторливи измислици за прилагодување на фокусот на различни растојанија, за прием на различни количества светлина и за корекција на сферични и хроматсаберации, можело да се формира со природна селекција, изгледа, слободно признавам, апсурдно. во највисок степен.“ Чарлс Дарвин во **Origin of Species**, J.M, Dent@Sons Ltd, Лондон, 1971, p. 167.(стр. 18 од The Advised Quote Book).

и среќа. Додека луѓето кои ги негираат моите Пророци, вечно ќе горат во Пеколот” Да претпоставиме дека Рајот и Пеколот не постојат и верниците грешат што веруваат во Пророците, оваа грешка не може да им направи ништо лошо. Сепак, бидејќи пророците ја кажале вистината, луѓето кои одбиваат да им веруваат и оние кои ја сменила својата изјава ќе горат вечно.

Со благодарност е забележано дека луѓето од религиозна власт во речиси сите муслимански земји се трудат да го прогласат и бранат овој правилен пат на Ахл ас-Сунна. Како и да е некои луѓе кои не ги прочитале или не ги разбрале книгите напишани од учениците на Ахл ас-Сунна од незнаење прават игнорантни усни и писмени изјави, иако немаат никаков ефект освен што го издаваат сопственото незнаење и непријатност против муслиманскиот цврст иман и братската љубов што ја имаат помеѓу себе.

Штетните сепаристички движења помеѓу муслиманите ги напаѓаат книгите на илм-и-хал и се обидуваат да ги оцрнат учениците на Ахл ас-Сунна и големиот човек Тасавуф ‘рахматулахи теала алаих . Како и сите други ученици на Ахл ас-Сунна, Ахмед Џевдед Паша и нашиот научен одбор им ги дале потребните одговори, со тоа го штителе и корегирале значењето кое Расулулах сал-Алаху алаихи ве селам изведени од Светиот Ку’ран. Во сегашната наша книга, ние ги дефинираме вистинскиот и еретичкиот пат посебно. Ние го замолуваме Алаху теала, дека со грижливо учење на оваа книга и со разумен ум и чиста совест, нашите важни читатели ќе го оценат праведно и ќе се држат заедно на вистинскиот и исправен пат на Алаху теала и ќе избегнуваат лажливи луѓе, еретици и клеветници. Со тоа ќе ја избегнат вечната проколнатост.

Објаснувањата што се додадени на некои делови во нашата книга се напишани во загради [...]. Сите овие објаснувања се позајмени од автентични книги.

Миладии	**Хиџри Шамсики**	**Хиџри Камарии**
2001	1380	1422

Порака од издавачот: Секој што сака да ја отпечати оваа книга во нејзината оригинална форма или да ја преведе на било кој друг јазик има однапред дадено дозвола да го направи тоа, и луѓето кои го превземаат овој хуманитарен подвиг се акредитирани во благословите кои однапред Му ги нудиме на Алаху теала, во нивно име и исто така наши најдобри желби со благодарност. Како и да е, нашата дозвола има услов хартијата што се користи за печатење да е со добар квалитет и дизајнот на текстот и поставката да бидат соодветно и читко направени без никакви грешки.

Предупредување: Мисионерите се стремат да го рекламираат Христијанството. Евреите работат на проширување на измислените зборови на Еврејските рабини, Хакикат Китабеви (книжарница) во Истанбул се бори да го објави исламот а масоните се обидуваат да ги уништат религиите. Човек со мудрост, знаење и совест ќе ја препознае вистината и ќе помогне во нејзинот труд за спас на целото човештво. Не постои подобро или по ценето нешто да и служиш на хуманоста и да бидеш хуман.

КАЛИМА-И ТАНЗИХ "Субханалахи ваби-хади хисубхан аллах-ил-адхим.„ Ќе бидат простени гревовите на луѓето кои ќе ја кажат оваа Калима-и-танзих наутро и навечер, сто пати во секоја прилика. Оваа молитва е напишана во 307-то и 308-то писмо во оригиналната и во турската верзија на првиот том од книгата со наслов **Мактубат.** Исто така ќе бидат елиминирани сите грижи и невољи.

1 — МА'ЛУМАТ-И НАФИ'А (КОРИСНИ ИНФОРМАЦИИ)

Оваа брошура е напишана од Ахмед Џевдет Паша рахматулахи теала алаих, кој му пружи голема услуга на исламот ставајќи ги правилата во Светиот Ку'ран во законски кодекс во неговата вредна книга **Мајала**. Дополнително ја напишал **Отоманската Историја** во дванаесет тома, најсоодветната книга во тоа поле и познатата **Ќисас-и Анбија** (Историјата на пророците). Тој бил роден во Лофја (Лович во Полска) во 1238г.(1823пр.н.е.); починал 1312г. (1894 пр.н.е.) и бил погребан на гробиштата во Џамијата Фатих во Истанбул.

Џевдет Паша велел: Овој алам односно сè, не постоеше. Алаху

теала го создал постоењето од ништо. Сакал да го збогати овој свет со луѓе до крајот на светот. Создавајќи го Адам ‘алејхис-селам од земјата, Тој го украсил светот со своите деца. За да им ги покаже на луѓето неоходните нешта за нив во овој свет и во другиот, Тој наградил некои од нив правејќи ги свои Пророци ‘’алејхим-ус-селам. Ги одделил нив од другите луѓе давајќи им повисоки позиции. Тој ги пренел своите заповеди на Пророците преку ангелот со име **Џебраил**. Тие ги пренеле овие заповеди на умите точно како што Џебраил алејхис-селам им ги пренел на нив. Првиот Пророк бил Адам алејхис-селам и последен бил нашиот господар Мухамед Мустафа алјхис-салату веселам. Многу Пророци имало помеѓу овие два. Само Алаху теала го знае нивниот број. Следните се оние на кои им се познати имињата:

Адам, Шис (или **Шит**), **Идрис**, **Нух, Худ, Салих, Ибрахим, Исмаил, Исхак, Јакуб, Јусуф, Ејјуб, Лут, Шуајб, Муса, Харун, Давуд, Сулејман, Јунус, Илјас, Алјаса, Дху’л-Кифл , Закарија, Јахја, Иса, Мухамед Мустафа** алејхиму-с-салат-у-ве-селам. Дваесет и пет од овие Пророци, со исклучок на Шис алејхис-селам, се спомнати во Светиот Ку’ран. Имињата на **Узаир**, **Лукман** и **Дху’л-Карнаин се исто така спомнати во** Светиот Ку’ран. Некои ученици на Ахл ас-Сунна велат дека овие тројца, и Тубба и Кхидир, се Пророци, додека другите рекле дека се Светци’.

Мухамед алејхис-селам е Хабиб-Аллах (најљубениот на Алах). **Ибрахим** алејхис-селам е Кхалил-Алах (саканиот на Алах). **Муса** алејхис-селам е Калим-Алах (оној со кој зборувал Алах). **’Иса** алејхис-селам е Рух-Алах (оној кого Алах го создал без татко). **’Адам** алехис-селам е Сафи-Алах (оној кому Алах му ја простил грешката) **Нух** алејхис-селам е Најиу-Алах (оној кого Алах го спасил од опасност). Овие шест Пророци се над останатите Пророци. Овие се наречени **Улу’л-азм**. Најистакнат од сите е Мухамед алејхис-селам.

Алаху теала испратил сто страници (мн. од страница (сахифа) брошура) и четири книги на Земјата. Сите ги донел Габриел (Џебраил алејхис-селам). Десет брошури биле спуштени кај Адам алејхис-селам, педесет проспекти кај Шис алејхис-селам, , триесет кај Идрис алејхис-селам, и десет проспекти кај Ибрахим алејхис-селам. Сахифа ,(во следниот контекст), значи “мала книга”, ”брошура”. Тоа не значи „еден лист хартија“ како што го знаеме]. Една од четирите книги

Тавратеш-шериф [Торах] била испратена на Муса алејхис-селам, книгата **Забуреш-шериф** на Давуд алејхис-селам, книгата **Инџилеш-шери** [латински 'Evangelium'] на Иса алејхис-селам и **Ку'ран ал керим** на последниот Пророк, Мухамед алејхис-селам.

За времето на Нух алејхис-селам, зафатила поплава и со вода бил прекриен цел свет. Сите луѓе и животни на земјата се удавиле. Но верниците кои биле на бродот со него биле спасени. Нух алејхис-селам кога го полнел бродот земал по еден пар од секое животно, од кои се размножиле денешните животни.

Нух алејхис селам имал три сина кои биле качени на бродот. Сем, Јафас (Јафет) и Хам. Денешните луѓе на земјата се нивни потомци. Затоа тој (Нух) е наречен Втор Татко.

Ибрахим алејхис-селам бил татко на Исмаил и Исак алејхис-селам. Исак алејхис-селам бил татко на Јакуб. Јакуб алејхис-селам бил татко на Јусуф алејхис-селам. Јакуб алејхис-селам бил наречен Исраил. Од оваа причина, неговите синови и внуци биле наречени **"Бени Исраил"** (Децата од Исраил, Израелци). Бени Исраил се зголемиле во број и многу од нив станале Пророци. Муса, Харун, Давуд, Сулејман, Закарија, Јаҳја и Иса алахимус-селам се помеѓу нив. Сулејман алејхис-селам бил син на Давуд алејхис-селам. Јаҳја алејхис-селам бил син на Закарија алејхис-селам. Харун алејхис-селам бил брат на Муса алејхис-селам. Арапите се потомци на Исмаил алејхис-селам и Мухамед алејхис-селам бил Арап.

Худ алејхис-селам бил испратен во племето Ад Салих алејхис-селам во племето на Тхамуд и Муса алејхис селам бил испратен во Бени Исраил. Исто така Харун, Давуд, Сулејман, Закарија и Јаҳја алејхиму-селам биле испратени во Бени Исраил. Сепак никој од нив не донел нова религија, тие ги поканиле Бени Исраил во религијата на Муса. Иако Забур бил испратен кај Давуд алејхис-селам, каде немало заповеди, правила или ибадет. Било исполнето со проповеди и совети. Затоа не ги укинуваат или поништуваат Торах-та туку ги нагласуваат и затоа религијата на Муса алејхис-селам траела до времето на Иса алејхис-селам. Кога Иса алејхис-селам дошол, неговата религија го укинала на Муса алејхис-селам учењето и така Торах било поништено. Понатаму не било дозволено да се следи религија на Муса. Од тогаш па натаму било неопходно да се следи религијата на

Иса алејхис-селам до појавувањето на Мухамед алејхис-селам. Како и да е мнозината од Бени Исраил не верувале во Иса алејхис-селам и останале приврзаници на Торах. Ова ги раздвоило Евреите и Насара. Луѓето кои верувале во Иса алејхис-селам' биле наречени Насара, кои се денешните Христијани. Луѓето кои не го признавале Иса алејхис-селам' и останале во неверување и ерес се наречени **Јахуд** (Евреи). Евреите сеуште тврдат дека ја следат Муса-овата алејхис-селам религија и читаат Торах и Забур; Насара тврдат дека ја следат Иса-овата алејхис-селам религија и читаат Евангелие. Како и да е нашиот учител Мухамед алејхис-салату-ве-селам, господарот на двата света и Пророкот на сите човечки биттиа и духови, бил испратен како Пророк на сите светови (свет од биттиа), и неговата религија, Исламот, ги поништил сите претходни религии. Од тогаш оваа религија останува валидна до крајот на светот, не е дозволено во ниеден дел на светот, да се биде во било која друга религија освен во неговата. Ниту еден друг Пророк не може да го порази него. Ние сме благодарение на Алаху теала, неговите Умма. Нашата религија е Ислам.

Нашиот пророк Мухамед алејхис-селам, бил роден во Мека во понеделник наутро на Раби' ал-Аввал 12, кој се совпаднал со 20ти Април, 571г. Починал 11-та година од Хиџра (632г.). На 40 години, ангелот Џебраил алејхис-селам, му открил дека е избран за Пророк. Тој емигрирал (хиџра) од Мека во Медина во 622г. ,неговото пристигнување во селото Куба, блиску Медина на 20ти Септември, Понеделник, го означува почетокот на Муслиманскиот **Хиџри Шемси** (сончев) календар[3], додека Мухарам 1 истата година го означува почетокот на **Ќамари** (лунарниот) календар.

Ние веруваме во сите Пророци. Сите тие се Пророци испратени од Алаху теала. Сепак кога се спуштил Ку'ран ал-керим, сите други религии биле поништени. Затоа е забрането да се следи било која од нив. Христијаните исто така веруваат во сите минати Пророци, но не веруваат во фактот дека Мухамед алејхис-селам е пророкот на сите луѓе, тие продолжиле да не веруваат и да се разминуваат со вистината. Додека Евреите, кои не веруваат ниту во Иса алејхис-селам , останале два пати подалеку од Исламот.

[3] Персиската Шемска година започнува шест месеци пред оваа; односно на дваесетти март, кој е ден на празникот Магионичар.

Бидејќи Евреите и Христијаните веруваат дека нивните денешни интерполирани книги се истите тие што биле спуштени од Рајот, тие се наречени **ахл ал-китаб** (неверници со небесни книги). Дозволено е (но макрух) да се јадат животни што ги колат [ако го изговараат името на Алаху теала додека ги колат] и да се омажат нивните ќерки со никах. (Не е дозволено девојки Муслиманки да се омажат за било кој од овие неверници. Ако Муслиманка сака да се омажи со неверник или некој што му го свртел грбот на Исламот, така ќе треба да ја отфрли верата во Мухамед алејхис-селам. Личност која го презира Исламот ке излезе од Исламот и ке стане човек кој му го свртел грбот на Исламот. Таканареченият брак ќе биде брак помеѓу два неверника).

Многуверниците и отпадниците кои не веруваат во ниеден пророк или книга се наречени неверници без рајска книга ”**Мулхид-дите** исто така се во иста група. Не е дозволено да се склопи брак со нивните ќерки или да се јадат животни што тие ги колат.

Иса алејхис-селам’ избрал дванаесет од неговите следбеници да ја шират неговата религија после него, сите тие биле наречени Хавари (Апостоли). Тие биле Шам’ун [Симон], Петер, [Петар], Јохана [Јован], најстариот Јакуб, Андреас [Андреј брат на Петар], Филип , Томас, Вартоломеј [Бартоломаус], Матеј [Матју], најмладиот Јакуб, Барнаба Јуда [Јудас] и Јаков [Јакоб]. Јуда станал апостол и Матеј го земал неговото место. Петар бил главен на Апостолите. Овие дванаесет верници, откако Иса алејхис-селам’ се вознесе во Рајот на свои триесет и три години, ја пропагира неговата религија. Сепак вистинските учители на религијата испратени од Алах живееле до осумдесет години. Подоцна, малите пропаганди на Павле биле раширени насекаде. Павле бил Евреин и не верувал во Иса алејхис-селам’. Сепак се преправал дека е верник на Иса алејхис-селам’ и се преставувал себеси како религиозен ученик, тој кажал дека Иса алејхис-селам бил син на Алах. Тој проповедал дека виното и свинското месо се халал. Тој ја преместил кибла на Христијаните од Каба на исток каде изгрева сонцето. Тој рече дека личноста на Алаху теала (Дхат) бил еден и имал три Атрибути. Овие атрибути биле наречени укнум (хипостази). Зборовите на овој еврејски лицемер биле вметнати во најраните четири книги од Библијата (Евангелијата), особено во книгата на Лука, а Насара се разделија во групи. Се

појавија 72 конфликтни секти и книги. Со текот на времето, повеќето од овие секти беа заборавени а сега им останаа само три големи секти. Повеќето од нив се многубошци.

Абдулах ибн Абдулах ат-Таржуман, кој бил свештеник во Мајорка еден од Шпанските острови, и кој си го променил името откако го прифатил исламот во Тунис, напишал книга на Арапски јазик со наслов **Тухфа-ту-л-ериб фи-р-рад-и-'ала ахл-ис-салиб** во 1420 г., и книгата била издадена на Арапски јазик во Лондон во 1872г. и во Истанбул во 1981г.]; книгата била приложена со нејзиниот оригинал Арапска верзија со наслов **ал-Мункиду аниддалал** од Хакикат Китабеви, и Турска верзија на книгата издадена од истата издавачка куќа. Тој во неговата книга вели:

"Четирите Евангелија биле напишани од Матеј, Лука, Марко и Јован. Тие биле првите четири книги оскверавени од Евангелието според Матеј, Палестинец, кој го видел Иса алејхис-селам' дури во годината кога се искачил на небото. После осум години го напишал првото евангелие во кое ги раскажува неверојатните настани кои се случиле во Палестина кога Иса алејхис-селам бил роден и неговата мајка Марија го однела во Египет кога Еврејскиот Крал Херод сакал да го убие нејзиното дете. Мајката Марија починала шест години откако нејзиниот син се вознесе на небото и била закопана во Ерусалим. Лука кој бил од Антакија, никогаш не го видел Иса алејхис-селам. Тој преминал во оваа вера, долго после искачувањето на Иса на небото, под влијание на хипокритот Павле. Откако бил проткаен со отровните идеи на Павле,тој го напишал своето Евангелие, менувајќи ја книгата на Алаху теала (Евангелие) заедно. Марко исто така, ја прифатил Религијата на Иса алејхис-селам' после Вознесението[4] и во Рим напишал што имал слушнато од Петар под името Евангелие според Јован кој бил син на тетката на Иса алејхис-селам. Тој го имал видено Иса неколку пати. Во овие четири Евангелија има многу несоодветни пасуси."

Во две книги со наслов **Дија' ал-Кулуб** и **Шамс ал-Хакика**

[4] Апропос, Вознесението, спротивно на погрешното христијанско верување, е искачувањето на хазрети Иса алејхис селам на небото жив кога имал триесет и три години. Овој факт е достапен од сите исламски извори. Ве молиме скенирајте ја книгата со наслов **не можев да одговорам,** достапна **од Хакикат Китабеви**.

напишани од Исхак Ефенди од Харпут, кој починал во 1309 (1892г.); во арапската книга со наслов **ас-Сиратал-мустаким** од Хајдари-зада Ибрахим Фасих, кој починал 1299; во персиската книга со наслов **Мизан ал-Мавазин**, од Најаф 'Али Табризи, која била издадена во Истанбул во 1288, и во Арапската книга **ар-Радал-Јамил** од ал-Имам ал-Гхазали, која била издадена во Беирут во 1959, е докажано дека постоечките копии на Библијата биле интерполирани. [5]

Евангелието според Варнава, кој напишал прецизно што видел и слушнал од Иса алејхис-селам', било најдено и реиздадено во Пакистан во 1973г. Напишано е во **Камус ал-А'лам**: "Варнаба бил еден од првите Апостоли. Тој бил син на вујкото на Марко. Тој бил од Кипар. Тој верувал во Иса алејхис-селам веднаш откако се појавил Павле, со кој патувал во Анадолија и Грција. Тој бил прогласен за маченик во Кипар во 63та година. Тој го напишал Евангелието и некои други проспекти. Според Христијаните комеморацијата му била на единаести Јуни".

Христијанската религија ја спроведуваат свештеници. Највисоко рангиран Православен свештеник е Патријарх. Свештеници кои се средно рангирани се пастори. Тие кои ја читаат Библијата се Евангелисти. Над овие евангелисти се ускуфс(презвитери), кои делуваат како муфтис (муфтии). Ускуфс со повисок ранг се Бископи, над нив се Архиепископите кои делуваат како кади(судии). Тие кои спроведуваат ритуални молитви во црква се наречени џасилик (свештеник) под кои се курисите или шамаите (ѓаконите), а оние кои служат во црква се нарекуваат еремити (испосници) или шамамиса (коенобити), чија должност е да им помагаат на верниците. Оние кои се посветиле на богослужба се нарекуваат монаси. Поглавар на католиците е Папата (татко на татковците) во Рим. Неговите советодавни прелати се нарекуваат кардинали.

Сите овие луѓе со авторитет во Религијатата во минатото го заборавиле единството на Алаху теала. Тие го создале **Светото Тројство**. Тие велеле делка Исус бил син Божји, што ги направило многубошци. После некое време, во времето на Римскиот Император Клаудиус II (215-271 о.н.е.), Јунус Шамас, Патријарх од Антиохија

[5] Фотостатска репродукција на последните три книги беше произведена од Хакикат Китабеви во 1986 година.

(Турција) , кој го декларирал единството на Алаху теала. Тој донел многу луѓе на правилниот пат, каде им се приклучиле на луѓето од Книгата. Наредните свештеници се вратиле во верување во три Бога. Големиот Константин (274-337) го споил идолопоклонството со Религијата на Иса алејхис-селам. Во 325, тој свикал 318 свештенеци на духовен собор во Никеја (Изник) и направил нова Христијанска религија. На овој собир, најстариот свештеник со име Ариус кажал дека Алаху теала е еден и Иса алејхис-селам е создаден од Него. Сепак, Александриус, началникот на овој собор и тогашниот патријарх Александриски, го отпуштил од црквата. Големиот Константин изјавил дека Ариус бил неверник и ги воспоставува принципите на сектата Малакија (Мелките); овој факт е напишан во книгата **ал-Милал ва-н-нихал** и во историската книга од Џирџис Ибн ал-'Амид, Византиски Грчки историчар кој живеел во периодот [1205-1273, Дамаскус]. Во 381, втор собор бил одржан во Истанбул, и Македониус бил обвинет за богохулство бидејќи рекол дека и Иса алејхис-селам' не е Рух ал-кудс [Светиот Дух] туку е човечко суштество. Во 395, Римската Империја се поделила на два дела. Во 421, третиот совет бил одржан во Истанбул за да се испита книгата на Несториус, Патријарх на Константинопол, кој рекол дека Иса е човек и тој не може да биде обожуван. Постојат само два акнуми. Еден е Алах. Од Неговите атрибути Постоење, Живот и Знаење, атрибутот Живот е Светиот дух; атрибутот "Знаење" навлегол во Иса и тој станал бог. Марија не била мајката на Бог. Таа била мајка на човек, Иса бил син на Алах. Овие негови идеи биле прифатени. Сектата на Несториус се проширила во ориенталните држави. Луѓето кои биле во оваа секта се наречени Нестурис (Несторианци). Во 431 , четвртиот собир бил одржан во Ефес, каде идеите на Диоскорус, биле прифатени и Несториус (починал 439, Египет) бил обвинет за богохулство. Дваесет години подоцна, 734 свештеници се собрале на петтиот совет во Кдикој во 451 а списите на Диоскорус, Патријарх на Александриа, бил отфрлен. Идеите на Диоскорус, кои биле базирани дека Иса алејхис-селам' е Господ, ја формирале Монофизитската секта, која била уште нарекувана и Јакубија секта, изведено од вистинското име на Диоскорус, Ја'куб (Јаков). Византискиот Император, Мерцијанус, ја објавил одлуката на отфрлање насекаде. Диоскорус побегнал во Ерусалим и Египет и таму

ги преповедал неговите верувања. Неговите следбеници го обожувале Иса алејхис-селам'. Денешните Сурјанис (Христијани кои зборуваат сириски) и Маронитите во Ирак , Сирија и Либан припаѓаат на сектата Јакубија.

Сектата прифатена од советот во Кадикој и ратификувана од Кралот Мерцијанус е наречена Малакија (Мелките). Таа е слична со сектата од првиот екуменски совет одржан во Никеја. Нивен поглавар е Патријархот од Антиок. Тие создале термин за атрибутите Знаење и Живот како "Калима"(Збор) и "Рухал-кудс"(Светиот Дух), кои со почит се наречени 'акнум' кога ќе се соединат со човек. Тие имаат три бога: "Таткото' кој е акнум на постоење ,Исус е „Синот", Марија е божицата. Тие го нарекуваат Иса алејхис-селам' , **Исус Христос**.

Седумдесет и две Христијански секти се опишани детално во Арапската книга **Идхар ул-Хак** и во Турската книга **Дија' ал-Кулуб.**[6]

Сите овие секти биле лојални на Папата во Рим до 1054г. Масивно се нарекувале Католици. Во 1054, Михаил Цироларіус, Патријарх во Истанбул , се одвоил од Папата и почнал самостојно да управува со Источните цркви. Овие цркви се наречени **Православни**. Тие ја следат Јакубија. Во 923 [1517 г.], Германскиот свештеник Лутер се побунил против папата во Рим и голем број на цркви го следеле него. Тие се наречени **Протестанти**.

Во тој поглед, повеќето Христијани се со помали морални принципи за разлика од Евреите, и тие ќе бидат построго казнети на Ахирет, бидејќи тие не го признаваат Мухамед алејхис-селам и

[6] **Идхар-ул-хак** бил отпечатен на арапски јазик во Истанбул во 1280 година (1864 н.е.). Во оваа книга, Рахматула Ефенди од Индија (рахмат-Алахи теала алаих), кој починал во Мека во 1306 година, пишува детално за разговорите што ги имал со христијанските свештеници во Индија во 1270 година и во Истанбул подоцна, и раскажува како ги замолкнал. Коментарите за овие дискусии беа додадени во истанбулскиот впечаток на персиската книга **Саиф ал-абрар**. **Изхар-ал-хак** има два дела: првиот дел, кој на турски го преведе Нужет Ефенди, главниот секретар на Министерството за образование, беше отпечатен со наслов **Идхар-ул-хак** во Истанбул; вториот дел бил преведен на турски од Сејид Омер Фехми бин Хасан во 1292 година и бил отпечатен со наслов **Ибраз ал-хак** во Босна во 1293 година [1876 г. н.е.]. **Дија' ал-Кулуб** од Исак Ефенди од Харпут беше преведена на англиски со насловот **не можев да одговорам** (во Истанбул во 1990 година)

го прекршуваат делот на Улухија (Божество), веруваат во Светото Тројство и го обожуваат Иса и неговата мајка Марија, тие исто така јадат **мртво** месо.[7] Додека пак Евреите, не прифаќаат два Пророка, но знаат дека Алаху теала е Единствениот, и тие на јадат мртво месо. Како и да е Евреите се понепријателски настроени кон Исламот. Иако неколку Евреи станале политеисти како Христијаните со изјавата дека Узаир е син на Алах, тие се сите наречени ахл ал китаб. Православните, Католиците и Протестантите читаат различни верзии на Библијата и тврдат дека го следат Иса алејхис селам. Како и да е секоја секта има повеќе конфликтни принципи за верата и практиката. Најмасовно се наречени Насара, Христијани, ахл-ал-китаб. Евреите мислат дека се во религијата алејхис селам на Муса.[8]

Кога нашиот пророк алејхис-салату-ве-селам го почести Ахирет со своето присуство во единаесеттата година од Хиџра, Абу Бакр ас-Сиддик радиу-Алаху-анх станал Калифа; Тој починал на шеесет и три години, тринаесет години после Хиџра. После него Умар ал-Фарук радиу-Алаху анх истотака стана Калифа. Тој станал маченик на шеесет и три години, во 23-тата г. од Хиџра. После него, Утман Дху'н-Нуреин радиу-Алаху анх станал Калифа. Тој станал маченик на осумдесет и две години, во 35тата после Хиџра. Подоцна Али радиу-Алаху тела анх станал Калифа. Тој станал маченик во 40-тата година кога имал шеесет и три години. Овие четири Калифа се наречени **ал-Кхухлафа-ар-рашидин**. Точно како во Аср ас-Саада, правилата (ах'кам) од Шериатот кои носеле правилност, правдата и слободата цветаа насекаде за време на нивните калифати. Правилата на Шериатот биле распростанети насекаде без никакви промени во нив. Овие четворица Калифати биле највозвишени помеѓу сите ас-Сахабат ал-кирам алејхиму-р-ридуан' и нивната супериорност еден кон друг беше како по редоследот на нивните калифати.

---

[7] Исламот пропишува како да се убие животно за јадење. Кога не е убиено на пропишан начин, неговото месо станува леш, **маита**, т.е. не може да се јаде

[8] Како што е наведено во двотомната Енциклопедија која се занимава со религии: Од 1995 година, населението во светот беше 4,550 милијарди. Имаше 1,060 милијарди муслимани, 1,870 милијарди христијани [од кои 1,042 милијарди беа католици, 0,50 милијарди протестанти и 0,174 милијарди беа православни христијани], 0,140 милијарди Евреи и 1,660 милијарди многубошци и неверници, кои не веруваа во ниту една света книга ниту пророк.

Во времето на Абу Бекр радиу-Алаху анх муслиманите го напуштиле од Арапскиот Полуостров. Кога нашиот Пророк сал-Алаху алаихи уа го почести Ахирет со своето присуство, избиле повеќе буни на Арапскиот Полуостров. Абу Бекр радиу-Алаху анх ги задушуваше бунтовите и се бореше да ги исправи отпадниците за време на неговиот калифат, Муслиманството било повторно воспоставено како во времето на Аср-ас-Саада. Умар радиу-Алаху анх, кога станал Калифа, одржал говор:

"О Придружници на Гласникот! радиу-Алаху теала анхум ажма ин. Арабија може да обезбеди само јачмен за вашите коњи. Сепак, Алаху теала му ветил на Неговиот сакан (Пророкот) дека ќе даде Умма во сите делови на светот. Каде се војниците кои ќе ги освојат овие ветени земји и да соберат плен во овој свет и почести од гази и маченици на Судниот Ден? Каде се гази-те кои ќе ги жртвуваат своите животи и ќе ги напуштат своите домови за да ги спасат човечките робови на Алаху теала од шепите на суровите заради Исламот? " Со овие зборови, го охрабрил Сахабат ал-кирам алаихи му-р-ридуан да тргне во џихад и газа. Токму овој говор на Умар радиу-Алаху анх го поттикна брзото проширување на исламските земји на три континенти и прочистувањето на милиони луѓе од неверувањето. По овој говор, Сахабат ал-кирам алејхиму-ридуан се заколна едногласно за џихад и дека ќе се бори за исламот до смрт. Со вооружените сили организирани како што заповедал Калифа, муслиманите ги напуштиле своите домови и заминале од Арабија и се населиле насекаде. Многумина од нив не се вратиле и се бореле до смрт каде што отишле. Така за кратко време биле освоени многу земји. Тогаш постоеле две големи империи: Византиската и Персиската. Муслиманите ги надминале и двете. Особено, Персиската империја целосно се распаднала и сите нејзини земји станале сопственост на муслиманите. Жителите на овие земји, благословени со честа да станат муслимани, достигнале мир во овој свет и бескрајно блаженство на другиот свет. Исто така, во времето на Утман и Али радиу-Алаху анхума муслиманите се посветиле на газа. Како и да е, за време на Калифатот на Утман радиу-Алаху анх, некои луѓе се кренале против калифата и го убиле маченички. Во времето на Али радиу-Алаху анх се појавија метежите на Кхарији. Почнале разликите меѓу муслиманите. И бидејќи најголемиот извор

на освојувањето и победата било едногласното единство, за време на нивните калифати не била освоена толку многу земја како во времето на Умар радиу-Алаху-ан.

Ерата на ал-Кулафа ар-рашидин траела триесет години. Овие триесет години , како и во времето на Пророкот алејхис-селам, поминале во просперитет. По нив, меѓу муслиманите се појавиле многу бид'а и погрешни патишта и многу луѓе се спротиставувале на правиот пат. Спасени биле само оние кои верувале и се приспособиле на Шеријат, а точно како што направил Сахабат ал-кирам радиу-Алаху теала анхум ажма'ин. Нивниот пат е оној на **Ахл ас-Суннат ва-л-Џама'а**. Ова е единствениот правилен начин. Патот што го следеа нашиот пророк алејхис-селам и неговите асхаби беше патот што го покажуваат учениците на Ахл ас-Сунна рахматуллахи та'ала 'алејхим ајма ин. Погрешните начини биле заборавени со текот на времето, а повеќето муслимански земји денес го следат овој правилен пат. Од оние кои не биле компатибилни со Ахл ас-Суннат ва-л-џама, останала само шиитска група. Шиитите тврделе: "Калифатот на Али радиу-Алаху-ан бил во право, но Абу Бакр и Умар радиу-алаху теала ан хума му го одзеле правото со сила", и тие го клеветеле поголемиот дел од Сахабт ал-кирам. [Денес, оние кои се нарекуваат муслимани и се познати како ал-Уммат ал-Мухамедија се речиси целосно составени од Ахл ас-Сунна, Шиити и Вахабии][9]

Ахл ас-Сунна во однос на практиките и актите на ибадет, се состои од четири Мазхабии. Првиот, **Ханафи Мазхаб**, го основал ал-Имаам ал-азам Абу Ханифа Нуман ибн Тхабит рахматуллахи алаих. Ханиф значи „личност што верува правилно, која се држи до исламот." Абу Ханифа значи „татко на вистинските муслимани. Ал-Имам ал-а-зам немал ќерка по име „Ханифа". Втор од четирите мазхаби на Ахл ас-Сунна **Мазхаб Малики** на Имам Малик ибн Енес рахматулахи алаих. Третиот е **Шафии Мазхаб** на Имам Мухамед ибн Идрис аш-Шафи рахматулахи алаих. Хадрат Шафи а Сахаби бил дедо на дедото на

[9] Зиндиките кои се нарекуваат Ахмадија (Кадијани) и Бахаи и кои се гласници на две еретички секти основани во Индија од англиски предавници и ла-медхаби и еретички луѓе наречени Таблиг-џамаат кои немаат никаква врска со исламот. Сите три групи се одвоија од Ахл ас Суннат. (Ве молиме видете го поглавје 36 од вториот фасцикл на **Бескрајно блаженство.**)

Имамот. Затоа тој и неговиот Мазхаб биле наречени Шафии. Четвртиот е **Мазхаб Ханбали** на Ахмад ибн Ханбал рахматулаи алаих. [Како што е напишано во предговорот **Рад ал-мухтар** од Ибн Абидин, овие четворица имами се родени во хиџриските години 80, 90, 150 [767 н.е.] и 164 година и починале во 150, 179, 204 и 241 година, соодветно.]

Во однос на и'тикад (кредални начела), овие четири Мазхаби не се разликуваат еден од друг. Сите тие припаѓаат на Ахл ас-Сунна и нивните верувања и основата на нивната религија се исти. Овие четворица имами на муслиманите беа големи муџтахиди кои ги препознаваа и во кои веруваа сите. Сепак, тие не се согласуваа еден со друг во некои мали прашања во однос на практиките (Ахкам-и-исламија).

Бидејќи Алаху теала и Неговиот пророк сал-Алаху теала алејхи-ве-селам ги сожалиле муслиманите, во Кур'ан ал-керим и хадис-шериф не било јасно наведено како треба да се прават некои практики. Овие практики треба да се направат со споредување со оние јасно декларирани. Меѓу верските научници, оние кои се способни да разберат како треба да се прават такви практики откако ќе ги споредат, биле наречени **муџтехиди**. Тоа беше ваџиб т.е. беше заповедано во Ку'ран ал-керим и хадис-шериф за муџтехидот да се труди со својата најголема енергија да открие како треба да се направи одредена практика и за него и за оние кои го следат него, да го изврши во согласност со неговата дедукција или избор (**иџтихад**), што, според него, најверојатно е вистинското решение. Грешката на муџтехидот во истражувањето на начинот на извршување на одредена практика нема да се смета за грев и тој ќе биде награден на другиот свет за неговите напори, бидејќи на човекот му е наредено да работи колку што може. Ако згрешил, ќе добие една награда за неговите напори. Ако открие што е точно, ќе биде награден десет пати повеќе. Сите Сахабт ал-кирам радиу-Алаху теала анхум ајма ин.[10] биле големи учители, т.е.муџтехиди. Меѓу луѓето кои живееле веднаш по нив, имало многу големи научници способни за иџтихад, а секој од нив

[10] Ако беа јасно декларирани, ќе беше фарз или сунет да се прават токму како што се декларирани. Луѓето кои не вршеле фарз би биле грешни, а оние што ги занемарувале би станале немуслимани; животот би бил многу тежок за муслиманите

бил следен од многу луѓе. Со текот на времето, повеќето од нив беа заборавени, а меѓу Ахл ас-Сунна преживеаја само четирите мазхаби. После, за да не излезе некој и да се преправа дека е муџтехид и да сочинува еретичка група, Ахл ас-Сунна не следеше ниту еден мазхаб освен овие четворица. Милиони луѓе меѓу Ахл ас-Сунна следеа еден од овие четири Мазхаби. Бидејќи верувањата на овие четири мазхаби се исти, тие еден со друг не се сметаат за погрешни, ниту се сметаат за носители на бид'ат или еретици. Откако ќе каже дека вистинскиот пат е начинот на овие четири мазхаби, муслиманот мисли дека неговиот сопствен Мазхаб е поверојатно да биде точен. Бидејќи исламот не открива јасно како треба да се прават практиките што треба да се утврдат преку иџтихад, можно е сопствениот Мазхаб да биде погрешен, а еден од преостанатите три мазхаби да биде исправен , и подобро е секој да каже: „Мазхабот што го следам е исправен, но може да биде и погрешен; другите три мазхаби се погрешни, но еден од нив можеби и е во право". Така, ако нема хараж (тешкотии, неволја) не е дозволено да се мешаат четирите мазхаби еден со друг правејќи една работа според еден мазхаб и друга работа според друг. Едно лице мора да се прилагоди во секој поглед на Мазхабит што го следи со учење на неговите учења кога нема хараж.[11]

Повеќето учители рекоа дека Ханефискиот Мазхаб е поблиску до тоа да биде во право. Затоа, овој Мазхаб се населил во повеќето муслимански земји. Речиси сите муслимани во Туркистан, Индија и Анадолија се Ханафи. Западна Африка е целосно Малики. Малики има во некои крајбрежни региони на Индија. Меѓу Курдите и во Египет, Арабија и Дагистан, Шафиите се многубројни. Ханбали се малку; едно време имаше многу во Дамаск и Багдад.

Ал-Едилат аш-Шарија (документи, извори на исламот) се состои од четири дела: Кур'ан ал-керим, хадис-шериф, идџма' ал-Умма и кијас ал-фукаха.

[11] Сепак, во случај на **хараџ** (тешкотии) да направи нешто во согласност со сопствениот Мазхаб, дозволено е тој да следи друг Мазхаб во оваа работа. И ова носи некои услови. Тој мора да ги почитува условите на вториот Мазхаб во врска со ова прашање кога ја користи оваа опција. Напишано е во Ибни Абидин во поглавјето со наслов **Никах-и-риџ'и,** дека научниците на ханефискиот мазхаб издале фатва со која дозволуваат да се имитира Малики Мазхаб во такви случаи.

Кога муџтехидите не можеа јасно да видат во: Ку'ран ал керим како треба да се направи одредена практика, тие прибегнуваа кон хадис-шериф. Ако не можеа да го најдат јасно ниту во хадис-шериф, тие би изјавиле дека практиката треба да се направи во согласност со иџма за таа акција, доколку постоела.[12]

Ако начинот на извршување на одредена практика не може да се најде ниту преку иџма', тогаш би било неопходно да се следи кијас на муџтахидите. Имам Малик рахматулахи алаих рече дека, покрај овие четири документи, едногласноста на жителите на ал-Мадинат ал-мунаввара од тоа време истотака беше документ. Тој рече: „Нивната традиција [едногласност] беше пренесена од нивните татковци, од нивните дедовци и по потекло од Расулулах сал-Алаху алаихи ве селам. Тој рече дека овој документ е посигурен од кијас. Сепак, имамите на другите тамошни Мазхаби не ги сметаа жителите на Медина за извор за документација.

Имаше два **методи за иџтихад**. Еден од нив беше методот на улама од Ирак, наречен начин на **ра'ј** (избор) или начин на **кијас** (споредување): ако не беше јасно декларирано во Ку'ран ал керим или хадис-шериф како да се направи одредена практика, ќе се бара друга практика која беше јасно изразена во Ку'ран ал керим или хадис-шериф и која беше слична на предметната практика. Кога ќе се најде, предметната практика ќе се спореди со неа и ќе се направи на сличен начин. По Сахабат ал-кирам, водач на муџтехидите на овој начин бил Имам ал-а'зам Абу Ханифа рахматулахи алаих.

Вториот начин беше патот на улама на Хиџаз, наречен пат на **риваја** (традиција). Тие ги сметаа традициите на жителите на ал-Мадинат ал мунввара за супериорни од кијасот. Најголемиот од муџтехидите на овој начин бил Имам Малик рахматулахи алаих, кој живеел во ал-Мадинат ал мунаввара. Ал-Имам аш-Шафи и Имам Ахмад ибн Ханбал рахматулахи теала алејхима на неговите преповеди (разговори) Ал-Имам аш-Шафи откако го научил патот на Имам Малик, отишол во

[12] **Иџма** значи „едногласност, консензус; сите Сахабат ал кирам коментираат или вршат одредена практика на ист начин." Иџмата на Таби'ун, кој го наследи Сахабат ал кирам, исто така е документ. Она што го направиле или кажале луѓето кои ги наследиле не е иџма', особено ако тие се денешни луѓе или реформатори на религијата или религиозно неуки луѓе.

Багдад и го научил патот на ал-имам ал-азам рахматулахи теала алаих од своите ученици и ги обединил овие две методи. Тој воспостави нов пристап за иџтихад. Бидејќи беше многу елоквентен и литературен човек, тој го разбираше контекстот на ајати и хадиси и одлучуваше за секоја практика во согласност со алтернативата што ја сметаше за понагласена. Кога не можеше да најде доволно нагласена алтернатива, тој самиот применуваше иџтихад според начинот на кијас Ахмад ибн Ханбал рахматулахи теала алаих исто така, отишол во Багдад откако го научил патот на Имам Малик рахматулахи теала алаих. Таму, тој стекнал метод на кијас од учениците на ал-имам ал-азам рахматулахи теала алаих. Сепак, бидејќи имал запаметено многу хадиси, тој прво употребил иџтихад испитувајќи го начинот на кој хадисите се потврдуваат еден со друг. Така, тој не се согласувал со другите три мазхаби за многу точки во врска со Ахкам-и-исламијја.

Случајот на овие четири мазхаби е сличен на оној на жителите на еден град, чии значајни личности, кога ќе наидат на нов проблем што не можат да го најдат во законот, се собираат заедно и го решаваат споредувајќи го со усогласен став од законот. Понекогаш не можат да дојдат до заеднички договор. Некои од нив велат дека целта на државата е одржување на градовите за удобност на луѓето. Со расудување и набљудување решаваат проблем со користење на аналогијата меѓу тој случај и сличен случај што е директно дефиниран во член од законот. Оваа постапка е како ханефискиот Мазхаб. Други го набљудуваат однесувањето на функционерите кои доаѓаат од главниот град и ги имитираат во тој поглед. Велат дека нивното однесување укажува на намерата на државата. Овој метод е како Мазхаб Малики. Некои други го дознаваат начинот на вршење на одредена практика проучувајќи ги изразите и контекстот на законот. Тие се слични на Шафи Мазхаб. А некои одлучуваат за начинот на правилно вршење на одредена практика со тоа што ќе ги соберат другите членови од законот и ќе ги споредат еден со друг. Тие се како Мазхаб Ханбали. Така, секој од познатите во градот наоѓа решение и вели дека неговото решение е правилно и компатибилно со законот. Но, она што законот го одобрува е само едно од четирите, а другите три се погрешни. Сепак, нивното несогласување со законот не е од нивната намера да се спротивстават на законот; тие се трудат да ги извршуваат наредбите на државата.

Затоа, ниту еден од нив не треба да се смета за виновен. Веројатно ќе бидат ценети затоа што напорно се трудат. Но, оние што ќе откријат што е правилно, ќе бидат повеќе ценети и ќе бидат наградени. Случајот со четирите Мазхаби е од ваков вид. Начинот на кој Алаху теала сака е секако само еден од нив. Што се однесува до одредена практика за која четирите мазхаби не се согласуваат еден со друг, еден од нив мора да биде исправен, а другите три погрешни. Но, бидејќи секој имам ал-мазхаб се трудел да го дознае вистинскиот начин, на оние кои згрешиле ќе им биде простено. Тие дури и ќе бидат наградени, бидејќи нашиот Пратеник сал-Алаху алејхи ве селам рекол: **„Нема казна за мојата Умма поради грешки или заборав**“. Овие разлики меѓу нив се однесуваат само на некои безначајни работи. Бидејќи меѓу нив постоеше целосна согласност за верувањето и за повеќето од ибадетите, т.е. правилата кои се отворено наведени во Ку'ран ал-керим и хадиси и шерфи тие не се критикуваа еден со друг.

[**Прашање:** „Вахабиите, еретичка група основана од Англичаните, и луѓето кои ги читаат нивните книги велат: „Мазхабите се појавија во вториот век од Хиждра. На кој мазхаб припаѓале Сахаба и Таби'ун?

Одговор: Имам ал-мазхаб бил голем научник кој собирал религиозно знаење што го стекнал од Сахабат ал-кирам и што е јасно наведено во Ку'ран ал-керим и хадис-шериф, и тоа го посвети на книги. Што се однесува до учењата што не беа јасно декларирани, тој ќе ги испита така што ќе ги спореди со јасно декларираните. „Имаше и многу други имами, секој со свој Мазхаб во времето на добро познатите четворица имами. Но, луѓето кои ги следеле се намалувале во бројот со вековите и, како резултат на тоа, денес не останал ниту еден.[13] Секој сахаби бил муџтехид, длабок учител имам ал-мазхаб. Секој имал свој Мазхаб и бил посупериорен и поучен од четирите а'имет ал-Мазхабите. Нивните Мазхаби можеле да бидат покоректни и посупериорни. Сепак, бидејќи тие не пишувале книги, нивните Мазхаби биле заборавени. Наскоро веќе станало невозможно да се следи кој уште бил Мазхаб освен овие четири. Велејќи: «На кој Мазхаб припаѓал Сахаба? е како да се каже: „На која ескадрила припаѓа полковникот? или „Во кој клас од училиштето припаѓа мајсторот по физика?“]

[13] **Ал-Хадика,** p. 318

Во многу книги е напишано дека четиристотини години по Хиждра веќе немало учители способни да вршат мутлак (апсолутен) иџтихад. Хадис аш-шериф на 318-та страница на **ал-Хадиќа** наведува дека лажните, еретични луѓе од религиозни функции ќе се зголемат на број. Поради оваа причина, секој Сунитски Муслиман денес мора да следи (**таклид**) еден од познатите четири Мазхаби. Односно, тие треба да ги читаат и да ги усвојат книгите илм-ал-хал на еден од овие четири мазхаби и да имаат иман и да ги вршат сите свои практики во согласност со овие книги. Така, тие ќе станат член на еден од овие Мазхаби. Лицето кое не следи ниту еден од нив не може да биде Суни, туку личност **ла-мазхаби**, која или припаѓа на една од седумдесет и двете еретички групи или станала немуслиман.[14]

Авторот на книгата **Мизан-ул кубра** рахматулахи теала алаих во нејзиниот предговор пишува: „Сите заборавени мазхаби и сегашните четири се сахих и валидни. Ниту еден од нив не е супериорен во однос на кој било друг, бидејќи сите се засновани на истите извори на исламот. Секој Мазхаб ги има оние работи кои се лесни за правење (**рухса**) како и тешките (**азима**). Ако некој, иако може да прави азима, се обиде да направи рухса наместо тоа, тој ќе направи игра на исламот. Оној кој има изговор [не може да ја направи азима] може да направи рухса. Неговото правење рухса заслужува толтавабкав како што би бил случајот кога би правел азима. За способниот човек е ваџиб да прави азима наместо рухса на својот Мазхаб. Понатаму, ако одредена практика која има лесен пат само во неговиот Мазхаб има и тежок пат во друг Мазхаб, за него ќе биде ваџиб да го направи второто. Човек треба многу да избегнува да не ги сака зборовите на некој од а'имат ал-Мазхабите или да има сопствено мислење повисоко од нивното. Знаењето и разбирањето на другите се речиси ништо кога се споредуваат со оние на муџтехидите.“[15] Бидејќи не е дозволено за човек кој нема изговор[16] да постапува во согласност со а'имат ал-Мазхабите на својот Мазхаб, се подразбира дека тоа никогаш не

[14] Фактот е напишан на **Бахр**, во **Хиндија**, во делот за „Забајих” на **ат-Тахтави** и во делот за “Багхис” на **Радд ал-мухтар**. Понатаму, на страница 52 од **ал-Баса'ир** е напишано дека тафсир од Ахмад Сави.

[15] **Al-Mîzân al-kubrâ,** предговор.

[16] ‘**’udhr**’ “ е техничкиот збор што се користи во турската верзија.

е дозволено. Да се бара рухса на другите мазхаби, што се нарекува **талфиќ** (обединување) на Мазхабите.

Како автор на книгата со наслов **Дур-ул-мукхтар**, (Алауддин Хаскафи 'рахматуллахи 'алаих', 1021 – 1088 [1677 н.е.], Дамаск,) во воведот на книгата наведува, а исто така во својата прибелешка со наслов **Рад-ул-мухтар**, која ја напишал Саййид Мухамед Емин бин Умар бин Абдул'азиз рахматуллахи алаих и кој исто така носи наслов **Ибни Абидин**: „Не е сахих да бара рухса во мазхабите и да врши ибадет во согласност со нив, (т.е. со правење мешавина од сите четири мазхаби.) На пример, ако кожата на Шафи'и со абдест крвари, абдесот нема да му се прекине, додека крварењето го прекинува абдестот на Ханафи; од друга страна, абдесот на Шафи'и ќе се прекине ако кожата на жена на-махрам ја допира неговата кожа, иако според Мазхаб Ханафиво овој случај тој ќе се прекине.[17] Затоа, ако кожата на некоја личност крвари и ја допре кожата на жената на-махрам откако направил абдест, намазот што го прави со тој абдест нема да биде сахих. Исто така, тоа е батил (невалидно, погрешно) според едногласноста на сите исламски учители што треба да следат друг мазхаб додека работи нешто според мазхаб. На пример, ако кучето го допре шафијот кој, според неговиот мазхаб, лесно ги трие неговите влажни раце на мала површина од влакнестиот дел од сопствената глава кога зема абдест, нема да му биде сахих да прави намаз. [без миење на површината што кучето ја допрело] со следење на Мазхаб Малики. Намазот на личноста која кучето ја допрела нема да биде сахих според шафискиот мазхаб. Меѓутоа, според Мазхаб Малики, кучето не е религиозно нечисто (најс), но лицето во Мазхаб Малики мора да ги трие влажните раце на целиот влакнест дел од главата (кога зема абдест). Слично на тоа, талаќ (развод) даден под принуда е сахих (валиден) во Мазхаб Ханафи, но не е сахих во другите три мазхаби. Според тоа, не е дозволено овој човек да го следи Мазхаб Шафи'и и со тоа да продолжи да се ожени со жената од која се развел додека останал во брак со нејзината сестра следејќи го Мазхаб Ханафи.[18] Не е сахих според едногласноста на исламските

[17] Ве молиме скенирајте ја втората половина од дванаесеттото поглавје од петтиот фасцикл на **Бескрајното блаженство.**

[18] Ве молиме погледнете го петнаесетото поглавје од шестиот фасцикл на **Бескрајното Блаженство** за „талаќ".

учители да се направи **талфиќ** при вршењето на чинот, односно да се бараат рухсаите на мазхабите и да се постапува во согласност со нив (со следење на еклектична политика). Не е дозволено да се прави нешто без да се следи ниту еден од четирите мазхаби.“[19] Понатаму, „Дозволено е во а Мазхаб Шафи’и да ги извршувате раните и доцните попладневни намази заедно и вечерните и ноќните намази заедно кога имате удхр (оправдување), како што е сафар, (што значи патување на далечина) и матар, [што значи силен дожд.] Не е дозволено во Мазхаб Ханафи. Харам е ако ханефијот, кога е на пат, го извршува рано попладневниот намаз во времето на доцниот попладневен намаз без никакви итни околности или тешкотии да го стори тоа; за него никогаш не е сахих да го извршува доцниот попладневен намаз во времето на раниот попладневен намаз. Но и двата случаи се сахих во шафискиот мазхаб. Кога има голема тешкотија (хараж, машакка) да се направи нешто според сопствениот Мазхаб, дозволено му е да го избере полесниот начин (рухса) за да го направи тоа во својот Мазхаб. Ако има потешкотии и во извршувањето на рухса, ќе биде дозволено да се следи друг Мазхаб за таа конкретна ибада. Но, тогаш тој ќе мора да ги извршува дејствијата фарду и ваџиб кои се однесуваат на ибадет во вториот Мазхаб.“[20] Лицето кое имитира друг Мазхаб кога врши ибадет, не излегува од својот Мазхаб; тој не го променил својот Мазхаб. Само, додека го прави тоа дело, тој мора да ги почитува принципите и на другиот Мазхаб.

Ибн Абидин рахматулахи теала алаих во петстотини четириесет и втората страница од петтиот том на Раддул-мухтар вели: „Ако Ханефи кој земал абдест без намера да земе абдест, го врши рано попладневниот намаз со овој абдест, ќе биде дозволено; ако по пристигнувањето на времето за попладневниот намаз стане Шафи’и и со овој абдест го изврши доцниот попладневен намаз, тоа нема да биде сахих. Мора формално да има намера да земе абдест и пак да земе абдест.[21]

„Ако некој го менува својот Мазхаб за световни размислувања без никаква религиозна потреба или без потреба од знаење, тој направил игра

[19] **Durr al-mukhtâr**, предговор и **Radd al-muhtâr**, прибелешка за него.

[20] **ибид**, дел за времињата на намаз.

[21] **Радд ал-мухтар**, в. II. стр. 542. Формалната намера е фарз во Мазхабот Шафи, додека не е фарз во Мадзабот Ханефи.

на исламот. Мора да биде казнет. Се стравува дека тој може да умре без иман. Алаху теала изјавил: **„Прашајте ги луѓето што знаат.“** Поради оваа причина, стана вациб да се бара од муџтахид, односно да се следи мазхаб. Следењето на Мазхаб е возможно или со кажување што е нечиј мазхаб или, без да се каже, со намера да се биде во него со своето срце. Да се следи Мазхаб значи да се чита, да се учи и да се дејствува според учењето на имам ал-мазхаб. Човек не може да се приклучи на Мазхаб со тоа што ќе каже: „Јас сум Ханафи,’ “ или ‘Јас сум Шафи’и, без да го научи или знае тоа. Таквите луѓе треба да научат како да вршат богослужба од верските учители и од книгите илм ал-хал.[22]

„Човек кој ги презира Мазхабите и го менува својот Мазхаб за да ги избере лесните начини за правење нешто, [т.е. кој ги обединува Мазхабите и ги избира и собира нивните рухса,] нема да биде прифатен како сведок.[23]

Ибн Абидин во својот предговор наведува дека Харун ар-Рашид, Калифа му рекол на Имам Малик: „Сакам да ги раширам твоите книги низ муслиманските земји и да им наредам на сите да ги следат само овие книги“. Имам Малик одговорил: „О Калифа! Не правете го тоа! Разликата на учителите во Мазхабите е сочувството на Алаху теала кон Умма. Секој го следи Мазхабот што му се допаѓа. Сите Мазхаби се точни“.

Му’мин или Муслим или Муслиман е оној кој верува и ги прифаќа исламските учења што му биле пренесени на човештвото преку Мухамед алејхис селам од Алаху теала и кои се проширile низ муслиманските земји. Овие учења беа објавени во Ку’ран алкерим и објаснети во илјадници хадиси. Сахабат ал-кирам ги слушнал од Пратеникот сал-Алаху алејхи ве селам. **Салаф ас-салихин**, т.е. исламските научници кои дојдоа по Сахабат ал-кирам во вториот и третиот век, ги запишаа во своите книги како што ги слушнаа директно или преку други научници кои ги слушнаа од Сахабат алкирам. Исламските учители кои ги наследиле се разликувале еден од друг во нивното објаснување на знаењето што го објавиле Салаф ассалихин; Така, се појавија седумдесет и три групи кои се разликуваа во учењата кои се однесуваат на начелата на верувањето. Само една

[22] **Радд ал-мухтар**, дел за тезир.

[23] **ибид**, дел за сведок.

од овие групи не ги следела нивните лични размислувања и мислења, ниту променила или додала ништо во нивните појаснувања. Оваа група со точно кредо се нарекува **Ахл ас-Сунна** или **Суни**. Останатите седумдесет и две групи кои отстапиле како резултат на погрешно толкување и објаснување на нејасните ајати и хадиси се нарекуваат групи на **бид'а** (или **далала**, отстапување, ерес) или **ла мазхаби**; и тие се муслимани, но се во ерес.

Некои луѓе, наместо да го извлечат знаењето за верувањето од книгите на Салаф ас-салихин рахматулахи теала алејхим ајма'ин, го толкуваат Ку'ран ал-керим и хадис-шериф само во согласност со нивните умови и мислења; на тој начин нивното верување целосно отстапува и тие стануваат неверници наречени мулхиди. **Мулхидот** мисли за себе како за искрен муслиман и за уммата на Мухамед алејхис-селам. **Мунафикот** се преправа дека е муслиман, но е во друга религија. **Зиндик** е атеист и не верува во ниту една религија, туку се преправа дека е муслиман за да ги направи муслиманите нерелигиозни и атеисти. Тој се труди да направи реформи во исламот и да го уништи исламот со негово менување и валкање. Тој е непријателски настроен кон исламот. Примери за такви нерелигиозни луѓе се масоните и англиските шпиони.[24]

Учењата во кои мора да се верува за да се биде муслиман не се само шесте начела на иманот. За да се биде муслиман, исто така, задолжително е да се „верува" дека е неопходно да се прават надалеку познатите фарзи и да се избегнуваат, а не да се прават харамите. Оној што го негира фактот дека нечија примарна должност е да се прават фарзи и да се избегнуваат харамите, ќе ја изгуби својата вера и ќе стане **муртадд** (одметник, отпадник, прозелит). Човек кој верува во тоа, но не прави еден или повеќе од фарзите или врши еден или повеќе од харамите е муслиман, но тој е виновен, грешен муслиман. Таквиот муслиман се нарекува **фасиќ**. Правењето фарзи и избегнувањето на харамите се нарекува „вршење ибада. Муслиманот кој се обидува да изврши ибада и кој веднаш се кае кога има грешка се нарекува **салих**.

Денес, не е оправдано човек кој живее во слободниот свет да не ги познава шестминатa начела на иманот и надалеку познатите фарзи

[24] Ве молиме погледнете ја книгата со наслов „Исповеди на британскиот шпион", една од публикациите на **Хакикат Китабеви** во Истанбул, Турција.

и харами. Тежок грев е да не ги научиш. Потребно е накратко да се научат и да ги научат своите деца. Ако некој занемари да ги научи нив како резултат на превртливост, станува **кафир** (неверник). Секој немуслиман кој само вели: **"Ешхаду ан ла илаха ил-Ллах ва ешхаду анна Мухамадин 'абдуху ве Расулух**," и го знае и верува во неговото значење веднаш станува муслиман. Сепак, подоцна тој треба постепено да ги научи шесте начела на иманот и надалеку познатите фарзи и харами за секој муслиман, а муслиманите кои ги познаваат треба него да го научат. Ако не ги научи, излегува од исламот и станува **муртад**. Неопходно е да ги научиме од вистинските книги „**'илм ал-хал** напишани од научниците на Ахл ас-Сунна. [Тој не треба да верува во говори или книги напишани од професори кои се непросветлени во врска со сунитските учења.]

РАЗНИ ИНФОРМАЦИИ СЕПАРАТИСТИ, ЕРЕТИЧКИ МАЗХАБИ

Постојат две главни групи на муслимани. Една од нив е групата наречена **Ахл ас-Суннат.** Муслиманите во оваа голема група, која е (единствената) правилна и коректна група, и која се нарекува (Мазхаб на) Ахл ас-Суннат, се разделија на четири различни мазхаби. (Муслиманите во) овие четири групи ги имаат истите начела на верување, истиот иман.

Нема разлика меѓу нив во исламот. Сите тие ги имаат верувањата на Ахл ас-Сунна. Втората голема група се состои од луѓе кои не ги имаат истите начела на верување како оние на сунитската група и ги нарекуваат луѓето од **бид'а**, т.е. **"ла мазхаби„**. Примери за овие аберантни групи се шиитите и вахабиите. Луѓето кои ги следат еретиците како Ибни Тајмија и Џемаладин Афгхани и Мухамед Абдух и Сајјид Кутб и Маудуди и луѓето кои се нарекуваат Таблиѓ-џамат и вахаби се (во аберантната голема група наречена) Ахл-и-бид'ат. Вахабиите себеси се нарекуваат „членови на петтиот мазхаб". Ова нивно тврдење не е точно. Не постои такво нешто како „**петти Мазхаб**". Денес нема друг начин освен учење на исламското знаење од книгите илм ал-хал на еден од овие четири Мазхаби. Секој го избира Мазхабот што му е лесен за следење. Ги читаат неговите книги и го учат. Тие

прават сè што е во согласност со него, го следат и стануваат негов член (**таќлид**). Бидејќи на човекот му е лесно да го научи она што го слуша и гледа од своите родители, муслиманот обично припаѓа на мазхабот на неговите родители. Погодност за муслиманите е да се има четири мазхаби наместо еден. Дозволено е да се напушти еден Мазхаб и да се префрлите на друг, но сепак ќе бидат потребни години за да се учи и научи новиот, а времето и трудот поминат за учење на првиот нема да има никаква корист, па дури и може да предизвика забуна при вршењето на многу работи. Во никој случај не е дозволено да се остави еден Мазхаб затоа што не ни се допаѓа, бидејќи исламските научници рекоа дека ќе биде неверување (куфр) да не ги сакаш Салаф ас-салихин или да кажеш дека тие биле неуки.

Неодамна се појавија некои луѓе како Маудуди од Пакистан и Сајид Кутб и Рашид Рида од Египет. Тие и нивните погрешни читатели велат дека четирите мазхаби треба да се обединат и дека исламот треба да се олесни со избирање и собирање на рухсаите на четирите мазхаби. Тие ја бранат оваа идеја со својот краток ум и недоволно знаење. Еден поглед на нивните книги веднаш ќе го покаже фактот дека тие не знаат ништо за Тафсир, Хадис, Усул или Фикх и дека го откриваат своето незнаење преку нивната нездрава логика и лажни пишувања. Размислете за следново:

1) Учениците од четирите мазхаби велат: „Одбивањето на мулфик е неточно“, т.е. ибадетот извршен со следење повеќе од еден мазхаб истовремено ќе биде батил (неважечки), а не сахих, кога оваа изведба не е сахих во кој било од Мазхабите. Личноста која не се покорува на едногласноста на научниците од четирите Мазхаби рахматулахи теала алејхим ајма'ин нема да биде во ниту еден Мазхаб. Тој ќе биде ла-мазхаби. Делата на таквата ла-мазхаби личност нема да бидат компатибилни со исламот. Тие ќе бидат безвредни. Ќе направат игра од исламот.

2) Ограничувањето на муслиманите и нивниот ибадат на еден единствен начин ќе го отежне исламот. Алаху теала и Неговиот Пратеник сал-Алаху алаихи ве селам би кажале сè јасно ако така сакаат и сè би се направило следејќи го само тој начин. Но, сожалувајќи се за човечките суштества, Алаху теала и Неговиот Пратеник сал-Алаху алејхи ве селам' не објавија сè јасно. Различни мазхаби излегоа како

резултат на објаснувањата на учителите на Ахл ас-Сунна рахматулахи теала алејхим ајма'ин. Кога некој ќе наиде на некаква тешкотија, тој избира лесен начин во својот Мазхаб. Во случај на поголема тешкотија, тој следи друг Мазхаб и го прави тоа лесно. Немаше да има таква погодност во случај да има само еден Мазхаб. Ла-мазхаби кои мислат дека собираат рухса за да воспостават единствен систем на лесни начини, всушност, измислуваат тешкотии за муслиманите, веројатно без да бидат свесни што прават.

3) Обидот да се изврши еден дел од чинот на ибадет според еден мазхаб и друг дел според друг мазхаб ќе значи недоверба во знаењето на имамот на поранешниот Мазхаб. Како што е напишано погоре, ќе биде куфр да се каже дека ајма'ин Салаф ас-салихин рахматулахи теала алејхим биле неуки.

Историјата била сведок на многу луѓе кои сакале да направат промени во богослужбата и кои ги навредувале учителите Ахл ас-Сунна рахматулахи теала алејхимм ајма'ин. Очигледно е дека луѓето кои велат дека е неопходно да се одберат рухсите на Мазхабите и да се укинат четирите Медхаби, не можат правилно да прочитаат или разберат ниту една страница од книгите на а'имат ал мадхахиб. Зашто, разбирањето на Маздхабите и супериорноста на а'имма, (т.е. Имамите [Водачите] на четирите Мазхаби,] бара длабоко учење. Личноста која е длабоко научена нема да ги доведе луѓето до пропаст со отворање на неук и идиотски пат. Верувањето на неуките и еретичките луѓе, кои се појавиле во текот на историјата, го води кон пропаст. Следејќи ги научниците на **Ахл ас-Сунна**, кои доаѓаат во секој век четиринаесетстотини години и кои биле пофалени во хадиси, водичи кон среќата. И ние треба да се држиме цврсто за правиот пат на нашите предци, на оние побожни, чисти муслимани, на оние маченици кои ги жртвуваа своите животи за Името на Алаху теала и за објавувањето на исламот. Не треба да бидат заведени од отровните, штетни написи на реформаторите!

Меѓутоа, за жал, отровните идеи на Абдух началникот на масонската ложа во Каиро, неодамна се проширија воами ал-Азхар во Египет; така, во Египет се појавија **религиозни реформатори** како Рашид Рида; Мустафа ал-Мараги, ректор на Јами ал-Азхар; Абд ал-Маџид ас-Салим, муфтија на Каиро; Махмуд аш-Шалтут; Тантауи ал-Јаухари; Абд ар-Разиќ Паша; Заки ал-Мубарак; Ферид ал-Вајди;

Абас Акад; Ахмад Амин; Доктор Таха Хусаин Паша; Ќасим Амин и Хасан л'бана. Уште потажно е да се каже, како што беше направено за нивниот господар Абдух, овие луѓе се сметаа за „модерни муслимански учители" и нивните книги се преведени на различни јазици. Тие предизвикаа многу неуки религиозни луѓе и млади муслимани да излезат од вистинскиот пат.

Големиот муслимански учител Сајјид Абдулхаким-и Арваси рахматулахи алаих муџадид од четиринаесеттиот век од Хиџдра, рекол: Абдух, муфтијата на Каиро, не можеше да ја разбере големината на исламските научници. Тој се продаде на непријателите на исламот и конечно стана масон и еден од жестоките неверници кои подмолно го уриваа исламот.

Луѓето кои се тркалаа во неверување или бид'а или ерес, како Абдух, секогаш се натпреваруваа еден со друг во заблуда и на оние млади религиозни луѓе кои ги наследија. Тие беа пионери на катастрофите кои беа претскажани во хадси-шерфи „**Уништувањето на мојата Умма ќе дојде преку фаџир** (еретичките) **луѓе со религиозна власт".**

По смртта на Абдух во Египет во 1323 година (1905 н.е.), искушениците кои тој ги обучувал во Египет не останале без работа; објавија бројни штетни книги кои предизвикаа манифестација на божествено проклетство и гнев. Една од нив е книгата **Мухаварат** од Рашид Рида. Во оваа книга, тој, како и неговиот господар, ги нападнаа четирите мазхаби на Ахл ас-Сунна и мислејќи на Мазхабите како идеалистички разлики и погрешно претставувајќи ги методите и условите на Иџтихад како реакционерни контроверзии, отиде дотаму во ерес што рече дека тие го нарушија исламското единство. Тој едноставно се исмеваше со милиони вистински муслимани кои илјада години следеа еден од четирите Мазхаби. Тој отпатувал подалеку од исламот за да бара начини за задоволување на современите потреби за промена на исламот. Единственото нешто што е заедничко меѓу религиозните реформатори е тоа што секој од нив се претставува како вистински муслиман и исламски научник со големо знаење кој го сфатил вистинскиот ислам и современите потреби. Што се однесува до луѓето кои ги читале и разбрале исламските книги и кои ги следеле стапките на научниците на Ахл ас-Сунна, на кои им била дадена радосната вест дека биле наследници на Расулулах алејхис-селам и кои биле пофалени. Во хадис-шериф: „**Нивното време е најдоброто време"**

тие ги опишуваат тие вистински и побожни муслимани како „обични имитатори со вулгарно размислување“. Декларациите и написите на реформаторите јасно покажуваат дека тие не знаат ништо за правилата на исламот или учењата на Фикх; односно се лишени од религиозно знаење и се крајно неуки. Во хадисите, „**Највисоките луѓе се учителите кои имаат иман“; „Религиозните учители се наследници на пророците“; „Сознанието на срцето е тајна на тајните на Алаху теала; „Спиењето на исламскиот научник е „ибада“; „Почитувајте ги научниците на мојата Умма! Тие се ѕвездите на земјата“; „Учениците ќе посредуваат на Судниот ден“; „Фукаха’ се непроценливи. Акт на ибадет е да се биде во нивно друштво“, а „Исламски учител меѓу неговите ученици е како пророк меѓу неговата Умма**“, дали нашиот пророк сал-Алаху алејхи ве селам ги фали Ахл ас-Сунна учителите од илјада и триста години или Абдух и неговите искушеници, оние што се појавија подоцна? На прашањето повторно одговара нашиот господар Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам: „**Секој век ќе биде полош од векот пред него. Ова влошување ќе продолжи до Судниот ден!“ и „Како што се ближи Судниот ден, луѓето од религиозни функции ќе бидат погнили, погнили од гнило магарешко месо**“. Овие хадиси се напишани во Мукхтасару Тадхкират ал-Куртуби. Сите исламски научници и илјадници Авлија, кои Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам ги пофали и пофали, едногласно велат дека патот на кој му е дадена радосната вест за спасение од пеколот е начинот на кој се водат оние исламски научници кои се наречен **Ахл ас-Суннат ва-л-џама’а**, и дека оние кои не се сунити ќе одат во пеколот. Тие, исто така, едногласно велат дека **талфик** (обединување), т.е. изборот и собирањето на рухсаите од четирите мазхаби и составувањето на еден лажен мазхаб, е погрешно и апсурдно.

Дали разумниот човек ќе го следи патот на Ахл ас-Сунна, кој е едногласно пофален од исламските научници ‘рахматулахи теала алејхим ајма’ин, кои дошле цел милениум, или ќе верува во т.н. културни, прогресивни“ луѓе кои не се свесни за исламот и кои се појавија во последните сто години?

Еминентните и зборлести од седумдесет и двете еретички групи, за кои хадис-шериф наведува дека ќе одат во пеколот, отсекогаш ги напаѓале научниците на Ахл ас-Сунна рахматулахи теала алејхим

ајма'ин и се обидувале да ги осудат овие благословени муслимани; сепак тие се посрамотени со одговори поткрепени со ајати и хадиси. Гледајќи дека не се успешни со знаење против Ахл ас-Сунна, тие се впуштија во рација и убиства, убивајќи илјадници муслимани во секој век. Од друга страна, муслиманите од четирите мазхаби на Ахл ас-Сунна отсекогаш се сакале и живееле братски.

Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам изјавил: „**Одделувањето на муслиманите во мазхабите во секојдневниот живот е сочувство на Алаху теала** [за нив]". Но, таквата религија како Рашид Рида, кој е роден во 1282 година [1865г.н.е.] и ненадејно почина во Каиро во 1354 [1935 г. н.е.], рече дека ќе воспостават исламско единство со обединување на четирите Мазхаби. Од друга страна, нашиот пророк сал-Алаху алаихи ве селам им заповеда на сите муслимани ширум светот да се обединат на еден единствен пат на Иман, на правиот пат на неговите четири Халифи. Работејќи заедно, исламските научници рахматулахи теала алејхим ајма'ин го пребаруваа и проучуваа начинот на иман на четворицата Калифа и го пренесоа во книги. Тие го нарекоа овој уникатен начин, кој го заповедал нашиот пророк, **Ахл ас-Суннат ва-л-џама'а**. Муслиманите ширум светот мора да се обединат на овој единствен начин на **Ахл ас-Сунна**. Оние кои сакаат единство во исламот, доколку се искрени во своите зборови, треба да се приклучат на оваа воспоставена унија. Спротивно на тоа, масоните и зиндиќ, кои подмолно се обидуваа да го уништат исламот, секогаш ги мамеа муслиманите со лажни зборови како „единство" и под маската на нивната парола „Ќе донесеме соработка", тие го кршеа „единството на иман" на парчиња.

Непријателите на исламот се обидуваат да го уништат исламот уште од првиот (исламски) век. Од денеска масоните, комунистите, Евреите и христијаните организираат разни планирани напади. Исто така, оние еретички муслимани, кои, како што беше објавено, ќе одат во пеколот, ќе си играат и ќе го клеветат Ахл ас-Сунна, следбениците на правиот пат, и ќе ги заведат муслиманите од вистинскиот пат. Така тие соработуваат со непријателите на исламот со цел да го уништат Ахл ас-Сунна. Овие напади, исто така, беа пионери на **Британците**, кои ги искористија сите нивни империјални ресурси, благајнички, вооружени сили, флоти, технологија, политичари и писатели во оваа нивна срамна војна. Така, тие ги уништија двете најголеми

муслимански држави во светот кои беа заштитници на Ахл ас-Сунна, имено државата Гурганија[25] во Индија и Отоманската исламска империја, која се простира на три континенти. Тие ги уништија вредните книги на исламот во сите земји и ги збришаа исламските учења од многу земји. Во Втората светска војна, комунистите требаше целосно да загинат, кога ја добија последната британска помош, која им помогна да ја вратат својата сила и да се рашират низ целиот свет. Во 1917година, британскиот премиер (1902-1905) Џејмс Балфур ја основа **ционистичката** организација, која работеше за повторно воспоставување на еврејска држава во Палестина, свето место за муслиманите, а континуираната поддршка дадена на оваа организација од страна на британската влада резултираше со формирањето на државата Израел во 1366 година [1947 г. н.е.]. Британската влада, повторно, го предизвикала формирањето на вахабитската држава во 1351 година [1932 н.е.] со предавање на синовите на Са'уд на Арапскиот полуостров што тие го зграпчиле од Османлиите. Така му го зададоа најфаталниот удар на исламот.

Абдурашид Ибрахим Ефенди вели во пасус насловен „Непријателството на Британците кон исламот" во вториот том од турската книга **Алам-и Ислам** отпечатена во Истанбул во 1328 година (1910 г.н.е.): „Главната цел на Британците беше да го укине калифатот на муслиманите што е можно поскоро. Тоа беше заговор организиран од нив за да ги поттикнат Кримските Турци да се побунат против Османлиската држава за да можат да го урнат Калифатот. Нивната тајна и незгодна намера беше јасно видена преку Договорот од Париз." Тие го разоткрија непријателството во нивните срца во предлозите што ги дадоа во Договорот од Лозана, кој беше одржан во 1923 година. Без оглед на маската, сите катастрофи што паѓаа врз Турците секогаш беа предизвикани од Британците. Да се уништи исламот секогаш била главната политичка цел на британските политичари, бидејќи тие отсекогаш се плашеле од исламот. Тие користат платеничка совест

[25] Исто така наречена Тимуридска држава или империја Бабур (Бабер), основана во Индија во 933 [1526 г. н.е.] од Захир-уд-дин Мухамед Бабур рахматулахи теала алаих (888 [1482 н.е.] – 937 [1530]) , петта генерација потомок на Тимур Кхан (Тамерлен), исто така наречен Емир Тимур Гурган рахматулахи алаих (736 [1336 н.е.] – 807 [1405]). Ве молиме погледнете **Исповеди на британскиот шпион**, една од публикациите на **Хакикат Китабеви.**

за да ги измамат муслиманите. Овие предавнички и лицемерни луѓе Британците ги претставуваат како исламски учители. Накратко, најголем непријател на исламот се Британците“.

Не само што муслиманските земји беа извалкани со крв од Британците стотици години, туку и шкотските масони измамија илјадници муслимани и религиозни луѓе, ги направија sидари и преку такви фалсификати како „помагање на човештвото, братството“, ги натераа да не се согласуваат со исламот и доброволно стануваат отпадници. За да го уништат исламот темелно, тие ги користеа овие масонски отпадници како алатки. Така, слободните масони како Мустафа Рашид Паша, Али Паша, Фуад Паша, Мидхат Паша и Та’лат Паша биле користени за уривање на исламските држави. Масоните како Џамал ад-дин ал-Афгхани, мухамед Абдух и почетниците обучени од нив беа шепите на мачката во валкањето и уништувањето на исламското знаење. Од стотиците деструктивни и субверзивни книги напишани од овие sидари, кои заземале религиозни места, книгата **Мухаварат** од Египќанецот Рашид Рида била преведена на многу јазици и дистрибуирана во исламските земји; со овој метод тие се обидуваат да ја осквернат религијата и верата на муслиманите. И се гледа дека оние млади религиозни мажи кои не ги читале или разбрале книгите на научниците на Ахл ас-Сунна рахматулахи теала алејхим ајма’ин биле заробени од оваа струја и турнати во пропаст и исто така донеле пропаст на другите.

Книгата **Мухаварат** ги напаѓа четирите мазхаби на Ахл ас-Сунна, го негира **иџма ал-Умма**, еден од четирите извори на исламското знаење и вели дека секој треба да постапува според она што го заклучува од Книгата (Ку’ран ал-керим) и суннетот (хадис-шериф); на тој начин, се обидува да ги истреби исламските учења.[26]

[26] Со цел да ги информираме браќата муслимани за триковите и штетите на оваа книга, го подготвивме нашиот **Одговор на непријателот на исламот** во 1394 година (1974 г. н.е.) и го објавивме на турски и англиски јазик. Исто така, гледајќи дека **книгата Хуласат ат-тахкит фи бејани хукми-т-таклит ва-т-талфи** од големиот муслимански научник ’Абд ал-Гхани ан-Набулуси рахматулахи теала алаих и книгата **Хуџџат Алахи ала-л-аламин** од Јусуф ан-Набхани рахматулахи теала алаих и Саиф ал-абрар од Мухамед Абд ар-Рахман ас-Силхати рахматулахи теала алаих еден од улама од Индија , беа точните побивања на оваа штетна книга, ние ги репродуциравме овие книги со офсет процес и ги објавивме. (Тие се достапни од Хакикат Китабеви во Истанбул, Турција.)

На крајот од книгата **Хусалат-ут-тахкит** е наведено дека муслиманот или станал муџтехид или не го достигнал степенот на иџтихад. Муџтехид е или **мутлак** (апсолутен) или **мукаjjад** (поврзан со мазхаб). Не е дозволено муџтахид мутлак да следи друг муџтехид; тој мора да го следи сопствениот иџтихад. Меѓутоа, ваџиб е муџтехид мукаjjад да ги следи методите на мазхабот на муџтехид мутлак; и тој постапува по сопствениот иџтихад кој го применува во согласност со овие методи.

Немуџтехидите треба да го следат кој и да одберат од четирите мазхаби. Меѓутоа, кога вршат дејствие во согласност со одреден Мазхаб, тие треба да ги почитуваат сите услови што ги бара тој Мазхаб за да биде сахих. Ако не почитуваат ниту еден од условите, нивниот чин (ибадет) нема да биде сахих; едногласно е констатирано дека таквиот чин ќе биде залуден (батил). Иако тие не треба да веруваат дека нивниот Мазхаб е супериорен, подобро е да веруваат во тоа. **Талфик**, т.е. да се изврши каков било ибадет или кое било дејствие во согласност со правилата на повеќе од еден мазхаб кои не се согласуваат еден со друг или, појасно кажано, еклектички да се изберат оние правила на овие Мазхаби кои не се согласуваат еден со друг во извршувањето. Тој ибадет значи да се излезе од четирите мазхаби и да се состави петти мазхаб. Ова обожавање нема да биде сахих во ниту еден од Мазхабите измешани еден со друг; ќе биде залудно и ќе значи да се направи игра на исламот. На пример, ако некоја најаса е фрлена во одредена количина на вода помала од **хавд кебир** и повеќе од **кулатин**[27] и ако бојата, вкусот или мирисот на водата не се сменила и ако некое лице зема абдест со оваа вода без формална намера (нијја) да земе абдест и ако не измие одредени делови од телото во пропишаниот редослед и ако не ги трие рацете нежно од нив и ако не ги мие едно по друго и ако започне со абдест без да се каже Бисмилах, неговиот абдест нема да биде сахих според ниту една од четирите а'имат ал-Мазхабите. Тој што ќе каже дека е сахих, ќе измисли петти мазхаб. Дури и муџтехидот не може да предложи петто мислење кое не се согласува со едногласноста на четирите Мазхаби. [Количината на вода која е еднаква на **кулатин** е детално објаснета во седмото поглавје од четвртиот фасцикл на книгата

[27] **Хавд Кебир**, „голем базен" од најмалку 25 квадратни метри; **кулатин**, 217,75 kg

Бескрајно блаженство.] Садр аш-Шари'а пишува во својата книга **Тавдих**: „Кога два различни извештаи за нешто беа пренесени од Сахабат ал-кирам, на подоцнежните научници не им беше дозволено да предложат трет според едногласност. Има и такви (учители) кои рекоа дека учителите од секој век ќе бидат како Сахабат ал-кирам". Мола Кхусрав рахматулахи теала алаих напишал во своето дело **Мир'ат ал-усул:** „Кога два различни извештаи за правење нешто беа пренесени од учениците од првиот век, тоа не е дозволено, според едногласноста (на учениците), да предложат трет извештај. Сахих е да се каже дека учителите од секој век биле како Сахабат ал-кирам". Џалал аддин ал-Михалли, првиот автор на книгата тафсир **ал-Џалалаин**, во коментарот на **Џам' ал-Јавами** од ас-Сујути вели: „Харам е да не се согласуваш со иџма' (консензус на исламските научници). Тоа е забрането во Куранот ал-керим. Од таа причина, харам е да се искаже трето мислење за нешто за кое Салаф ас-салихин не се согласувал.

„Да се изврши чин на ибадет со следење на правилата на двата, три или четири мазхаби кои не се согласуваат еден со друг е непослушност кон иџма на овие Мазхаби; таквиот чин на ибадет нема да биде сахих во ниту еден од овие Мазхаби. Со други зборови, **талфик** не е дозволен. Касим ибн Катлубаџа пишува во **ат-Тасхих**: „Едногласно е наведено дека не е сахих да се изврши чин на ибадет со следење на два различни иџтихади. Од таа причина, ако некој додека зема абдест, не ги трие влажните раце по целата глава и ако потоа кучето го допре и потоа прави намаз, неговиот намаз нема да биде сахих (валиден). Исто така, напишано е во книгата **Тавкиф ал-хукам** од Шихаб аб-дин Ахмад ибн ал-Имад рахматулахи теала алаих, шафиски учител, дека таквиот намаз ќе биде погрешен според едногласноста. Според Имам Малик и ал-Имам аш-Шафи'и рахматулахи теала алејхима, абдесот и намазот на таквиот човек нема да бидат сахих бидејќи тој не ги триел мокрите раце на целата своја глава, што е едно од фарзите на абдесот според поранешниот имам, а тој допрел куче, што го прави неговиот абдест ништовен според вториот.

Мухамед ал-Багхдади рахматулахи теала алаих, ханефиски учител, пишува во својата книшка со наслов **Таклид**: „Постојат три одредби што треба да се исполнат за имитација на друг Мазхаб. Првата, која исто така ја напишал Ибн Хуман во неговото дело „**Тахрир**", е

дека човекот не може да заврши во друг Мазхаб чин на ибадет што го започнал во согласност со својот Мазхаб. На пример, тој не може да врши намаз во согласност со шафискиот мазхаб со абдест што го вршел во согласност со ханефискиот мазхаб. Втората одредба, како што е цитирана од Ибн Хумам во неговиот Тахрир од Ахмад ибн Идрис ал-Карафи, е дека чинот на ибадет што тој го прави не треба да се оценува како невалиден од двата мазхаби што ги следи; ако тој, додека зема абдест, го следи шафискиот мазхаб и не ја трие раката на тие делови од телото, треба да се измие со абдест, а потоа ако го допре жена со која му е дозволено да се ожени мисли дека абдесот нема да се скрши но според Мазхаб Малики, намазот што тој го прави со овој абдест нема да биде сахих според ниту еден Мазхаб. Третата одредба е дека не треба да се бара рухса[28] на мазхабите". Имам ан-Навави и многу други учители ја нагласија важноста на оваа одредба. Ибн Хумам не ја навел оваа одредба. Хасан аш-Шернблали пишува во својот **ал-'Икд ал-фарид**: „Никах направен без присуство на **вали** (чувар на кој било од идните парови кои сè уште не се во пубертет) следејќи го ханефискиот мазхаб или она што се извршува без присуство на очевидци со следење на Мазхаб Малики, ќе биде сахих. Меѓутоа, никах извршен со отсуство и на старателот и на очевидците нема да биде сахих. Бидејќи би било многу тешко за обичните луѓе да ја почитуваат оваа трета одредба, забрането им е да имитираат друг Мазхаб, освен ако не постои дарура[29] за тоа. Речено е дека нема да биде сахих да се имитира друг Мазхаб без консултација со исламски учител". Во овој момент го завршуваме нашиот цитат од Мухамед Багхдади.

Исма'ил ан-Наблуси рахматулахи теала алаих, во својата прибелешка на коментарот на **ад-Дурар**, се осврнува на **ал-'Икд алфарид** и вели: „Не мора да останете привржани за Мазхаб. Можете да извршите ибадет имитирајќи друг Мазхаб исто така. Но, тогаш треба да ги почитувате сите услови кои се бараат во тој Мазхаб за

[28] Полесни начини за вршење на богослужби, наспроти азиматите, кои се потешки, но подобри начини. Ве молиме погледнете го седумнаесеттото поглавје од шестиот фасцикл на **Бескрајното Блаженство.**

[29] Дарура е ситуација која го попречува човек да изврши ибадет што е фарз во сопствениот Мазхаб или да избегнува нешто што е харам во својот Мазхаб, а за кое не може да помогне.

тоа ибадет. Можете да извршите два ибадети кои не се поврзани еден со друг на два различни начини, следејќи два различни мазхаби“. Неопходноста од запазување на сите услови при имитација на друг мазхаб го разоткрива фактот дека обединувањето (талфик) на мазхабите не е сахих.

Абд ар-Рахман ал-Имади рахматулахи теала алаих, ханефиски учител, во својата книга **ал-Мукадима** вели: „Човек може да имитира кој било од трите мазхаби освен неговиот кога има дарура. Сепак, тој мора да ги почитува сите услови кои се бараат во тој Мазхаб за тоа обожавање. На пример, ханефи кој зема абдест од кулатин количина на вода извалкана со најаса имитирајќи го шафискиот мазхаб, мора формално да има намера да зема абдест, мора нежно да ја трие раката на оние делови од телото кои треба да ги измие во абдест, мора да рецитира ал-Фатиха кога го прави намазот зад имамот [во џамаат] и секако мора да го почитува та’дил ал-аркан. Едногласно е кажано дека неговиот намаз нема да биде сахих освен ако не го направи сето тоа. Неговата забелешка ‘дарура’ за имитација на друг Мазхаб беше излишна. Под ‘дарура’ тој мора да мислел на „потребата“ за имитирање; бидејќи, според мнозинството ‘улама’, човек не мора постојано да го следи истиот Мазхаб. Човек може да следи друг Мазхаб ако се појави тешкотија(хараж) додека го следи својот Мазхаб. Сето она што е напишано досега покажува дека обединувањето (талфик) на мазхабите не е сахих.

Делото на Ибн Хумам, **Тахрир**, не содржи никакви изјави кои укажуваат дека талфик е сахих. Мухамед ал-Багхдади и ал-Имам ал-Манави пишуваат дека Ибн Хумам во книгата „**Фатх алкадир**“: вели „Грешно е да се префрлиш во друг Мазхаб користејќи иџтихад или документ како доказ. На таков човек треба да му се даде Та’зир (казна). Уште полошо е да се префрли без иџтихад, поддршка. Да се пренесе (во овој контекст) значи да се дејствува и да се изврши ибада во согласност со друг Мазхаб. Не може да се префрли само со тоа што ќе каже дека се префрлил. Ова се вика ветување, а не трансфер. Дури и ако некој го каже тоа, нема да мора да го следи тој Мазхаб, ајат ал-керима, „**Прашајте ги оние кои знаат за она што вие не го знаете**“, ни заповеда да побараме од личност која е позната [силно се мисли] дека е исламски учител за некое (религиозно) правило.

Забраната на учителите за промена на нечиј Мазхаб има за цел да спречи обид за собирање рухса на Мазхабите. За многу учители, секој муслиман може да го следи иџтихадот што му доаѓа полесно во различни работи“. Ако некој неук вели дека последната изјава на Ибн Хуман покажува дека обединувањето на Мазхабите е сахих, ова негово расудување е погрешно; бидејќи, изјавата покажува дека едно дело треба да се направи целосно во согласност со еден Мазхаб, а не со следење на повеќе од еден Мазхаби. Оние кои не припаѓаат на Мазхаб и религиозните реформатори кои не можат да го разберат ова, го предложија Ибн Хуман како лажен сведок за себе. Напротив, Ибн Хумам јасно пишува во своето дело **Тахрир** дека обединувањето на Мазхабите не е дозволено.

Реформаторите на исламот како пример за дозвола за талфик го посочуваат пишувањето на Ибн Нујаим рахматулахи теала алаих, кое вели: „Во фатва издадена од Кади-Кхан е напишано дека ако парче земја посветена како вакф е продадена по цена на гхабан фахиш, тоа ќе биде незаконско, според Абу Јусуф рахматулахи теала алаих, поради цената на гхабан фахиш. Од друга страна, според Абу Ханифа, дозволено е заменикот да го продаде по гхабан фахиш (прекумерна) цена[30]; така што двата иџтихади се обединуваат за да ја направат продажбата сахих“. Меѓутоа, талфикот во овој пример се одвива во рамките на истиот Мазхаб. И двете пресуди се резултат на истиот Усул. Но не е така случајот со талфикот на два мазхаби. Друг доказ кој покажува дека Ибни Нујајм не вели дека талфик е дозволен е неговата сопствена изјава: „Личноста која станува имам за џамаат чии членови се во друг мазхаб (и го води намазот во џамаат) треба да ги почитува принципите на тој Мазхаб, исто така, кој постои во **Бахр-ур-раик**, коментар што тој го напишал за книгата **Канз.**[31] Во овој момент го завршуваме нашиот превод од последниот дел на книгата **Кхуласа-т-ут-тахкик.**

[30] Ве молиме скенирајте го четириесет и четвртото поглавје од петтиот фасцикл на **Бескрајното блаженство** за „вакф“, а триесеттото поглавје од истата книга за „гхабан фахиш“. Исто така, книгата со наслов **„Реформаторите на исламот“**, една од нашите публикации, дава детални информации за луѓето кои се обидуваат да го реконструираат исламот.

[31] **Кхуласат ат-тахкик**, последен дел.

Мухамед Абд ар-Рахман ас-Силхати рахматулахи теала алаих, учител од Индија, во својата персиска книга **Сејф ал-абрар ал-маслул ала-л-фујар** напишал: „Додека го објаснува хадис-шериф, **„Направете го тоа лесно! Не го отежнувајте**!“ во неговиот коментар до **Мишкат**, Алама Хафиз Хасан ибн Мухамед ат-Тајиби[32] рахматулани теала алаих вели: „Личноста што ги собира лесните патишта на мазхабите станува зиндик“. Накратко:

1) Секој муслиман треба да следи еден од четирите Мазхаби кога врши некое дело или ибадет или кое било друго дело. Не е дозволено да се следи учител кој не е во еден од четирите сунитски мазхаби.

2) Секој муслиман може да следи кој било од четирите мазхаби што му се допаѓаат и кои му се полесни. Тој може да изврши ибадет во согласност со еден Мазхаб и друг чин или ибадет во согласност со друг Мазхаб.

3) Што се однесува до извршувањето на ибадет во согласност со повеќе од еден мазхаб; ќе биде потребно да се запазат сите барања на еден од овие Мазхаби за исправноста на тој ибадет, и тој ибадет да биде сахих во тој Мазхаб. Ова се нарекува таква и е многу добро. Едниот би го следел (таклид) тој Мазхаб и би ги запазил условите во другите Мазхаби. Следењето на Мазхаб е дозволено под услов да се почитуваат сите негови услови. Ако нечиј ибадет не е сахих според кој било од Мазхабите што ги следи, тоа се нарекува талфик, што никогаш не е дозволено.

4) Човекот не мора секогаш да остане приврзан за Мазхабот што го избрал. Човек може да се префрли во друг Мазхаб кога и да сака. Приспособувањето кон кој било Мазхаб бара добро учење на Фикх во тој Мазхаб, што може да се научи од книгите на илм ал-хал. Затоа, ќе биде полесно да се остане приврзан за еден Мазхаб цело време. Тешко е да се префрлиш на или, во одреден случај, да имитираш друг Мазхаб. Тоа може да се направи само во случај на потреба, односно кога има харач, и под услов да се запазат сите негови услови. Бидејќи е исто така многу тешко да се научи познавање на Фикх во друг Мазхаб, научниците на фикхот им забранија на неуките, односно оние кои немаат познавање

[32] Ат-Тајиби починал во Дамаск во 743 година (1343 н.е.). Првото издание на неговата книга беше објавено во Индија во 1300 година (1882 г. н.е.)

на Фикхот, да имитираат друг Мазхаб. На пример, во **Бахр ал-фатава** е напишано: „Ако некој во ханефискиот мазхаб има рана и има постојано крварење и ако му е тешко да зема абдест во секое време на намаз, не е дозволено да прави намаз, како што е пропишано во шафискиот мазхаб без да се запазат условите на овој Мазхаб Ибн Абидин го објаснува ова детално во поглавјето за Та'зир. Со цел да го заштитат обожавањето на неуките од ништовност, научниците на Ахл ас-Сунна рахматулахи теала алејхим ајма'ин не им дозволиле да имитираат друг Мазхаб, освен во случај на харач (тешкотии).

Ат-Тахтави пишува: „Некои учители на Тафсир велат дека 103-тиот ајат од ајат Суратаа Ал-и Имран, „**Држете се за јажето на Алаху теала**", значи: „Држете се за она што го велат Фукаха". Луѓе кои не ги следите книгите на Фикх, ќе паднете во ерес, ќе бидете лишени од помошта на Алаху теала и ќе бидете изгорени во огнот на пеколот. О верници! Медитирај за оваа ајат-и-керима и прицврсти се за групата на **Ахл ас-Суннат ва-л-џама'а** на кои им е дадена радосна вест дека ќе бидат спасени од пеколот. Благодатта и помошта на Алаху теала се само за оние кои се во оваа група. Алаху теала ќе ги третира луѓето кои не се во оваа група со гнев и мачење во пеколот. Денес, за да се биде меѓу Ахл ас-Сунна е потребно следење на еден од четирите Мазхаби; човек кој не следи еден од четирите мазхаби е човек од бида и ќе оди во пеколот."[33] Оној што ги собрал лесните патишта на четирите мазхаби нема да следи ниту еден од четирите мазхаби. Како што се гледа, лицето кое не следи ниту еден од четирите Мазхаби е ла-мазхаби. Оној што прави талфик од четирите мазхаби, односно мешање на четирите, постапува според кој било мазхаб што му е лесно, исто така е ла-мазхаби. Исто така, оној кој следи еден од четирите Мазхаби, но има верување што не се сообразува со Ахл ас-Сунна е ла-мазхаби. Овие тројца не се сунити, тие се луѓе од бида кои следат ерес (далала). Вистинските муслимани, сепак, следат еден од четирите Мазхаби, т.е. „вистинскиот пат"; со други зборови, тие стануваат сунити муслимани. Четирите Мазхаби ги делат истите верски начела. Неколкуте помали разлики меѓу нив се плод на великодушноста на Алаху теала. Секој муслиман избира еден од четирите Мазхаби кои му/и се полесно.

[33] Коментарот на Ат-Тахтави за **Дур ал-мукхтар**, дел за Забајих.

2 — ВЕРАТА НА АХЛ АС-СУННА

Ги пишувам следните редови откако ќе му го понудам мојот хамд на Алаху теала. „Хамд“ значи да веруваме во фактот дека Алаху теала, сам, создава секакви благослови и ни ги испраќа (нам), и да го изразиме овој факт. Благослов значи нешто корисно. Шукр (благодарност) значи да се искористат сите благослови на начин што е согласен со Ахкам-и-исламијја, (т.е. заповеди и забрани на Алаху теала.) Благословите се запишани во книгите на учителите на Ахл ас-Суннат. Учителите на Ахл ас-Суннат се учители во четирите Мазхаби.

Имам Мухамед ал-Гхазали рахматулахи алаих пишува во својата книга **Кимја и-Са'адат**: „Кога некој ќе стане муслиман, првенствено ќе биде фард за него да го знае и верува во значењето на фразата **Ла илаха ил-л-Алах, Мухамедун Расулулах**. Оваа фраза се нарекува **Калимат ат-тавхид**. Доволно е секој муслиман да верува без никакво сомневање што значи оваа фраза. Не е фард тоа да го докажува со докази или да си го задоволи умот. Расулулах сал-Алаху алејхи е селам не им заповедал на Арапите да ги знаат или спомнуваат релевантните докази или да пребаруваат и разјаснат какви било можни сомнежи. Тој им заповеда да веруваат само и да не се сомневаат. Доволно е сите и површно да веруваат. Сепак, фард кифаја треба да има неколку учители во секој град. Ваџиб е овие учители да ги знаат доказите, да ги отстранат сомнежите и да одговорат на прашањата. Тие се како овчари за муслиманите. Од една страна, тие ги учат на познавање на иман, што е познавање на верувањето, а од друга страна, одговараат на клеветите на непријателите на исламот.

Ку'ран ал-керим го наведува значењето на Калимат атавхид, а Калимат атавхид и Расулулах сал-Алаху алејхис ве селам објаснува што е наведено во него. Сите Сахабат ал-кирам ги дознаа овие објаснувања и им ги пренесоа на луѓето кои дојдоа по нив. Високо рангираните научници кои ни го пренесоа она што го пренесе Сахабат ал-кирам, со тоа што ги обврзаа на нивните книги без да прават никакви измени во нив, се нарекуваат учители на **Ахл ас-Сунна.** Сите треба да ги научат и'тикад (кредалните начела) на Ахл ас-Сунна и да се обединат и да се сакаат еден со друг. Семето на среќата е во овој и'тикад и во ова обединување.

Учениците на Ахл ас-Сунна го објаснуваат значењето на Калимат ат-тавхид на следниов начин: Мажите не постоеја. Тие беа создадени подоцна. Тие имаат еден Создател. Тој е Оној кој создал сè. Создателот е Еден. Тој нема партнер или сличност. Нема втор како Него. Тој бил некогашен; Неговото постоење немало почеток. Тој ќе биде секогаш постоечки; нема крај на Неговото постоење. Тој нема да престане да постои. Неговото постоење е секогаш неопходно. Неговото непостоење е невозможно. Неговото постоење е од Него. Нему не му требаат никакви средства. Нема ништо што нема да има потреба од Него. Тој е Оној кој создава сè и ги тера да продолжат да постојат. Тој не е материјал или работа. Тој не е на место или во која било суштина. Тој нема форма и не може да се мери. Не може да се праша како е Тој; кога велиме „Тој“, ништо од работите што ни паѓаат на памет или што можеме да ги замислиме не е Тој. Тој е различен од овие работи. Сите тие се Негови суштества. Тој е различен од Неговите суштества. Тој е Создател на сè што ни паѓа на ум, секоја илузија и секоја заблуда. Тој не е горе, долу или на едната страна. Тој нема место. Секое суштество е Арш. А Арш е под Неговата моќ, под Неговата Семоќ. Тој е над Арш. Сепак, тоа не значи дека Арш го носи Него. Арш постои со Неговата наклоност и во Неговата Семоќ. Тој е ист сега како што беше во вечноста, во вечното минато. Тој секогаш ќе биде ист во вечната иднина како што беше пред да го создаде „Арш“. Никаква промена не се случува во Него. Тој има свои карактеристики. Тој има осум атрибути наречени **Ас-Сифат ат-Тубутија**: **Хајат** (Живот), **'Илм** (Сезнаење), **Сем'** (Слух), **Басар** (Гледање), **Кудра** (Семоќност), **Ирада** (волја), **Калам** (говор, збор) и **Таквин** (Креативност). Никогаш не се случува промена во овие Негови својства. Промената подразбира недостаток. Тој нема недостаток или дефект. Иако Тој не наликува на ниту едно од Неговите созданија, можно е да Го запознаеме на овој свет онолку колку што Тој се познава и да Го видиме на Ахирет. Овде се познава без да се осознае како е, а таму ќе биде виден на неразбирлив начин. [Ве молиме прочитајте го четириесет и шестото писмо од првиот том на **Мактубат**, (ремек дело напишано од големиот Вали и научник Имам Рабани Муџахид-и-елф-и-тхани Ахмад Фаруки Серхенди рахматулахи теала алаих. Англиската верзија на благословеното писмо го зазема дваесет и шестото поглавје од вториот фасцикл на **Бескрајното Блаженство**.)]

Алаху теала испратил пророци алејхим-ус-селам до Неговите човечки суштества. Преку овие големи луѓе, Тој на Своите човечки суштества им ги покажал делата кои носат среќа и оние кои предизвикуваат пропаст. Највисокиот пророк е **Мухамед** алејхи-с-селам, последниот пророк. Тој беше испратен како пророк за секој човек, побожен или нерелигиозен, за секое место и за секоја нација на земјата. Тој е пророк за сите човечки суштества, ангели и гени. Во секој агол на светот, секој мора да го следи и да се приспособи на овој највисок пророк.[34]

Сајјид Абдулхаким-и Арваси[35] рахматулахи алаих рече: Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам имал три задачи. Првата беше да се комуницира и да се објави (**таблигх**) со правила на Кур'ан ал-керим, т.е. познавање иман и ахкам фикхија, на сите луѓе. **Ахкам фикхија** се состои од заповедани и забранети дејства. Овие две гранки на знаење го сочинуваат **Ахкам-и-исламија**. Неговата втора задача беше да ги пренесува духовните правила на Кур'ан ал-керим, знаењето за Самиот Алаху теала и неговите Атрибути во срцата на само највисоките од неговата Умма. Неговата прва задача, таблигх, не треба да се меша со втората задача. Ла мазхаби, (т.е. луѓето кои ги негираат четворицата Мазхаби,) ја отфрлуваат втората задача. Меѓутоа, Абу Хурајра радиу-алаху анх рече: „Научив два вида знаење од Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам. Ти кажав едно од нив. Ќе ме убиеш ако го објаснам второто." Овие зборови на Абу Хурајра се напишани во книгите **Букхари, Мисхкат, Хадика**, и во писма на **Мактубат**, броеви 267 и 268. (Англиските верзии на двете писма може да се прочитаат по ова поглавје.) Третата задача беше насочена кон оние муслимани кои не ги послушаа советите и проповедите во врска со спроведување на Ахкам фикхија. Дури и сила беше употребена за да ги натера да го слушаат Ахкам фикхија.

„После Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам секој од четворицата Калифи радиу Алаху анхум совршено ги исполни овие три задачи. Во

[34] **Кимја ас-Са'ада**. Мухамед ал-Гхазали рахматулахи теала алих бил еден од најголемите исламски научници. Тој напиша стотици книги. Сите негови книги се исклучително вредни. Роден е во 450 (1068 г. н.е.) во Тус, т.е. Мешхед, Персија, а таму починал во 505 година (1111 г. н.е.)

[35] Сајид Абдулхаким Арвасие роден во Башкал'а во 1281 година (1864 г. н.е.) и починал. во Анкара 1362 година (1943 н.е.).

времето на хадрат Хасан радиу-Алаху анх, фитнас и бида се зголемиле. Исламот се раширил на три континенти. Духовната светлина на Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам се оддалечи од земјата. Сахабат ал-кирам радиу-Алаху анхум се намалил на број. Подоцна, никој не можеше сам да ги заврши сите овие три задачи заедно. Затоа, овие задачи беа преземени од три групи на луѓе. Задачата за соопштување на иман и ахкам фикхија била доделена на верските водачи наречени **муџтахиди**. Меѓу овие муџтехиди, оние кои соопштувале иман се нарекувале **Мутакалимун**, а оние кои комуницирале Фикх биле наречени **Фукаха**. Втората задача, т.е. да ги натераат оние кои што сакаат да бидат муслимани да ги постигнат духовните правила на Кур'ан ал-керим, им беше доделена на дванаесетте имами на Ахл ал-Бајт рахматулахи теала алејхим и на големите луѓе од Тесавуфот. Сири ас-Сакати (д. 251/876 во Багдад) и ал-Џунајд ал-Багхдади (р. 207/821 и д. 298/911 во Багдад) биле двајца од рахматулахи теала алихима.

„Третата задача, да се спроведуваат правилата на религијата со сила и авторитет, им беше доделена на султаните, т.е. владите. Деловите од првиот клас биле наречени **Мазхаби**. Деловите од вториот се нарекувале **Тарикас**[36], а третиот **хукук** (јуриспруденција). Мазхабите кои раскажуваат за иман се нарекуваат **Мазхаби на и'тикад**. Нашиот пророк сал-Алаху алаихи ве селам изјавил дека муслиманите ќе се поделат во седумдесет и три групи во однос на иманот, и дека само еден од нив ќе биде во право, а другите ќе грешат. И да, тоа се случи. Групата на која и беше дадена радосната вест дека е на вистинскиот

[36] Уламот на Ахл ас-Сунна го собрал 'илм ат-тасавуф со тоа што ја научил оваа втора задача на нашиот пророк алејхис селам од дванаесетте имами „'рахматулахи теала алејхим' ". Некои луѓе не веруваат во авлија, карамат или Тасавуф. Ова покажува дека тие немаат врска со дванаесетте имами. Да го следеа Ахл ал-Бајт, ќе ја научат оваа втора задача на нашиот Пратеник од дванаесетте имами и меѓу нив ќе имаше многу научници на Тасавуф и Авлија. Но, немало, а освен тоа, тие не ни веруваат дека такви научници би можеле да постојат. Очигледно е дека дванаесетте имами се имами на Ахл ас-Сунна. Ахл ас-Сунна е оној кој го сака Ахл ал-Бајт и ги следи дванаесетте имами. За да се стане изучувач на исламот, треба да се биде наследник на Расулулах алејхис селам во овие две задачи. Тоа значи дека човек мора да биде експерт во двете овие области на знаење. Еден од таквите хаучници бил Абд ал-Гани ан-Наблуси (нека му се смилува Алах, Возвишениот). Тој, на страните 233 и 649 од своето дело **Ал-Хадика ан-Надија**, ги цитира хадисите што ги опишуваат духовните правила на Чесниот Кур'ан и истакнува дека негирањето на овие правила укажува на незнаење и беда.

пат се нарекува **Ахл ас-Суннат ва-л-џама'а.** Останатите седумдесет и две групи, кои беа прогласени за погрешни, се нарекуваат **групи на бид'а**, односно еретици. Никој од нив не е неверник. Сите тие се муслимани. Но, ако муслиманот кој вели дека припаѓа на некоја од седумдесет и двете групи ги негира сите информации што се јасно декларирани во Кур'ан ал-керим, во хадис-шериф или што се проширила меѓу муслиманите, тој станува неверник. Денес има многу луѓе кои, носејќи муслимански имиња, веќе се отфрлија од Мазхаб на Ахл ас-Сунна и станаа еретици или немуслимани. Цитатите од хадрат Абдулхаким Ефенди завршуваат овде.

Муслиманите мора да продолжат да учат од лулка до гроб. Знаењето што треба да го научат муслиманите се нарекува **ал-улум ал-Исламија, кои се состојат од два дела**: I) ал-улум ан-наклија II) ал-улум ал-аклија.

I) Ал-улум ан-наклија (исто така наречени „религиозни науки"): Овие науки се стекнуваат со читање на книгите на научниците на Ахл ас-Сунна. Учителите на исламот ги извлекле овие науки од четири главни извори. Овие четири извори се нарекуваат **ал-адилат аш-Шарија**. Тие се **ал-Кур'ан ал-керим, хадис-шериф, иџма ал-Умма и кијас ал-фукаха.** Верските науки се состојат од осум главни гранки:

1) Илм ат-тафсир (наука за објаснување на Кур'ан ал-керим). Специјалист во оваа гранка се нарекува Муфасир; тој е длабоко научен учител способен да разбере што значи Алаху теала во Неговиот Збор.

2) Им ал-усул ал-хадис. Оваа гранка се занимава со класификација на хадиси. Различни видови хадиси се објаснети во Бескрајното Блаженство, втор фасцикл, шеста глава.

3) Илм ал-хадис. Оваа гранка детално ги проучува исказите (хадис), однесувањето (сунна) и манирите (халс) на нашиот пророк сал-Алаху алејхи ве селам.

4) Илм ал-усул ал-калам. Оваа гранка ги проучува методите со кои илм ал-калам од Кур'ан ал-керим и хадис-шериф.

5) Илм ал-калам. Оваа гранка го опфаќа проучувањето на Калимат ат-тавхид и Калимат аш-шахада и шесте основи на иман, кои зависат од нив. Ова се учењата во кои треба да се верува напамет. Учителите на Калам обично ги пишуваа илм ал-усул алкалам и илм

ал-калам заедно. Затоа, лаикот ги зема овие две гранки на знаење како една единствена гранка.

6) Илм ал-усул ал-фикх. Оваа гранка го проучува изведувањето на методите на Фикх од Кур'ан ал-керим и хадис-шериф.

7) Илм ал-фикх. Оваа гранка го проучува аф'ал ал-микалафин; односно кажува како луѓето кои се дискретни и пубертетски треба да постапуваат по прашањата што се однесуваат на телото. Се состои од учења неопходни за телото. Аф'ал ал-мукалафин има осум делови: фард, ваџиб, сунна, мустахаб, мубах, харам, макрух и мусфид. Сепак, тие можат накратко да се класифицираат во три групи: заповедани дејства, забранети дејства и дозволени дејства (мубах).

8) Илм ат-тасавуф. Оваа гранка се нарекува и илм ал-акхлак (етика). Тоа ги објаснува не само работите што треба да ги правиме и не треба да ги правиме со срце, туку исто така им помага на верувањето да биде искрено, им олеснува на муслиманите да ги извршуваат своите должности како што е научено во илм ал-фикх и помага да се постигне ма'рифа.

Фард-и'аин е секој муслиман, машко или женско, да научи Калам, Фикх и Тасавуф колку што е потребно од овие осум гранки, а вина, грев е да не ги научи.[37]

II) Ал-улум ал-аклија (исто така наречени 'експериментални науки'): Овие науки се поделени во две групи: технички науки и литературни науки. Фард кифаја е муслиманите да ги учат овие науки. Што се однесува до исламските науки, фард 'ајн е да се учи колку што е потребно. Да се научи повеќе отколку што е потребно, односно да се стане специјализиран за исламските науки е фард кифаја. Ако во еден град нема ниту еден научник кој ги знае овие науки, сите негови жители и владините власти ќе бидат грешни. Верските учења не се менуваат со текот на времето. Правењето грешка или грешка при коментирање на илм ал-калам не е подложно на изговор; тоа е непростливо кривично дело. Во прашањата што се однесуваат на Фикх, варијациите и можностите што ги покажува исламот може да се искористат кога некој ги има изговорите ('удхр) прикажани од Исламот. Никогаш не е дозволено да се прават измени или реформи во религиозните прашања

[37] **Ал-Хадика**, стр. 323 и во предговор на **Радд ал-мухтар.**

со лични мислења или гледишта. Тоа предизвикува човек да излезе од исламот. Промената, подобрувањето и напредокот во улум ал-аклија се дозволени. Неопходно е да се развиваат со пребарување, пронаоѓање, па дури и со учење и од немуслиманите.

Следната статија е цитирана од книгата **ал-Мајму'ат азухдија.** Таа беше составена од поранешниот министер за образование, СејиднАхмед Зухду Паша рахматулахи теала алаих:

Зборот „**фикх**", кога се користи во форма на „факиха јафкаху", односно во четврта категорија, значи „да се знае, да се разбере." Кога се користи во петта категорија, значи „да се знае, да се Разберете го исламот". Учителот во „илм ал-фикх " се нарекува **Факих**. Илм ал-фикх се занимава со дејствијата што луѓето треба да ги прават и оние што не треба да ги прават. Познавањето на Фикх е составено од Кур'ан ал-керин, хаидс-шерфи и иџма и кијас. Консензусот на ас-Сабахат ал-кирам и муџтахидите кои дојдоа по нив се нарекуваа **иџма' ал-Умма.** Правилата на религијата произлезени од Кур'ан ал-керим, хадис-шериф и иџма ал-Умма се нарекуваат **кијас ал-фукаха**. Дали некоја акција била халал (дозволена) или харам (забранета), тогаш оваа акција била во споредба со друга акција која била позната. Оваа аналогија беше наречена кијас. Примената на кијас бараше второто дејство да го има истиот фактор што го направи првото дозволено или забрането дејство. И за ова можеа да проценат само оние длабоки научници кои го достигнале степенот на иџтихад илм ал-фикх е многу обемен.

Има четири главни поделби:

1) Ибада, составен од пет потподелби: салат (намаз), савм (пост), закат, хај, џихад. Секоја од овие поделби е составена од делови. Како што се гледа, чин на обожавање е да се подготват за џихад. Нашиот пророк сал-Алаху алејхи ве селам изјавил дека постојат два вида џихад против непријателите на исламот: со дела и со зборови. Фард е да научиш како да правиш и користиш ново оружје во подготовка за џихад со акции. Џихадот го прави државата. Фард е луѓето да се приклучат на џихадот со почитување на државните закони и наредби во врска со џихадот. Неодамна, нападот на непријателот преку публикации, филмови, радио пренос и секакви средства за пропаганда — вториот вид војна — е неверојатно зголемен; затоа, исто така, е џихад да се застане против непријателите на ова поле.

2) Мунакахат, составен од поделби, како што се брак, развод, алиментација и многу други [детално напишани во различни прилики во шесте фасцикли на Бескрајното Блаженство. Ве молиме погледнете го дванаесеттото поглавје од петтиот фасцикл и петнаесеттото поглавје од шестиот фасцикл].

3) Му'аламат, составен од многу поделби, како што се купување, продажба, изнајмување, заедничка сопственост, камата, наследство, итн. поглавја од петтиот фацикл, на **Бескрајното блаженство**.)

4) Укубат (Казнениот законик), составен од пет главни поделби: кисас (лекс талионис), сиркат(кражба), зина(блуд и прељуба), кадхф(обвинување доблесна жена за инконтиненција) и рида (случај да стане отпадник). (Ве молиме погледнете ги десеттото, единаесеттото, дванаесеттото, тринаесеттото и четиринаесеттото поглавје од шестиот фасцикл на Бескрајното Блаженство.)

Фард е секој муслиман да стекне доволно знаење за фикхот во врска со обожавањето. фард кифаја е да се научи мунакахат и му'амалат; со други зборови, овие две науки мора да се научат колку што е потребно од луѓето на кои им се потребни. По илм ат-тафсир, илм ал-хадис и илм ал-калам најчесен илм е илм ал-фикх. Следниве шест хадиси ќе бидат доволни за да се укаже на честа на Фикх и Факих: рахматулахи теала алејхим ајма'ин.

„Ако Алаху теала сака да го благослови Својот роб, Тој прави Факих од него."

„Ако некој стане Факих, Алаху теала му испраќа се што сака и неговата прехрана преку неочекувани извори".

„Личноста за која Алаху теала вели дека е „најсупериорен" е Факих во религијата."

„Против сатаната, Факих е поцврст од илјада „абид " (луѓе кои многу обожаваат).

„Врз основниот столб на религијата е знаењето за Фикх."

„Најдобриот и највредниот ибадет е да се научи и да се учи Фикх."

Супериорноста на ал-имам ал-азам Абу Ханифа рахматулахи теала алаих може да биде заклучено и од овие хадис-шериф.

Исламските учења во ханефискиот мазхаб биле пренесени преку синџир што започнува со Абдулах ибн Мес'уд радиу Алаху анх кој бил Сахаби. Тоа значи да се каже дека Имам ала'зам Абу Ханифа рахматулахи теала алаих основачот на Мазхаб, го стекнал знаењето за Фикх од Хамад, а Хамад од Ибрахим ан-Накха'и. Ибрахим ан Накха'и го поучувал Алкама, а Алкама учел кај Абдулах ибн Мес'уд, кој бил школуван од Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам.

Абу Јусуф, Имам Мухамед аш-Шаибани, Зуфар ибн Худхаил и Хасан ибн Зијад биле ученици на ал-имам ал-азам рахимахум-Алах. Од нив, Имам Мухамед напишал околу илјада книги за исламските учења. Роден е во 135 година, а починал во Рај, Иран, во 189 година (805 г. н.е.). Бидејќи тој беше оженет со (вдовицата) мајка на ал-имам аш-Шафи'и, еден од неговите ученици, сите негови книги беа оставени на Шафи'и по неговата смрт, при што знаењето на Шафи'и се зголеми. Поради оваа причина, ал-Имам аш-Шафи'и рахматулахи тела алаих рекол: „Се колнам дека моето знаење за Фикх се зголеми со читање на книгите на Имам Мухамед. Оние кои сакаат да го продлабочат своето знаење за фикхот, треба да се дружат со учениците на Абу Ханифа. И еднаш тој рече: „Сите муслимани се како домаќинството, децата, на ал-имам ал-азам. Со други зборови, како човекот заработува за живот за својата жена и деца, ал-имам ал-азам се задолжил да го истражува религиозното знаење што им е потребно на луѓето во нивните работи. Притоа, тој ги поштедил муслиманите од многу напорна работа.

Ал-имам ал-азам Абу Ханифа рахматулахи алаих го собрал знаењето за Фикх, го класифицирал во гранки и подгранки и поставил усули (методи) за него. Исто така, тој ги собрал учењата на итикад како што ги проповедал и'тикад како расулулах сал-Алаху алејхи ве селам и Сахабат ал-кирам ридванулахи алејхим ајма'ин и ги научил на стотици свои ученици. Некои од неговите ученици станаа специјалисти за илм ал-калам, односно за учењето на иманот. Од нив, Абу Бакр ал-Јурјани, еден од учениците на Имам Мухамед аш-Шаибани, достигна високост. А Абу Наср ал-'ljад еден од неговите ученици, го школувал Абу Мансур ал-Матуриди бо илм ал-калам. Абу Мансур во своите книги ги напишал учењата на калам како што потекнуваат од ал-имам ал-азам рахматулахи теала алаих. Со борбата против еретиците, тој го консолидирал итикадот на Ахл ас-Сунна. Го рашири надалеку.

Починал во Самарканд во 333 година (944 г. н.е.). Овој голем учител и друг учител, со име Абу-л-Хасан ал-Аш'ари, се нарекуваат **имами на мазхабите на итикадот Сунни**.

Учителите на фикхот се групирани во седум одделенија. Кемал Пашазада Ахмад ибн Сулејман Ефенди рахматулахи теала алаих, во своето дело **Вакф ан-нијјат**, ги објасни овие седум степени на следниов начин:

1. Муџтахидите на исламот, кои ги конструираа методите и принципите на изведување начела од четирите извори на религијата (Адила-и арба'а), и изведените начела во согласност со принципите што ги воспоставиле. Примери за овие научници беа а'иммат ал-Мазхабите (т.е. Имам а'зам Абу Ханифа, Имам Малик, Имам Шафи'и и Имам Ахмад бин Ханба, водачи на четирите исламски правилни и точни мазхаби во практиките.)[38]

2. Муџтахидите во Мазхаб, кои, следејќи ги принципите формулирани од имамот на Мазхабот, извлекле правила од четирите извори. Тие беа, (во ханефискиот мазхаб) Имам Абу Јусуф, Имам Мухамед рахматулахи теала алејхим ајма'ин.

3. Муџтехидите за прашања (мас'ала), кои за прашањата со кои не се занимавал основачот на Мазхаб, извлекле правила користејќи ги методите и принципите на Мазхаб. Сепак, правејќи го ова, тие мораа да го следат имамот. Меѓу нив беа ат-Тахав (238-321 н.х., во Египет), Хасаф Ахмад ибн Умар (г. 261, во Багдад), Абдулах ибн Хусаин ал-Керкхи (340), Кади-Кхан Хасан ибн Мансур ал-Фаргхани (592), итн.

4. Ас-хаб-ат-такхриј, кои немале право да вработуваат иџтихад. Тие беа учители кои во кратки црти објаснуваа нејасни правила изведени од муџтехидите. Хусам ад-дин ар-Рази Али Ахмад беше еден од нив. Тој рахматулахи теала алаих е познат и со епитетот „Јесас". Починал во 370 х.г.

5. Арбаб ат-тарџих, кој претпочитал една од неколкуте ривајас (нарати) кои доаѓаат од муџтехиди. Тиа беа Абу-л-Хасан ал-Кудури (362-428 х.г. во Багдад) и Бурхан ад-дин Али ал-Маргхинани, авторот на **ал-Хидаја**, кој беше маченик од ордите на Џенгиз во масакрот во Букхара во 593 х. [1198 н.е.].

[38] Се подразбира дека овие четири Мазхаби се, соодветно Мазхабите Ханафи, Малики, Шафи'и и Ханбали.

6. Учителите кои пишувале различни ривајас за некоја работа по редослед во однос на нивната веродостојност биле наречени мукалидс. Тие не вклучиле ниту една одбиена ривајас во нивните книги. Абу-л-Баракат Абдулах ибн Ахмад ан-Насафи (д. 710 хи.), автор на **Канз ад-дакаик**; Абдулах ибн Махмуд ал-Мусули (п. 683), авторот на Мукхтар; Бурхан аш-Шари'а Махмуд ибн Садр аш-Шари'а Убаид-Алах (п. 673), автор на **ал-Викаја**; и Ибн ас-Саати Ахмад ибн Али ал-Багхдади (п. 694), авторот на **Мацма албархаин**, се неколку од рахматулахи теала елајхим ајма'ин.

7. Тие се исто така мукалиди[39] неспособни да ги разликуваат слабите риваи од вистинските.

Личноста без Мазхаб не го нашла вистинскиот пат за себе;
Дури и да ги имитира сите други, нема да биде точно!
Неученото лице во исламот не може да биде муџтахид за себе.

Твојата милост е она што јас се надевам, иако сум под ниво во талент;
Дали нешто е тешко за тебе, о мој Величествен Алах!

Твојата милост е кон грешникот, толку грешен колку што сум и јас самиот;
Не можам да ги одречам моите погрешни дела, додека Ти си Сезнајникот.
Со моето црно лице, како што сум окован, се влечев;

Твојата милост е она што јас се надевам, иако сум под ниво во талент;
Дали нешто е тешко за тебе, о мој Величествен Алах!

Сите луѓе сега се во загуба, Ти си единственото право и вистинско Јас;
Нема никој друг, Ти, сам, си достоен за обожување!
Што може да направи беспомошниот роб; Ти, сам, си Семоќен, Ти самиот себеси!

Твојата милост е она што јас се надевам, иако сум под ниво во талент;
Дали нешто е тешко за тебе, о мој Величествен Алах!

[39] Овие луѓе биле вброени меѓу научниците на фикхот бидејќи можеле да го разберат она што го читаат и им ги објаснувале на мукалиди кои не можеле да ги разберат.

ДВЕСТА ШЕЕСЕТ И СЕДМОТО ПИСМО ОД ПРВИОТ ТОМ

Ова писмо, напишано за Хусам ад-дин Ахмад рахмаатулахи алаих, ги допира есрар (тајни и деликатни духовни информации) **и декаик** (исклучително суптилни делови од духовни информации):

Нека хамд (фалбата и благодарноста) биде над Алаху теала! Нека салат (молитвите и милосрдите) и салам (поздрав, најдобрите желби) бидат за Неговиот сакан Пратеник и за блажениот Ал (семејството, посредните роднини) на Пратеникот! Бевме благословени со честа да го прочитаме вашето писмо, кое го испративте до овој факир, (т.е. Имам Раббани,) од добрина. За возврат Алаху теала нека ве награди со добрина! За кој од даровите што ми ги подари Алаху теала да пишувам? Како ќе ја изразам благодарноста за нив? Повеќето од суптилните делови од знаење и марифати што се прават за да се опсипат (на мене) како упатство и помош од Алаху теала се напишани. И ги читаат сите, и оние кои ги разбираат и оние кои не ги разбираат. Сепак, ниту една од езотеричните и тајните информации кои се издвоени и пренесени (на мене) не може да се разоткријат. Всушност, ништо не може да се каже за нив, ниту со букви, ниту со знаци. Понатаму, на мојот вреден син, кој ги сварил марифатите на овој факир, (мене), не може да му се каже ништо за овие најделикатни информации за сите високи оценки што веќе ги има постигнато, како што се оценките сулук и јадба (кои се објаснети на различни места на **Бескрајното блаженство**, на пр. во триесет и деветтото поглавје од неговиот шести фасцикл.) Да. Се прави максимум за нивно прикривање. Знам дека мојот блажен син ги достигна овие тајни делови на знаење и тој е заштитен од грешки и збунетост. Бидејќи тие се тајни, мене ми се врзува јазикот. Нивната тајност ме спречува да го отворам умот. Состојбата во која се наоѓам е пример на состојбата дефинирана во тринаесеттата ајат-и-керима од Шу'ара: **„Моите гради ќе бидат затегнати и мојот говор можеби нема да оди (непречено): ...“** Овие тајни не се од оној вид што не дозволува дефиниција; туку, можеби, нема да навлегуваат во дефиниција.

Не за џабе вика хафизот;

Тој има многу чудесни работи, само внимавајте!

Сите овие благослови, кои се обидуваме да ги сокриеме, доаѓаат од изворите на пророштвото, кои пак им припаѓаат на пророците алејхим-ус-салават-у-ва-т-теслимат. Удел од овој благослов имаат и повисоките ангели. Тие прават избор од блажените луѓе кои ги следат стапките на пророците алејхим-ус-салават-у-ва-т-теслимат и ги почестуваат со овој благослов.Хадрат Абу Хурајра радиу-Алаху-анх рекол: „Научив два вида знаење од Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам. Ти кажав еден од нив. Ќе ме убиеш ако ти го кажам вториот“. Овој втор вид на знаење е оној кој е таен. Не секој може да го разбере. Тоа е голем дар од Алаху теала. Тој го подарува на секој што му се допаѓа. Алаху теала дава големи подароци. Ве молиме погледнете го писмото напишано за децата на моите многу вредни учителки!

Драг мој господине! Според мислењето на овој факир (Имам Раббани), измислувањето на бидат во Тасавуф не е ништо помалку грдо од измислувањето на бидат[40] во самата религија (ислам). Баракатите на Тасавуф ќе течат и ќе стигнат до подоцнежните генерации сè додека не се измислуваат бид'ат. Кога ќе се направи промена во Тасавуф, фајзи и баракатите ќе престанат да доаѓаат истовремено. Треба да се внимава да не се случат промени во патеките (наредбите) на Тасавуф. Не треба да се разговара со оние кои не се членови на Тасавуф. Ако се види нешто со намера да се направи промена во Тасавуф, тоа дефинитивно треба да се спречи, ако е потребно и со сила,без разлика на местото и агентот. Правилната и вистинска форма на патеката за која станува збор треба да се консолидира и да се шири. Ва-с-селам и ва-л-икрам.

ДВЕСТА ШЕЕСЕТ И ОСМОТО ПИСМО ОД ПРВИОТ ТОМ

Ова писмо е напишано за Кхан-и-Кханан. Тоа покажува кои се научниците кои се наследници на пророците и кои се тајните знаења:

Нека е хамд на Алаху теала! Поздрав до Неговите избрани робови! Факирите што се тука се во состојба за која е вредно да се понуди хамд.

[40] Нешто што не постоело во верските начела или практики или духовно однесување на исламот за време на раните муслимани и кое подоцна било вметната во исламот се нарекува бид'ат. Сите бид'ат се зли и грди.

Се молам да бидете во безбедност, добро здравје и на правилниот пат. Наша тема е наследството кое се однесува на знаењето, пишувам уште неколку зборови, максимално искористувајќи го времето кое го имам во рака. Во еден хадис-шериф е наведено: „Учителите се наследници на пророците“. Постојат два вида на знаење пренесени од пророците алејхим-ус-салават-у-ва-т-теслимат:

1. Познавање на правилата; 2. Тајно знаење.

За учителот да биде наследник бара негов удел во двата вида на знаење. Учител кој има удел во само еден вид знаење не може да биде наследник. Затоа што, наследникот ќе има удел во секоја ставка од предадената оставина. Не доаѓа во предвид наследник да има удел во една ставка, а да нема удел во остатокот. Некој што има удел само во една ставка ќе се нарекува доверител, а не наследник. Доверителот ќе го добие само неговиот законски удел. Нашиот пророк алејхи ве ала алих-ис-салат-у-ве-с-селам рекол: „**Учителите меѓу мојата Умма** (муслимани) **се како израелските пророци**“. Овде спомнати учители се учителите кои наследуваат, а не оние кои се како доверители. Доверителите ќе го добијат само она што им се должи од одреден дел од оставината. Затоа што, наследникот, бидејќи е многу близок (со покојникот) и сведок (на фактите), е идентичен со оној што ја предал оставината. Тоа не е случај со доверителот. Исто така, ненаследник не може да биде учител. Може да се каже дека е учител за одредена работа. На пример, тој може да биде учител на фикх. Научен, (во оваа смисла,) е оној кој е наследник, кој, пак, има удел во двата вида на знаење. Многу луѓе го толкуваат зборот илм-и-есрар (тајно знаење) како знаење наречено тавхид-и-вујуди [како што е да се види единственото битие во се и да се види сè во едно битие.] Тие велат дека тоа е знаење за работите што ги чувствуваат (посветените наречени) салици за време на (нивните духовни екстази наречени) халс и кои тие ги нарекоа ихата околу, серејан (пробивање), курб (блискост) и ма’ијат (приврзаност). Хаша (Нека Алаху теала нè заштити од таквите претпоставки)! Тоа не е случај. Таквите парчиња знаење не се тајно знаење. Ниту, пак, тие се делови од знаење достојни за пророштвото. Зашто, таквите делови на знаење се случуваат за време на состојбите на восхит на тесавуфот, кога приврзаникот е преполн со (воодушевувања наречени) халс. Тие не се дел од знаењето стекнато од луѓе кои се трезвени и свесни. Што

се однесува до деловите на знаење што им припаѓаат на пророците; сите тие, и делата на знаење кои се однесуваат на исламските правила и тајните, се трезвени и свесни делови на знаење. Ниту еден од нив не се меша со знаење за време на несвесност. Знаењето за време на несвесност оди со оценките на Вилајат (Тасавуф). Затоа што, Валис се во состојба на восхит и отсутност. Овие делови на знаење можат да бидат, најмногу, тајните на Вилајат. Тие не се тајните на Нубуват. Иако пророците го поседуваат и Вилајат, работите поврзани со Вилајат се бескрајно мали кај овие големи луѓе; тие се едно ништо кога се споредуваат со работи поврзани со пророштвото. Персиска двосложна строфа на македонски:

Сонцето изгрева, и сите места осветлуваат;

Утринската ѕвезда веќе сигурно не се гледа!

Го објаснив тоа во моите книги и писма. Уште еднаш констатирам дека супериорноста на оценките кои се однесуваат на пророштвото се аналогни на океанот. Оценките кои се однесуваат на Вилајат се како капки вода во споредба со океанот. Но, како можам да спречам голем број луѓе да не кажат дека Вилајат е супериорен во однос на Нубуват (Пророштво), што беше неосновано тврдење (со врзани очи) бидејќи тие не ги постигнаа оценките што се однесуваат на пророштвото. Повеќето од тие луѓе го изменија ова тврдење и рекоа: „ Вилајат на пророците е супериорен во однос на нивниот Нубуват “. Сите тие луѓе не успеаја да разберат што е тоа пророштво. Дадоа коментар без да знаат што коментираат. Така беше и со оние кои ја држеа (состојбата на) секр, [т.е. состојба на несвесност и отсутност,] супериорна од сахв, т.е. трезвеност. Да знаеја што е сахв, ќе се чувствуваа премногу неволно дури и да спомнат секр во разговорот за сахв. Персиска реченица на македонски:

Како може Земјата да се спореди со свет на чистота?

Нивното држење на секр над сахв мора да произлезе од тоа што го држат сахвот на супериорните луѓе и тој на неуките како еднаков. Би сакал да не го кажале тоа, било да е тоа по цена да претпочитаат да го држат секрот на неукиот и оној на надредениот како еднаков. Зашто, секој мудар човек ќе знае дека сахвот, (т.е. трезвеноста) е секако подобар од секрот, (т.е. несвесноста.) Тоа е случај и со сахвот на неукиот и со

сахвот на претпоставените. Да се смета Вилајат над пророштвото и секр над сахв е идентично со сметањето на неверувањето повисоко од тоа да се биде муслиман. Зашто, неверувањето и незнаењето се аналогни на Вилајат , додека исламот и марифатот се одвиваат во пророштвото Халаџ-и-Мансур кадас Алаху теала сирах-ул-азиз се вели, како што е изразено во следната арапска двосложна строфа преведена на македонски:

Јас не верувам во религијата на Алах; потребно е неверување;

Ова е реалност, дури и ако тоа не им се допаѓа на муслиманите!

Мухамед алејхис-селам го избегна неверувањето и му се довери на Алаху теала. Осумдесет и четвртиот ајат од Исра Сура вели: „**Кажи им: Секој постапува според својот настроен**". Треба да се знае дека како што исламот е подобар од неверувањето во исламот, исто така Исламот е подобар од неверувањето во Хакикат (внатрешната природа на исламот). Затоа што, исламот е надворешниот изглед на Хакикат.

Прашање: Додека куфр (неверување), џахл(незнаење) и секр постојат во степените наречени џем во Вилајат , неговите (повисоки) оценки наречени **фарк** одговараат на исламот сахв, и ма'рифат. Тогаш, во која смисла треба да оцениме нечија изјава дека куфр, секр и џахл постојат во степените на Вилајат ?

Одговор: Сахв и сличните во оценките наречени „фарк" се сахв и така во споредба со густиот секр што ги придружува оценките наречен џем. Сахв и секр се соединија таму. Исламот и куфрот исто така се соединија во тие степени. Исто така, ма'рифат е намачкан со џахл (незнаење). Кога би можело да се пишува, би дал прилично долга дефиниција за состојбите и ма'рифатите во оценките наречени фарк и со тоа ќе објаснам како секр и слично ги извалкале другите во тие оценки. Доволно внимателно размислување ќе ги наведе луѓето со остра интелигенција до јасно разбирање на материјата. Тоа е изненадувачки, не, крајно изненадувачки, навистина! Доволно е да се каже дека Пророците алејхим-ус-салават-у-ва-т-теслимат ги постигнаа сите нивни величини и супериорности на патот на пророштвото, а не на патот на Вилајат! Вилајатот не е ништо повеќе од нешто што треба да му служи на пророштвото. Ако Вилајатот беше повисок од пророштвото, повисоките ангели, бидејќи нивниот

Вилајат е супериорен во однос на другите вилајати, ќе беа повисоки од Пратениците алејхим-ус-салават-у-ва-т-теслимат, (што не е случајот).

Повеќето од луѓето кои сметаат дека Вилајат е повисок од пророштвото, гледајќи дека вилајатот што го поседуваат повисоките ангели е супериорен во однос на вилијатот на пророкот, рекле: „Повисоките ангели се повисоки од пророците“. Оваа претпоставка ги натера да се разликуваат од начинот на кој поучува огромното мнозинство на научниците на Ахл ас-Суннат рахматулахи елејхим ајма'ин. Сите такви грешки се резултат на неуспехот во разбирањето што е пророштво.

Како што времето на пророштвото исчезнува назад во запуштените длабочини на минатото, сите сметаат дека оценките на пророштвото се инфериорни во однос на степените на Вилајат. За таа работа, морав да се задржам на оваа тема. Очекувам да фрлам светлина врз внатрешната природа на материјата. Ја Рабби! Те молам, прости ни ги гревовите! Те молам чувај ги нашите нозе насочени во вистинскиот правец! Те молам помогни ни во нашите борби против неверниците! Амин. Мејан Шаикх Давуд, мојот вреден брат, требаше да тргне со намера да ве посети. Тој е причината за овие пишувања. Ве-селам.

3 — АЛ-ИМАМ АЛ-А'ЗАМ АБУ ХАНИФА рахматулаху теала алаих

Книгата **Камус ал-а'лам** вели:

Ал-имам ал-азам Абу Ханифа се викаше Ну'ман. Неговиот татко се викал Тхабит. И неговиот дедо се викал Ну'ман. Тој беше првиот од четирите големи имами Ахл ас-Сунна. **Имам** значи „длабоко учен учител“. Тој беше еден од главните јарболи на блескавата религија на Мухамед алејхис-селам. Тој беше потомок на персиски значаен човек. Неговиот дедо го прифатил исламот. Роден е во Куфа во 80 година [698 г. Тој е роден доволно рано за да ги види Енес ибн Малик, Абдулах ибн Еби Авфа, Сахл ибн Са'д ас-Са'иди и Абу ал-Фадл Амир ибн Васила, четворица Сахаби радиу-Алаху теала анхум. Тој научил илм ал-фикх од Хаммад ибн Еби Сулејман. Уживаше во друштвото на многу познати личности од Таби'ин, и Имам Ја'фар ас-Садик рахматулахи теала алаих. Запомнал безброј хадиси. Тој беше воспитан за да стане голем

судија, но стана имам ал-мазхаб. Имаше супериорен и неверојатно извонреден интелект. Во 'илм ал-фикх, тој за кратко време постигна неспоредлив степен. Неговото име и слава станаа светски.

Јазид ибн 'Амр гувернер на Ирак во времето на Марван ибн Мухамед, четиринаесеттиот и последен Умајјад Калифа, кој бил внук на Марван ибн Хакам рахматулахи теала алаих и бил убиен пет години по преземањето на калифатот во Египет во 132 година [750 н.е.], му предложил на Абу Ханифа рахматулахи теала алаих да стане судија на правниот суд во Куфа. Но, бидејќи имал зухд, таква и вара, колку што имал знаење и интелект, тој го одбил. Се плашеше дека нема да може да ги заштити човековите права поради човечките слабости. Со наредба од Јазид, тој доби камшик, сто и десет удари во главата. Неговото благословено лице и глава отече. Следниот ден, Јазид го извадил имамот и го угнетувал повторувајќи ја неговата понуда. Имамот рече: „Дозволете ми да се консултирам" и доби дозвола да замине. Отиде во благословениот град Мека и таму остана пет-шест години.

Абасид Калифа Абу Џа'фар Мансур рахматулахи теала алаих му заповедал да биде началник на Врховниот апелационен суд во 150 г. [767 н.е.]. Тој го одбил тоа и бил ставен во затвор. Беше подложен на камшикување, по десет удари секој следен ден. Кога бројот на камшикувањата достигна сто, тој достигна маченичество. Абу Са'д Муахмед ибн Мансур ал-Харизми рахматулахи теала алаих, еден од везирите на Маликшах (447-485 н.е., третиот Сејлуки Султан и синот на султанот Алпарслан), имал прекрасна купола изградена над неговиот гроб. Потоа, османлиските императори го украсиле неговиот гроб и неколкупати го обновувале.

Абу Ханифа рахматулахи теала алаих беше првиот кој го состави и класифицираше 'илм ал-фикх, и тој собираше информации за секоја гранка на знаење. Ги напишал книгите **Фара'ид и Шурут**. Постојат безброј книги кои го опишуваат неговото опширно знаење во Фикх; неговата извонредна способност во кијас; и неговата занемарлива супериорност во зухд, таква, благост и праведност. Имал многу ученици, од кои некои станале големи муџтехиди.

Ханефискиот Мазхаб се ширел надалеку и нашироко во времето на Отоманската империја. Речиси стана официјален Мазхаб на државата.

Денес, повеќе од половина од муслиманите на земјата и поголемиот дел од Ахл ас-Сунна ја извршуваат својата 'ибада според ханефискиот мазхаб. Цитирањето од книгата **Камус-ул а'лам** завршува овде.

Книгата со наслов **Мир'ат ал-ка'инат** вели:

Предците на ал-имам ал-азам рахматулахи теала алаих потекнуваат од провинцијата Фарис, Иран. Неговиот татко, Тхабит, се сретнал со Имам Али радиу-Алаху анх во Куфа и Хадрат Али прогласил благослов над него и неговото потомство. Ал-Иман ал'азам беше еден од најголем меѓу Таби'ун и го видел Енес ибн Малик радиу-Алаху анх и уште три или седум од Сахабат ал-кирам. Од нив научил хадис-шериф.

Еден хадис-шериф, кој ал-Имам ал-Харизми го цитираше од Абу Хурајра радиу-Алаху анх преку иснад муттасил (непрекинат синџир на известувачи), вели: **„Меѓу мојата Умма ќе дојде човек наречен Абу Ханифа. На Денот на воскресението, тој ќе биде светлина на мојата Умма."** Еден друг хадис шериф вели: „**Ќе се појави човек по име Ну'ман ибн Тхабит, наречен Абу Ханифа и ќе ја оживее религијата на Алах и мојата Сунна**." А друг вели: **„Во секој век, одреден број од мојата Умма ќе постигнува високи оценки. Абу Ханифа ќе биде највисокиот во своето време".** Овие три хадиси се напишани во книгите со наслов **Мавду'ат ал-улум** и **Дурр ал-мукхтар.** Овој хадис-шериф е исто така добро познат: „**Меѓу мојата Умма ќе се појави човек наречен Абу Ханифа. Помеѓу неговите две лопатки има место за убавина. Алаху теала ќе ја оживее Неговата религија преку неговата рака."**

[Предговорот **на Дурр ал-мукхтар** пишува: „Еден хадис-шериф вели: „**Како што Адам алејхи-с-селам се гордееше со мене, исто така јас сум горд на еден човек од мојата Умма по име Ну'ман и наречен Абу Ханифа.. Тој е светлината на мојата Умма."** Друг хадис-шериф вели: „**Пророците 'алаихиму-с-селам се горди на мене. И јас сум горд на Абу Ханифа. Кој го сака, ќе ме сакаше и мене. Оној што чувствува непријателство кон него, ќе почувствува непријателство кон мене".** Овие хадиси се напишани и во книгата со наслов **ал-Муќадима** и напишани од длабокиот научник Хадрат Абу-л-Лаит ас-Самарканди и во Такадума, која е коментар на првата. Во предговорот на книгата Книга по фикх, Ал-

Муќаддима од ал-Гхазнави цитирани се хадиси кои го фалат. Во **Дија' ал-ма'нави**, која е коментар на таа книг, Кади Аби-л-Бака рече: Абу'л-Фараџ 'Абд ар-Рахман ибн ал-Џоузи врз основа назборовите на ал-Кхатиб ал-Багхдади, рече дека овие хадиси се мавду. Сепак, оваа негова забелешка е фанатизам, бидејќи овие хадиси биле пријавени од неколку синџири на предаватели. Ибн Абидин, во својот коментар до **Дурр алмукхтар**, докажа дека овие хадиси не се мавду и го цитираше следниов хадис-шериф од книгата **ал-Кхајрат ал-хисан,** напишана од Ибн Хајар ал-Макки: **„Украсот на светот ќе да биде одземен во 150 година"**. Тој продолжи:„Големиот Фикх научник Шамс ал-а'имма'Абд ал-Гхаффар ал-Кардари (д. 562 [1166 н.е.] рече: „Очигледно е дека овој хадис-шериф се однесува на ал-имам ал-азам Абу Ханифа, бидејќи починал во 150 година.' Еден хадис-шериф цитиран од ал-Букхари и Муслим вели: **„Ако иманот отиде на планетата Венера, човек од Фарис (персиско) потекло ќе го врати назад.**" Имам ас-Сујути, кој бил Шафи' забележал: „Едногласно е наведено дека овој хадис- шериф се однесува ал-Имам ала'зам. Ну'ман Алуси пишува во книгата **Гхалијја** дека овој Хадис-шериф се однесува на Абу Ханифа и дека неговиот дедо потекнувал од Фарис семејство. Алама Јусуф, ханбалиски учител, во своето дело со наслов **Танвир ас-сахифа** од Хафиз Алама Јусуф ибн Абд ал-бар (р. 368/978 и д. 463/1071 во Шатиба), Кади од Лисабон, Португалија цитираше: „Не клеветете го Абу Ханифа и не верувајте им на оние кои го клеветат! Се колнам во Алаху теала дека не познавам човек кој е повисок од него, кој има повеќе вара' или кој е поучен од него. Не верувајте во она што го кажа ал-Кхатиб ал-Багхдади! Тој беше антипатичен кон „улама". Тој ги клеветеше Абу Ханифа, Имам Ахмад и нивните ученици. „Уламите" на исламот го побиле ал-Кхатиб и го осудиле. Внукот на Ибн ал-Џоузи Алама Јусеф Шамс ад-Дин ал-Багдади, во својата четириесеттомна книга **Мир'ат аз-заман** напишал дека бил зачуден кога дознал дека неговиот дедо го следел ал-Кхатиб. Имам ал-Гхазали рахматулахи теала алаих, во неговата **Ихја'**, го фали ал-имам ал-азам со зборови како што се 'абид', 'захид' и 'а-арифу билах'. Ако Сахабат ал-кирам и 'улама' на исламот имале различни гледишта еден од друг, тоа не било затоа што не се согласуваа со зборовите на едниот или другиот или затоа што немале добри односи или не се допаѓале меѓусебно

еден со друг; муџтехидите рахматулахи теала алаихим ајма'ин не се согласуваа еден со друг во врска со иџтихад заради Алаху теала и за да му служат на Исламот.“][41]

Еден алим го сонувал Расулуах сал-Алаху алејхи ве селам и го прашал: „Што би рекле за знаењето на Абу Ханифа? Тој одговори: „На секој му треба неговото знаење“. Друг 'алим прашал во својот сон: “О Расул-Алах! Што би рекле за знаењето што го има Ну'ман ибн Тхабит, кој живее во Куфа?“ Тој одговори: „Учете од него и правете како што вели. Тој е многу добар човек“. Имам Али радиу-Алаху анх рече: „Да ве известам за едно лице по име Абу Ханифа,, кое ќе живее во Куфа. Неговото срце ќе биде полно со знаење и хикма. Кон крајот на светот, многу луѓе ќе загинат поради тоа што не го ценат, исто како што шиитите ќе загинат затоа што не ги ценат Абу Бакр и Умар радиу-Алаху анхума. Имам Мухамад ал-Бакир ибн Зајн ал-Абидин али ибн Хусаин рахматулахи алаихим. р. 57 х.г. во Медина и г. 113, погребан во светилиштето на Хадрат Аббас радиу-Алаху анх во Медина го погледна Абу Ханифа и рече: „Кога ќе се зголемат луѓето кои ја уништуваат религијата на моите предци, ќе ја оживеете. Ти ќе бидеш спасител на оние кои се плашат и засолниште на оние кои се збунети! Ќе ги водиш еретиците на вистинскиот пат! Алаху теала ќе ти помогне!“ Кога бил млад, ал-имам ал-азам теала алаих ги изучувал илм ал-калам и ма'рифа и станал многу компетентен. Потоа, служејќи му на Имам Хаммад дваесет и осум години, тој достигна зрелост. Кога Хаммад почина, тој го зазеде местото како муџтехид и муфтија. Неговото знаење и супериорност станаа познати надалеку. Неговата доблест, интелигенција, разумност, зухд, таква, доверливост, спремност на ум, посветеноста на исламот, праведноста и неговото совршенство во секој поглед како човечко суштество беа над оние на сите други од неговото време. Сите муџтахиди и оние што го наследиле и благородните луѓе — дури и христијаните — го фалеле. Ал-Имам аш-Шафи'и рахматулахи теала алаих рекол: „Сите луѓе од Фикх се деца на Абу Ханифа “. Тој еднаш рече: „Добивам благослов (табаррук) од душата на Абу Ханифа. Секој ден го посетувам неговиот гроб. Кога сум во неволја, одам на неговиот гроб и извршувам два

[41] Во вториот фасцикл на **Бескрајното Блаженство** е објаснето дека **мавду хадис** не значи „лажен, измислен хадис“ во 'илм ал-усул алхадис.

рак'а намаз. Го повикувам Алаху теала а Тој ми дава што сакам". Ал-Имам аш-Шафи'и бил ученик на имам Мухамед.[42] Тој забележал: "Алаху теала ми подари знаење преку две лица. Јас го научив Хадис-шериф од Суфјан ибн Ујајна и Фикх од Мухамед аш-Шајбани. Тој еднаш рече: „Во областа на религиозното знаење и во световните работи, постои една личност на која сум благодарен. Тој е Имам Мухамед". И повторно, ал-Имам аш-Шафи'и рече: „Со она што го научив од Имам Мухамед напишав голем број на книги. Немаше да стекнам ништо од знаење да не ми беше учител. Сите луѓе со знаење се деца на учителите од Ирак, кои беа ученици на научниците од Куфа. А тие беа ученици на Абу Ханифа."

Ал-имам ал-азам стекнал знаење од четири илјади луѓе.

Учителите од секој век н апишале многу книги кои раскажуваат за големината на Ал-имам ал-азам.

Во ханефискиот мазхаб беа решени петстотини илјади верски проблеми и сите беа одговорени.

Ал-Хафиз ал-кебир Абу Бакр Ахмад ал-Харизми напишал во својата книга **Муснад**: „Сајф ал-а'имма известува дека кога ал-Имам ала'зам Абу Ханифа извел работа од Кур'ан ал-керим и хадис-шериф, тој им го предложил на своите господари. Тој нема да му го даде одговорот на испитувачот освен ако сите не го потврдат тоа". Илјада негови ученици присуствуваа на сите негови часови кога предавал во џамијата во градот Куфа. Четириесет од нив биле муџтехиди. Кога ќе го најде одговорот за некоја работа, ќе им го предложи на своите ученици. Тие ќе го проучат заедно и, кога сите ќе се согласат дека е во согласност со Кур'ан ал-керим и хадис-шериф и со зборовите на Сахабат ал-кирам, тој ќе биде воодушевен и ќе рече: „Ал-хамду ли'лах ва'лаху екбер", а сите присутни ќе ги повторуваа неговите зборови. Потоа ќе им кажеше да го запишат.

[Тоа е напишано во книгата со наслов **Радд ал-Ваххаби**:[43] „Да се биде **Муџтахид** најпрво бара да се биде специјализиран за арапскиот

[42] Ал-Имам ал-а'зам Абу Ханифа Двајцата водечки ученици на Абу Ханифа биле Имам Мухамед аш-Шабани и Имам Абу Јусуф рахматулахи теала алејхим.

[43] Прво објавено во Индија во 1264 година (1848 г. н.е.); препечатено на персиски јазик во Истанбул во 1401 година (1981 н.е.)

јазик и за различните лингвистички науки како што се авда, сахих, марви, мутаватир, начини на рад; вокабулар мавду; форми фасих, ради и мазмун; муфрад, шадх, надир, муса'мал, мухмал, му'раб, ма'рифа, исхтикак, хакика, мајаз, муштарак, издад, мутлак, мукајјад, ибдал и ќалб. Потоа би биле специјализирани за сарфнахв, ма'ани, бајан, бади, балагхат, илм алусул ал-фикх, илм ал-усу ал хадис, илм ал-усул ат тафсир и сте ги научиле напамет зборовите на имамите на џарх и та'дил. За да се биде **Факих**, покрај овие, потребно е и познавање на доказните текстови за секоја работа и проучување на значењето, муради та'вил на доказните текстови. Да се биде **Мухадит**, односно изучувач на хадисот, бара само да се запаметат хадисите како што сте ги слушнале; не е задолжително да се знаат значењата, муради, та'вили или да се разберат доказните текстови за правилата на исламот. Ако Факих и Мухадит не се согласуваат меѓу себе за хадис-шериф, на пр. ако првиот вели дека е сахих, а вториот вели дека е да'иф, аргументот на Факих ќе биде валиден. Затоа, аргументот или одлуката на ал-имам ал-азам е повредна од сите други бидејќи тој бил првиот муџтехид и највисокиот Факих поради тоа што слушнал многу хадиси директно од Сахабат ал-кирам без никаква интервенција. Хадис шериф за кој овој возвишен имам велеше дека е сахих, сите исламски учители рекоа дека е сахих. Мухадит не може да биде во оценка на Факих. И тој никогаш не може да го достигне степенот на Имам ал-мазхаб.

Абдулхак ад-Дахлави, изучувач на хадисот, во својата книга **Сират-и мутаким** напишал: „Некои хадиси што ал-Имам аш-Шафи'и ги земал како документи не биле земени како документи од страна на а-Имам ал-а'зам Абу Ханифа. Гледајќи го ова ла-мазхаб го искористил тоа како можност за пренесување на ал-имам ал-азам и тврдел дека Абу Ханифа не го следел хадис-шериф. Меѓутоа, Хадрат ал-имам ал-азам Абу Ханифа нашол и зел други хадиси кои биле по сахих и посигурни во документирањето на работата".

Еден хадис-шериф вели: „**Најкорисните од мојата Умма се оние кои живеат во моето време. Следни најкорисни се оние кои ќе ги наследат. А следните најкорисни се оние што ќе дојдат по нив**". Овој хадис шериф покажува дека Таби'ун биле покорисни од Таба' ат-Таби'ин. Исламските „улама " се согласуваат дека ал-имам ал-азам Абу Ханифа видел некои од ас-Сахабат ал-кирам, слушнал хадиси од

нив и, според тоа, бил еден од Таби'ун. На пример, ал-имам ал-азам го слушнал хадисот: „**Личноста што ќе изгради џамија за Алаху теала ќе добие вила во рајот**", од Абдулах ибн Авфа, кој бил Сахаби. Џалал ад-дин ас-Сујути, учител Шафи, во својата книга **Табџид ас-сахифа** напишал дека ал-Имам Абдулкерим, еден од научниците Шафи, напишал целосна книга во која ги опишува сахабиите кои ал-имам ал-азам ги видел. Во **Дурр алмукхтар** е напишано дека ал-имам ал-азам видел седум сахабии. Меѓу четирите имами на медахибите, само ал-имам ал-азам беше почестен да биде еден од Таби'ун. Во **'илм ал-усул** е правило дека извештајот на оние што признаваат нешто се претпочита од извештајот на оние што го одбиваат. Очигледно е дека ал-имам ал-азам Абу Ханифа, како еден од Таби'ун, е највисокиот меѓу имамите на медахибите. Негирањето на супериорноста на ал Имам ал-а'зам од страна на мазхабите или нивниот обид да го оцрнат овој возвишен Имам велејќи дека тој е слаб во знаењето на хадисот, е слично на нивното негирање на супериорноста на Хадрат Абу Бакр и Хадрат Умар радиу-Алаху анхума. Оваа нивна перверзна негација не е некаква болест што може да се излечи со проповед или совет. Нека Алаху теала анхги излечи! Муслиманскиот Калифа Умар радиу-Алахи за време на својата кхутба рекол: „О муслимани! Како што ви кажувам сега, Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам ни рече за време на неговата кхутба: „**Најкорисните луѓе се мојот Сахаба. Најкорисни после нив се нивните наследници. А следните најкорисни се оние што ќе дојдат по нив. Ќе има лажговци меѓу оние што ќе дојдат по нив**". Четирите мазхаби кои муслиманите ги следеа и ги имитираат денес се мазхабите на оние корисни луѓе чија добрина ја потврдил Расулуах сал-Алаху алејхи ве селам. Исламските научници консензус изјавуваат дека не е дозволено да се усвои мазхаб различен од овие четири мазхаби.

Ибн Нуџеим ал-Мисри рахматулахи теала алаих, автор на книгата **Бахр ар-ра'ик**, во своето дело **Ешбах** напишал: "Хадрат ал-Имам аш-Шафи" рекол дека личноста која сака да биде специјалист во науката за Фикх треба да ги чита книгите на Абу Ханифа. Абдулах Ибн Мубарак рекол: „Не сум видел друг специјалист толку учен како Абу Ханифа во науката за Фикх. Големиот ученик Мис'ар клечеше пред Абу Ханифа и го дознаваше она што не го знаеше прашувајќи го. Сум учел под

илјада ученици. Меѓутоа, да не го видев Абу Ханифа, ќе се лизнев во мочуриштето на грчката филозофија“. Абу Јусуф рекол: „Не сум видел друга личност толку длабоко учена како Абу Ханифа во науката за хадисот. Не постои друг научник кој може да ги објасни хадисите толку компетентно како тој“. Големиот научник и муџтехид Суфјан атх-Таври рекол: „Во споредба со Абу Ханифа, бевме како врапчиња наспроти сокол. Абу Ханифа е водач на учителите“. Али ибн Асим рекол: „Кога знаењето на Абу Ханифа би се мерело со целокупното знаење на сите учители современици со него, знаењето на Абу Ханифа би се покажало поголемо. Јазид ибн Харун рекол: „Студирав кај илјада учители. Меѓу нив не видов никого кој имал вара’ како Абу Ханифа или кој бил мудар како Абу Ханифа рахматулахи теала алаих . Мухамед ибн Јусуф аш-Шафи’и , еден од дамаскинските учители, многу го фали ал-имам ал-азам Абу Ханифа, детално ја објаснува неговата супериорност и вели дека тој е водач на сите муџтехиди во својата книга **Укуд ал-џаман фи манакибин-Нуман**. Ал-имам ал-азам Абу Ханифа рече: „Ние ги цениме и ги сакаме хадисите на Расулулах алејхи-с-селам пред сè. Ги бараме зборовите на Сахабат ал-кирам , ги избираме и ги усвојуваме. Што се однесува до зборовите на Таби’ун, тие се како нашите зборови.“ Преводот од книгата Радд-и Вахаби завршува овде. Оваа книга е отпечатена во Индија и во Истанбул, соодветно во 1264 година [1848 н.е.] и во 1401 година [1981 г. н.е.].

Во книгата **Сајф-ул-мукалидин ‘ала а’нал-ил-мункирин**, Мавлана Мухамед Абд ал Џалил на персиски напишал: ламадехаби велат дека Абу Ханифа бил слаб во науката за хадисот. Ова нивно тврдење покажува дека се неуки или љубоморни. Ал-Имам аз-Захаби и Ибн Хајар ал-Макки велат дека ал-Имам ала’зам бил изучувач на хадисот. Тој научил хадиси од четири илјади учители. Триста од нив беа меѓу Таби’ун и беа изучувачи на хадисот. Ал-Имам аш-Шарани вели во првиот том на **ал-Мизан**: „ Изучував три од **Мусанидите** на ал-Имам ал-Азам. Сите тие пренесуваат информации од познатите научници на Таби’ун. Непријателството што луѓето од ламадехаби го носат против Салаф ас-салихин и нивната љубомора кон имам муџтахид, особено кон нивниот водач ал-Имам ал-Муслимин Абу Ханифа, сигурно им ја попречувале перцепцијата и совеста до таа

мера што ја негираат убавината и супериорноста на овие исламски научници. Тие се нетолерантни кон фактот дека побожните луѓе го имаат она што го немаат. Токму поради оваа причина тие ја негираат супериорноста на имамите на исламот и на тој начин се впуштаат во ширк (политеизмот) на љубомората. Во книгата **Хадаик** е напишано: „Кога ал-Имам ал-азам Абу Ханифа меморираще хадиси, и ги запишуваше. Хадисовите книги што ги напишал ги чувал во дрвени кутии, од кои некои секогаш ги чувал при рака каде и да одел. Неговото цитирање само неколку хадиси не покажува дека бројот на хадиси што ги запамтил бил мал. Само фанатичните непријатели на исламот можат да го кажат тоа. Овој нивен фанатизам го докажува совршенството на ал-Имам ал-азам; неспособен човек го клевети учениот и укажува на совршенството на вториот. Основањето на голем Мазхаб и одговарањето на стотици илјади прашања со нивно документирање со ајати и хадиси не можело да го направи човек кој не бил длабоко специјализиран за науките Тафсир и Хадис. Всушност, изнесувањето на нов, уникатен Мазхаб без модел или пример е одличен доказ за стручноста на ал-имам ал-азам во науките Тафсир и Хадис. Бидејќи работел со извонредна енергија и го извел овој Мазхаб, тој немал време да ги цитира хадисите или да ги цитира нивните пренесувачи еден по еден; ова не може да биде основа за омаловажување на тој возвишен имам со љубомора или фрлање жестоки над него велејќи дека е слаб во науката за хадисот. Познат е фактот дека риваја (пренесување) без дираја (способност, таленти) нема вредност. На пример, Ибн Абд ал-Бар рекол: „Ако риваја без дираја е вредна, цитирањето на хадис од страна на прашина би било супериорно од интелигенцијата на Лукман. Ибн Хајар ал-Маки бил еден од научниците во шафискиот мазхаб, но тој во својата книга **Калаид** напиша: „Големиот научник на хадисот А'маш му постави на ал-имам ал-азам Абу Ханифа многу прашања. Ал-имам ал-азам одговараше на секое негово прашање цитирајќи хадиси. Откако го видел длабокото знаење на ал-имам ал-азам во хадисот, А'маш рекол:„О вие, ученици на фикхот! Вие сте како специјализирани лекари, а ние учениците на Хадисот сме како фармацевти. Ние ги наведуваме хадисите и нивните пренесувачи, но вие сте тие што ги разбирате нивните значења". Во книгата „**Укуд ал-џавахири-л-мунифа** " е напишано: „Убаидулах ибн Амр бил во

друштво на големиот научник на хадисот А'маш, кога некој дошол и поставил прашање. Додека А'маш размислуваше за одговорот, ал-имам ал-азам се приклучи. А'маш му го повтори прашањето на имамот и побара одговор. Ал-Имам ал-а'зам веднаш детално одговори на тоа. Восхитувајќи се на одговорот, А'маш рече: „О Имам! Од кој хадис го црпиш ова?" А'маш го цитираше хадисот аш-шериф од кој го извлече одговорот и додаде: „Ова го слушнав од тебе".' Ал-Имам ал-Букхари знаел триста илјади хадиси напамет. Тој напишал само дванаесет илјади од нив во своите книги бидејќи многу се плашел од заканата во хадис-шериф. **Ако некој го цитира, во име на хадисот, она што не сум го изговорил, ќе биде многу горко измачуван во пеколот** ." Имајќи многу вара и таква, ал-имам ал-азам наметна многу тешки услови за пренесување на хадиси. Тој би ги цитирал само оние хадиси кои ги исполнуваат овие услови. Некои изучувачи на хадисот пренесоа бројни хадиси бидејќи нивната гранка беше поширока и нивните услови беа полесни. Научниците на хадисот никогаш не се омаловажувале еден со друг поради различните услови. Да не беше така, Имам Муслим ќе речеше нешто за да го навреди ал-Имам ал-Букхари рахматулахи теала алаихима. Пренесувањето на Ал-имам ал-азам Абу Ханифа само неколку хадиси поради неговата претпазливост и таква може да биде само добра причина за пофалба и пофалба."[44]

Книгата Мир'ат ал-ка'инат продолжува: "Ал-имам ал-азам Абу Ханифа рахматулахи теала алаих служеше утринска молитва во џамија и секој ден одговараше на прашањата на своите ученици до пладне. По рано попладневната молитва, тој повторно ги поучувал своите ученици до ноќната молитва. Потоа си одел дома и, откако ќе се одморел, се враќал во џамија и се поклонувал до утринската молитва. Мисар Ибн Кадам ал-Куфи, еден од Салаф ас-салихин кој почина во 115 година [733 н.е.], и многу други големи луѓе го известија овој факт.

Тој заработуваше тргувајќи на халал начин. Испраќал стока на други места и со својата заработка ги задоволувал потребите на своите ученици. Потроши многу за своето домаќинство и поседнакво даваше како милостина на сиромашните. Освен тоа, секој петок им делел по дваесет златници на сиромашните за душата на своите родители. Тој не ги испружил нозете кон куќата на неговиот учител Хаммад рахматулахи

[44] **Сиф ал-мукалидин 'ала а'наки-л-мункирин.**

теала алаих , иако живеел на оддалеченост од седум улици. Откако дознал дека еден од неговите партнери продал голема количина на стока неспоиво со исламот. Сите заработени деведесет илјади акчаи им ги подели на сиромашните, не земајќи ниту денар од тоа. Откако разбојниците ги нападнале селата Куфа и украле овци, тој се плашел од тоа тие украдени овци би можеле да бидат заклани и продадени во градот и не јаделе овчо месо седум години, зашто знаел дека една овца живее најдолго седум години. До тој степен го избегнуваше харамот. Тој го набљудуваше исламот во секоја негова постапка.

„Четириесет години ал-имам ал-азам рахматулахи теала алаих водеше утрински намаз со абдест што го направи за ноќна молитва, [односно, не спиеше по ноќниот намаз.] Направил хадџ педесет и пет пати. За време на последниот, тој влезе во Каба, изврши намаз од два рак'а и го читаше целиот Кур'ан ал-керим за време на молитвата. Потоа, плачејќи, се повика: „О, мој Алаху теала! Не сум можел да Ти се поклонувам на начин достоен за Тебе. Сепак, многу добро разбрав дека не можеш да бидеш сфатен преку интелигенција. За ваквото мое разбирање, ве молам простете ги недостатоците во мојата служба!" Во тој момент се слушна глас: „О Аба Ханифа! Многу добро ме признавте и убаво ми служевте. Ти простив тебе и на муслиманите кои ќе бидат во твојот Мазхаб и ќе те следат до крајот на светот. "Го читаше Кур'ан ал-керим од почеток до крај еднаш секој ден и еднаш секоја вечер.

"Ал-имам ал-азам имал толку многу таква што триесет години постел секој ден [освен петте дена од годината во кои е харам да се пости]. Тој често го рецитирал целиот Кур'ан ал-керим во еден или два рак'а. И понекогаш, за време на намазот или надвор од него, тој читаше ајат кој ги опишува Рајот и Пеколот одново и одново и плачеше и плачеше.[45] Луѓето што го слушаа го сожалија. Меѓу Умма на Мухамед алејхис-селам, читањето на целиот Кур'ан ал-керим во еден рак'а на намаз го однело помеѓу Утман бин Афан, Тамим ад-Дари и Сад бин Џубаир и ал-имам ал-азам Абу Ханифа. Од никого не примаше подароци. Носеше облека како онаа на сиромашните. Сепак, понекогаш, со цел да ги покаже благословите на Алаху теала, тој носеше многу вредна облека. Педесет и пет пати извршил

[45] Плачењето од љубов кон Алаху теала во намаз не го крши намазот во ханефискиот мазхаб.

хаџи, а во Мека останал неколку години. Само на местото каде што му беше одземена душата, тој го рецитираше целиот Кур'ан ал-керим седум илјади пати. Тој рече: „Се смеев еднаш во животот и се каам за тоа". Зборуваше малку, а многу размислуваше. Со своите ученици разговараше за некои религиозни работи. Една ноќ, додека ја напуштал џамијата веднаш по извршувањето на ноќниот намаз во џамија, тој почнал да разговара со својот ученик Зуфар на некоја тема. Едната нога му била внатре во џамијата, а другата надвор. Разговорот продолжи до азан за утринската молитва. Потоа, без да го направи другиот чекор надвор, тој се врати на утринската молитва. Бидејќи Али радиу-Алаху анх рекол: „Дозволено е да се има личен додаток до четири илјади дирхами", тој им подели на сиромашните повеќе од четири илјади дирхами од неговата заработка.

„Калифа Мансур многу го почитуваше Имамот. Му подари десет илјади акчаи и јарија. Имамот одбил да ги прифати. Во тоа време една акча вредела еден дирхам сребро. Во 145 хи., Ибрахим ибн Абдулах ибн Хасан ибн Али регрутирал луѓе за да му помогне на својот брат Мухамед рахматулахи теала алихим ајма ин, кој се прогласил себеси за Калифа во ал-Медина ал-Муневера. Кога дојде во Куфа, се зборуваше дека Абу Ханифа му помагал. Мансур го слушна ова и го однесе имамот од Куфа во Багдад. Тој му рекол да им каже на сите дека Мансур со право бил Калифа. За возврат му понуди претседателство на Врховниот Апелационен суд. Многу го притискаше. Имамот не прифати. Мансур го затворил и му задал 30 удари со стап. Неговите благословени стапала искрварија. Мансур се покаја и му испрати триесет илјади акчаи, за повторно да биде одбиен. Повторно бил затворен и секој следен ден удирал уште десет удари. [Според некои извештаи] на единаесеттиот ден, од страв да не се побуни народот, бил принуден да легне на грб и во устата му истуриле отровен шербет (сладок овошен пијалок). Во моментот кога умираше , тој се поклони (сацда). Околу педесет илјади луѓе му правеа намаз џаназа.[46] Поради огромната толпа, таа беше изведена со тешкотии и завршии не пред доцната попладневна молитва. Дваесет дена многу луѓе го посетуваа неговиот гроб и му правеа намаз џаназа во близина на неговиот гроб.

[46] Ве молиме погледнете го петнаесеттото поглавје од петтиот фасцикл на **Бескрајното Блаженство.**

„Имаше седумстотини и триесет ученици. Секој од нив бил познат по својата доблест и побожни дела. Многу од нив станале кадии или муфтии. Неговиот син Хаммад рахматулахи теала алаих бил еден од неговите значајни ученици“. Овде завршуваат деловите од книгата **Мират-ул-каинат.**

Тие беа водачи кои го водеа ахл-и дин

рахматулахи алејхим ајма ин

Имаше некои несогласувања меѓу ал-имам ал-азам и неговите ученици за учењата што требаше да се добијат преку иџтихад. Следниот хадис-шериф изјавува дека овие несогласувања биле корисни: „**Несогласувањето** (за амал, практиките) **меѓу мојата Умма е сочуство** [на Алаху теала]. Тој многу се плашеше од Алаху теала и беше многу вреден во прилагодувањето на Кур’ан ал-керим. Тој им рекол на своите ученици: „Ако наидете на документ (санад) кој не е во согласност со моите зборови за некоја тема, игнорирајте ги моите зборови и следете го тој документ“. Сите негови ученици се заколнале: „Дури и нашите зборови што не се во согласност со неговите зборови сигурно зависат од доказ (далил, санад) што сме го слушнале од него“.

Ханефиските муфтии треба да издаваат фатва кои се во согласност со она што го рекол ал-Имам ал-азам. Ако не можат да го најдат неговиот збор, треба да го следат Имам Абу Јусуф. По него треба да се следи Имам Мухамед. Ако зборовите на Имам Абу Јусуф и Имам Мухамед се на едната страна и оние на ал-имам ал-азам на другата страна, муфтијата може да издаде фатва според било која страна. Кога има дарура(ситуација која не може да се помогне), тој може да издаде фатва што одговара на зборовите на муџтехидот кој го покажал најлесниот пат. Тој не може да издаде фетва што не зависи од зборовите на кој било од муџтехидите; таквото прашање не може да се нарече фетва.[47]

[47] Фатва значи конечна пресуда која овластен исламски научник ја дава како одговор на прашањата на Муслиманите за Религиозна работа за кое тие се не знаат како да постапат. Изворите на пресудата мора да бидат приложени кон фатвата.

4 — ВАХАБИЗМОТ И НЕГОВОТО ПОБИВАЊЕ ОД АХЛ АЛ-СУННА

Иако тие велат дека се муслимани, **Вахабите**, наречени и **Најдис**, се една од групите кои заминале од Ахл-ас-Сунна**.**

Ахмед Џевдет Паша, државник, и Ејуб Сабри Паша [р. 1308 (1890 г.)], заден адмирал за време на триесет и четвртиот отомански султан 'Абд ал-Хамид Кхан II (1258-1336 [1842- 1918]), погребан во светилиштето на Султан Махмуд во Истанбул) рахматулахи теала алејхим, секој напишал по една историска книга, во која детално го објасниле вахабизмот.[48] Следното е изведено, во најголем дел, од книгата на вториот, кој ја превел информацијата од книгата на Ахмад Зајни Дахлан[49] со наслов „"Фитнат ал-Вахабија". Починал во 1308 година [1890 н.е.].

Вахабизмот е основан од Мухамед Ибн Абд ал-Вахаб. Роден е во Хурајмила во Најд во 1111 година [1699 н.е.] и починал во 1206 година [1791 г. порано, тој бил во Басра, Багдад, Иран, Индија и Дамаск со цел да патува и да тргува. Тој беше во Басра кога, во 1125 [1713 г. н.е.], подлегна на замката поставена од Хемфер, кој беше само еден од бројните британски шпиони, и служеше како алатка во британските планови за (**уништување на исламот**). Ги објави апсурдите што ги подготвува шпионот во име на **вахабизмот**. Нашата книга **Исповеди на британскиот шпион** дава детални информации за воспоставувањето на вахабизмот. Таму ги нашол и прочитал книгите напишани од Ахмад Ибн Тајмија од Харан (661-728 [1263-1328], во Дамаск), чија содржина била некомпатибилна со Ахл ас-Сунна. Бидејќи бил многу лукав, тој станал познат како аш-Шаик ан-Најди. Неговата книга со наслов **Китаб ат-тавхид**[50], која ја подготвил во соработка со британските шпиони, била забележана од неговиот внук, Абд ар-Рахман, а била

[48] Седмиот том од 12-томниот **Тарикх-и Отмани** на првиот и третиот том од 5-томниот **Мир'ат ал-Харамаин** (стр. 99. турски, библиотеката на Сулејманија).

[49] Ахмад Дахлан рахматулахи алаих (1231 [1816], Мека-1304 [1886], Медина), муфтија на Мека.

[50] Меканските научници напишале многу убави одговори на **Китаб ат-тавхид** и го побиле со звучни документи во 1221 година. Збирката на нивните побивања, насловена **Сајф ал-Џабар**, кој подоцна беше отпечатен во Пакистан, беше репродуциран во Истанбул во 1395 година [1975 н.е.]

интерполирана и објавена во Египет со наслов **Фат-х ал-мацид** од еден вахаби наречен Мухамед Хамид. Идеите на Мухамед ибн Абд ал-Вахаб ги проткаија селаните, жителите на Дарија и нивниот поглавар Мухамед ибн Су'уд. Луѓето кои ги прифатиле неговите идеи, кои тој ги нарекол вахабија, се нарекуваат Вахабис или Најдис. Тие се зголемија на број, и тој се наметна како кади, а Мухамед ибн Су'уд како амир (владетел). Тој прогласи закон дека само нивните потомци треба да ги наследат.

Таткото на Мухамед, Абд ал-Вахаб, кој бил побожен муслиман и научник на Медина, од зборовите на Абд ал-Вахаб сфатил дека ќе започне ексцентрично движење и ги советувал сите да не разговараат со него. Но, тој го прогласил вахабизмот во 1150 година [1737 н.е.]. Зборуваше лошо за иџтихадите на „улама" на исламот. Тој отиде дотаму што Ахл ас-Сунна ги нарече „неверници". Тој рече дека тој што го посетил светилиштето на некој пророк или на Вали и му се обраќал со "Ја Наби-Алах!" (О Алахов пророк) или како "Ја Абд ал-Кадир!" би станал многубожец (мушрик).

Вахабитското гледиште е дека тој што вели дека кој било, освен Алаху теала, направил нешто, станува многубош, неверник. На пример, тој што вели: „Таков и таков лек ја ублажуваше болката", или „Алаху теала ги прифати моите молитви во близина на гробот на пророкот или Вали така и така", станува многубош. За да ги докаже овие идеи, тој како документи ги изнесува ајат ал-керима: „**Ијака наста'ин " (Само твоја помош бараме**) од Суратаа ал-Фатиха и ајатите кои го објаснуваат тавакулот.[51] Книгата со наслов **ал-Усул-у-арба'а фи-тердид-ил-вахабија**, на крајот од вториот дел, на персиски вели Вахабиите и другите луѓе ла-мадехаби не можат да го разберат значењето на мајаз[52] исти'ара (метафора). Секогаш кога некој ќе каже дека направил нешто, тие го нарекуваат многубош или неверник

[51] Правилните значења на овие ајати од страна на 'улема' на Ахл ас-Суна и прашањата за тевхид и тевакул се детално напишани во **Бескрајно блаженство**, Трет фасцикл, Поглавје 35. Луѓето кои го знаат точното значење на 'тевхид' ќе разберат дека вахабиите, кои се сметаат себеси за мувахиди, не се мувахиди (верници во тевхид).

[52] Мајаз е употреба на збор не во неговото вообичаено или очигледно буквално значење, туку во смисла поврзана со неговото значење. Кога зборот посебен за Алаху теала се користи за мажите во мајази (фигуративна, симболичка) смисла, вехабиите го земаат во неговото буквално значење и го нарекуваат оној што симболично го користи многубош и неверник; тие не се свесни дека таквите зборови се користат за мажи во симболична смисла во Кур'ан ал-керим и хадис-шериф.

иако неговиот израз е мајаз. Како и да е, Алаху теала изјавува во многу ајати од Кур'ан ал-керим дека Тој е вистинскиот Творец на секое дело и дека човекот е творец мајази. Во 57-от ајат од Суратаа ал-Анам и во Суратаа Јусуф вели: „Одлуката (хукм) е само Алаху теала", односно, Алаху теала е единствениот Одлучувач (Хаким). Во 64. ајет од Суратаа ан-Ниса, Тој вели: „**Тие нема да бидат верници доколку не направат** (Пророкот) **да суди** (јухакимунака) **за она што е спорно меѓу нив**". Поранешниот ајат наведува дека Алаху теала е единствениот вистински Хаким, а вториот наведува дека човекот може да биде метафорично наречен Хаким.

Секој муслиман знае дека само Алаху теала е Оној кој дава живот и одзема живот, бидејќи Тој изјавува: „**Само Тој дава и зема живот**", во 56-тиот ајат од Суратаа Јунус, и "**Алаху теала е Оној кој го умртвува човекот во моментот на неговата смрт**", во 42-от ајат од Суратаа аз-Зумар. Во 11-тиот ајат од Суратаа ас-Сајда, Тој како мајаз вели: „**Ангелот кој е назначен како заменик за земање на животот, ти го зема твојот живот**".

Алаху теала е единствениот Кој му дава здравје на болниот, бидејќи 80-тиот ајат од Сурата аш-Шуара вели: **„Кога ќе се разболам, само Тој ми дава оздравување."** Тој ги цитира зборовите на Иса во 49-тиот ајат на Сурата Ал-и Имран, кои велат: **„Јас го лекувам слепиот и лепрозниот и го враќам мртвиот во живот со дозвола на Алаху теала. "**Оној кој му дава дете на човекот всушност е Тој; 18-тиот ајат на Сурата Маријам вели, во зборовите на архангелот Џибрил (мир на него): **„Ќе ти дадам чист син."**

Вистинскиот сопственик на човекот е Алаху теала. 257-от ајат од Сурата ал-Бакара отворено го кажува ова: **„Алаху теала е Вали** (заштитник, чувар) **на оние кои веруваат**". И велејќи: „"**Алаху теала и Неговиот пророк** алејхис селам **се вашите вали**, и „**Пророкот ги штити верниците повеќе отколку што тие се штитат себеси**", во 56-тиот и 6-тиот ајат од Сурата ал-Маида и ал-Ахзаб, Тој сака да каже дека човекот, исто така, иако симболично, е вали. Слично на тоа, вистинскиот помошник е Алаху теала, а Тој исто така ги нарекува мажите му'ин (помошник) метафорично. Тој вели во третиот ајат од Сурата ал-Ма'ида: „**Помагајте еден на друг во добрина и побожност (таква**). Вахабиите го користат зборот „мушрик" (политеист) за муслиманите кои нарекуваат некого „'абд (слуга, роб) на некој друг

освен Алаху теала на пример, Абд ан-Наби или Абд ар-Расул; но, во 32-от ајат од Сурата ан-Нур е објавено: „**Омажи ги своите невенчани жени и побожните меѓу твоите робови и робинки**“. Вистинскиот Раб (обучувач) на луѓето е Алаху теала, но некој друг може да се нарече и ‘раб’ метафорично; во 42-от ајат од Сурата Јусуф е речено: „**Спомни ме во присуство на твојот раб“.**

Истихата е она на што вехабиите најмногу се противат: „да побараат помош или заштита од некој друг освен Алаху теала, што тие го нарекуваат политеизам. Всушност, како што знаат сите муслимани, вистинската истихата е само од Алаху теала. Меѓутоа, дозволено е метафорично да се каже дека некој може да прави истихата од некого, бидејќи, во 15-тиот ајат од Сурата ал-Касас е објавено: „**Луѓето од неговото племе правеа истихата од него против непријателот**“. Еден хадис шериф вели: „**Тие ќе прават истихата од Адам алејхис-селам на местото на Махшар**“. Еден хадис шериф, цитиран во **ал-Хисн ал-хасин**, вели: „**Оној на кој му треба помош нека каже: „О робовите на Алаху теала! Помогнете ми**!“ [53] Овој хадис шериф ни заповеда да повикаме помош од некој што не е блиску до нас.“[54] Преводот од книгата **ал-Усул-ул-арба** завршува овде.

[Секој збор има различно значење, што се нарекува вистинско значење на тој збор. Зборот ќе се нарекува **мајаз** кога не се користи во неговото вистинско значење, туку во кое било друго значење што може да се поврзе со него. Кога зборот посебен за Алаху теала се употребува како мајаз за човечките суштества, вехаби луѓето ќе помислат дека зборот се користи во неговото вистинско значење. Значи, тие ќе го наречат лицето кое го користи зборот мушрик или кафир. Но, тие треба да обрнат внимание на фактот дека овие зборови се користат како **мајаз** во ајати и хадис-шериф за човечки суштества.]

Да се побара шафа’а (посредување) и помош од Расулулах алејхис

[53] Кожно заболено лице, албион или витилиго, со целосна или делумна белина, соодветно, на кожата.

[54] **А-Усул ал-арба’а фи тардид ал-Вахабија** (на персиски), крај на вториот дел, Индија, 1346 [1928 н.е.]; фотографска репродукција, Истанбул, 1395 (1975 н.е.). Оваа книга е напишана од Мухамед Хасан Џан Сахиб, еден од внуците на хадрат Имам Рабани рахматулахи теала алаихима. Авторот Џан Сахиб, ги побива Вахабиите и другите луѓе ла-медхеби, исто така, во неговото арапско дело **Тарик ан-најат**, Индија, 1350 година (со урду превод); фотографска репродукција, Истанбул, 1396 [1976 н.е.]

селам и Авлија не значи да се оттргне од Алаху теала или да заборави дека Тој е Создателот. Тоа е како да очекуваме дожд од Него преку причината или средствата (васита) на облаците; очекувајќи лек од Него со земање лекови; очекувајќи победа од Него со употреба на топови, бомби, ракети и авиони. Ова се причини. Алаху теала создава сè преку причини. Не е политеизам (ширк) да се држиш за овие причини. Пророците алејхим-ус-селам секогаш се држеле за каузите. Како што одиме до фонтана да пиеме вода што ја создал Алаху теала, и до пекара за да земеме леб што повторно Тој го создал, и додека првиме вооружување и вежбаме и тренираме нашите војници за да ни даде победа Алаху теала, исто така, ние ги насочуваме нашите срца на душата на пророкот или на Вали, со цел Алаху теала да ги прифати нашите молитви. Да се користи радио за да се слушне звук што Алаху теала го создава преку средствата на електромагнетните бранови не значи да се заборави на Него и да се прибегне кон една кутија, бидејќи Тој е Оној кој ја дава оваа особеност, оваа моќ, на апаратот во кутијата за радио. Алаху теала ја сокрил Својата Семоќ во сè. Многубошецот ги обожава идолите, но не мисли на Алаху теала. Муслиманот, кога користи причини и средства, мисли на Алаху теала, кој им дава делотворност и особености на причините и суштествата. Што и да посака, тоа го очекува од Алаху теала. Тој знае дека сè што ќе добие доаѓа од Алаху теала. Значењето на горенаведениот ајет покажува дека тоа е точно. Односно, кога ја кажува Сурата ал-Фатиха во секој намаз, верникот вели: „О, Раб мој! Се држам за материјални и научни причини за да ги добијам моите световни желби и потреби и ги молам Твоите сакани робови да ми помогнат. Додека го правам тоа, и секогаш, верувам дека само Ти си Давателот, Создателот на желбите. Само од Тебе очекувам!“ За верниците кои секојдневно го кажуваат ова, не може да се каже дека се многубошци. Да се побара помош од душите на пророците и евлиите значи да се држиме за овие причини, кои се создадени од Алаху теала. Овој ајет од Сурата ал-Фатиха јасно кажува дека тие не се многубошци туку вистински верници. Вахабиите исто така се држат до материјалните и научните средства. Тие ги задоволуваат своите сензуални желби на секој начин. Но, тие го нарекуваат „политеизам“ да се прибегне кон пророците и авлијата како посредници.

Бидејќи зборовите на Мухамед ибн Абд ал-Вахаб беа сите во согласност со сензуалните желби, луѓето кои немаа религиозно знаење лесно им веруваа. Тие тврдеа дека научниците на Ахл ас-Сунна и муслиманите на вистинскиот пат биле неверници. Амирите (водачите) откриј дека вахабизмот е во согласност со нивните желби да ја зголемат својата моќ и да ги прошират своите земји и територии. Тие ги принудија арапските племиња да станат вахаби. Убија луѓе кои не им веруваа. Селаните, од страв од смртта, го послушаа амирот на Дарија, Мухамед ибн Са'уд. Станувањето војници на амирот одговараше на нивните желби да го нападнат имотот, животот и целомудрието на не-вахабиите

Шеик Сулејман, братот на Мухамед ибн Абд алл-Вахаб, бил сунитски научник. Оваа блажена личност го отфрли вахабизмот во својата **книга ас-Саваик ал-илахија фи-р-ради ала-л-Вахабија** и го спречи ширењето на неговите еретички начела. Оваа вредна книга е отпечатена во 1306 година. Испечатена е и со офсет процес во Истанбул во 1395 година [1975 н.е.]. Учителите на Мухамед, кои сфатија дека тој отворил пат што води кон злото, ги побиле неговите корумпирани книги. Објавија дека скршнал од вистинскиот пат. Тие докажаа дека вехабиите им давале погрешни значења на ајатите и хадисите. Сепак, сето тоа го зголеми незадоволството и непријателството на селаните против верниците.

Вахабизмот се шири не преку знаење, туку преку суровост и крвопролевање од неуки луѓе. Од суровите луѓе кои на овој начин ги натопувале рацете со крв, амирот на Дарија, Мухамед ибн Са'уд бил најсрдечниот. Овој човек бил од племето Бани Ханифа и бил еден од потомците на оние идиоти кои верувале дека Мусаиламат ал-кадхаб е пророк. Тој починал во 1178 година [1765 н.е.] и бил наследен од неговиот син Абд-ул-азиз, кој пак бил убиен од Шиите во 1217 година. Него го наследил неговиот син Сауд, кој починал во 1231 година. Неговото место го зазеде синот Абдула, за да биде погубен во Истанбул во 1240 година. Неговото место го зазеде Тарки бин Абдулах, внук на Абд-ул-азиз. Лицето што го наследило, во 1254 година, бил неговиот син Фаисал, кој пак бил наследен од неговиот син Абдулах во 1282 година. Неговиот брат Абд-ур-Рахман и неговиот син Абд-ул-азиз се населиле во Кувајт. Во 1319 [1901 н.е.] Абд-ул-азиз се преселил во

Ријад и станал Емир. Во 1918 година ја нападнал Мека во соработка со Британците. Во 1351 година [1932 н.е.] ја основал државата Саудиска Арабија. Во весниците издадени во 1991 година читаме дека Фахд, емирот од Су'уд , испратил четири милијарди долари како помош за руските неверници кои се бореле против муџахедините во Авганистан.

Вехабиите тврдат дека тие се на пат да бидат искрени во верувањето во единството на Алаху теала и да избегаат од неверувањето, дека сите муслимани се многубошци шестотини години и дека се обидуваат да ги спасат од неверување. За да докажат дека се во право, тие го предложија ајат керима од Сурата ал-Ахкаф и 106 ајат керима од Сурата Јунус. Меѓутоа, сите Тафсири на Кур'ан ал-керим едногласно велат дека овие два ајати и многу други биле наменети за многубошците. Првиот од овие ајати е: „**Никој не е поеретичен од оној кој се одвраќа од Алаху теала и обожува работи што никогаш нема да ги чуе до крајот на светот".** А другата е: „**Кажете им на многубошците Меккан: „Ми беше заповедано да не обожувам нешта, кои не се ниту корисни ниту штетни, освен Алаху теала. Ако обожувате некого освен Алаху теала, ќе се измачувате и ќе си правите зло**!"

Книгата со наслов **Кашф аш-шубухат** манипулира со третиот ајат керима од Сурата аз-Зумар, во која се изјавува: „**Оние кои прифаќаат други работи освен Алаху теала како чувари, велат: „Ако ги обожуваме, ги обожуваме за да ни помогнат да му пријдеме на Алаху теала и да посредуваат за нас**.'" Овој ајат керим ги цитира зборовите на многубошците кои ги обожаваат идолите. Книгата ги споредува муслиманите кои бараат шафа'а со таквите многубошци и намерно вели дека многубошците исто така верувале дека нивните идоли не се креативни, туку дека само Алаху теала е Создателот. Во толкувањето на овој ајат керима, книгата **Рух ал-бајан** вели: „Човечките суштества се создадени со способност да го признаат Создателот, кој ги создал нив и сè друго. Секое човечко суштество чувствува желба да се поклони на својот Творец и да биде привлечен кон Него. Сепак, оваа способност и желба се безвредни, бидејќи нафсот, сатаната или лошите придружници може да го измамат човекот и како резултат на тоа, оваа вродена желба ќе биде уништена, човекот ќе стане [или неверник во Создателот и последниот ден како комунисти и масони или] политеист. Многубошецот не може да му пријде на Алаху теала, ниту може да

Го познае. Вредното нешто е марифа, знаењето, кое произлегува по елиминирањето на политеизмот и прифаќањето на тавхид. Неговиот знак е да се верува во пророците алејхис селам и нивните книги и да ги следите. Ова е единствениот начин да се привлечеме кон Алаху теала. Заслугата за сеџдување природно му била дадена на сатаната, но тој одбил да се клања на начин несоодветен за неговиот нефс. Античките грчки филозофи станале неверници затоа што сакале да му пристапат на Алаху теала не следејќи ги пророците алејхис селам туку според нивните сопствени причини и нафси. Муслиманите, за да му пријдат на Алаху теала, се прилагодуваат на исламот, така што нивните срца се полни со духовна светлина. Атрибутот Џамал (Убавина) на Алаху теала им се манифестира на нивните духови. Многубошците, за да му пријдат на Алаху теала, не го следат Пратеникот или Исламот, туку нивните нафси, нивните неисправни умови и бида, и на тој начин нивните срца се затемнуваат и нивните духови се затемнуваат. Алаху теала, на крајот од овој ајат керим, наведува дека тие лажат во нивната изјава: „Ние им се поклонуваме на идолите за да се застапуваат за нас“. Како што се гледа, многу неправедно е да се земе 25-тиот ајат керим од Сурата ал-Лукман, кој вели: „**Ако неверниците ги прашате: „Кој ги создал земјата и небото?“ тие ќе речат: „сигурно дека ги создал Алаху теала “**, и 87-от ајат керим од Сурата аз-Зукхруф, кој вели: „**Ако ги прашате тие кои обожаваат други работи освен Алаху теала, „Кој ги создал овие?“ тие ќе речат: „Секако дека ги создал Алаху теала “**, како документи и да кажат: „И многубошците знаеле дека Создателот е само Алах. Се поклонуваа на идоли за тие да ги застапуваат нив на Судниот ден. Поради тоа тие станаа многубошци и неверници.”[55]

Ние, муслиманите, не ги обожаваме пророците алејхис сеам или Авлија рахимахум-Алаху теала; ние велиме дека тие не се другари или партнери на Алаху теала. Ние веруваме дека тие биле суштества и луѓе и дека не вредат да се поклонуваат. Ние веруваме дека тие се саканите

[55] Џамил Сидќи аз-Захави ‘рахматуллахи та’ала ‘алејх од Ирак, во неговото дело **ал-Фаџр ас-Садик фи-ар-рад-и-ала-л-менкир-и-т-твасул-и-ва-л-карамат-и-ва-л-хауариќ** (објавен во Египет во 1323 година [1905 н.е.], фотографска втора репродукција, Истанбул, 1396 [1976 н.е.]) го објаснил овој ајат керим и докажа дека бил погрешно протолкуван. Џамил Сидќи предавал илм-ал-калам на Универзитетот на Истанбул. Починал во 1355 година [1936 н.е.]. Изданието на **ал-Мунџид** од 1956 година дава негова слика.

робови на Алаху теала, и Тој ќе ги сожали Своите робови за благодатта на своите сакани. Само Алаху теала создава загуба и добивка. Само тој вреди да се поклонува. Ние велиме дека Тој ги сожалува своите робови заради своите сакани. Што се однесува до многубошците; иако тие, благодарение на знаењето својствено за нивното создавање, велат дека нивните идоли не се креативни, и затоа што тие не го развиле ова латентно знаење следејќи ги пророците алејхим-ус-селам веруваат дека нивните идоли вредат да се обожуваат и затоа ги обожуваат. Бидејќи велат дека идолите вредат да се поклонуваат, тие стануваат многубошци. Во спротивно, немаше да станат многубошци за да кажат дека сакаат посредување. Како што се гледа, споредувањето на Ахл ас-Сунна со идолопоклонички неверници е сосема погрешно. Сите овие ајати беа испратени за идолопоклонички неверници и многубошци. Книгата **Кашф аш-шухубат** им дава погрешни значења на ајатите, користи софизам и вели дека сунитските муслимани се многубошци. Исто така, препорачува муслиманите кои не се вехабити да бидат убиени и да им се конфискува имотот.

Два хадиси цитирани од Абдулах ибн Умар радиу-Алаху анхума велат: „**Тие го напуштија вистинскиот пат. Тие им ги припишуваа на муслиманите** [значењата на] **ајатите кои се спуштија за неверниците“, и „Од сите мои стравови во име на Умата, најстрашното нешто е нивното толкување на Ку’ан ал-керим според нивните сопствени мислења. и нивните погрешни преводи**“. Овие два хадиса предскажаа дека ќе се појават луѓето ла-медхеби и со погрешно толкување на ајатите кои се спуштиле за неверниците тие ќе ги користат против муслиманите.

Друго лице кое сфатило дека Мухамед ибн Абд ал-Вахаб има погрешни идеи и дека подоцна ќе биде штетно и му дал совет е Шаик Мухамед ибн Сулејман ал-Мадани рахматулаху теала, (р. 1194 [1780 н.е.], Медина,) еден од големите научници од Медина. Тој беше шафиски учител во фикх и напиша многу книги. Неговата прибелешка за рахимах-Алаху теала **ат-Тухфат ал-мухтаџ** на Ибн Хајар ал-Макки, коментар на книгата **Минхаџ,** стекна голема слава. Во својата двотомна книга, која го носи насловот **ал-Фатава**, тој вели: „О Мухамед ибн Абд ал-Вахаб! Не ги клеветете муслиманите! Те советувам заради Алаху теала. Да, ако некој рече дека некој друг

освен Алаху теала создава дејствија, кажете му ја вистината! Но, оние кои се држат до причините (васила) и кои веруваат дека и причините и ефективната моќ во нив се создадени од Алаху теала не можат да се наречат неверници. И ти си муслиман. Би било поправилно еден муслиман да се нарече „еретик“ отколку сите муслимани да се нарекуваат такви. Оној што ја напушта заедницата има поголема веројатност да залутал. 114-тиот ајат керим од Сурата ан-Ниса ги докажува моите зборови како точни: **„Ако некој што, откако го научил патот до упатството, му се спротивставува на Пратеникот алејхис селам и отстапува од верувањата на верниците и ибада, во следниот свет Ќе го воскреснеме во неверување и отпадништво, со кои беше толку близок, и ќе го фрлиме во пеколот“.**

Иако вахабиите имаат безброј погрешни начела, тие се засноваат на три принципи:

1 - Тие велат дека а'мал (практики) или ибада (ибадети) се вклучени во иманот и дека оној кој не врши фарз иако верува дека тоа е фарз, на пример, намаз поради мрзеливост или закат поради скржавост, станува неверник и тој мора да биде убиен и неговиот имот да се подели меѓу вехабиите.

Аш-Шихристани вели: „Учителите на Ахл ас-Сунна едногласно рекоа дека ибадењето не е вклучено во иманот. Ако муслиманот не изврши одреден чин на фарз ибадет поради мрзеливост иако верува дека е фарз да се изврши, тој нема да стане неверник. Немаше едногласност во однос на оние кои не вршат намаз; според Мазхабот Ханбели, оној кој не прави намаз поради мрзеливост, станува неверник.“[56] Тенаулах панипути рахматулахи алаих наведува на почетокот на својата книга **Мала Будда**: „Муслиманот не станува неверник со извршување на тежок грев. Ако биде ставен во пеколот, порано или подоцна ќе биде изваден од пеколот и ќе биде ставен во Рајот. Тој ќе остане вечно во Рајот“. Оваа книга е на персиски јазик и е отпечатена во Делхи во 1376 година [1956н.е.] и била репродуцирана од Хакикат Китабеви во Истанбул во 1410 година [1990г.н.е.]. Во ханбелискиот мазхаб се вели дека само оној кој не прави намаз ќе стане неверник. Истото не било кажано за други видови богослужби. Затоа, би било погрешно да се

[56] **Ал-милал ва н-нихал** (турски), стр. 63, Каиро, 1070 А.Н.

сметаат вахабиите за Ханбали во овој поглед.[57] Како што е објаснето погоре, луѓето кои не припаѓаат на Ахл ас-Сунна не можат да бидат ниту Ханбели.

2 - Тие велат дека личноста која бара шафа'а од душите на пророците алејхим-ус-салам или Авлија рахимахум-Алаху теала или што ги посетува нивните гробови и се моли со мислата дека тие се посредници и ќе станат неверници. Тие исто така веруваат дека мртвите немаат никаква смисла.

Ако некој што разговарал со мртов човек во гроб бил неверник, нашиот Пратеник сал-Алаху алејхи ве селам, големите научници и евлијата немаше да се молат на овој начин. Навиката на нашиот пророк сал-Алаху алејхи ве селам беше да ги посети гробиштата **Баки** во Медина и мачениците од Ухуд. Всушност, во 485-тата страница од вахабитската книга **Фатх ал-маџид** е напишано дека тој ги поздравил и разговарал со нив.

Нашиот пророк сал-Алаху алејхи ве селам секогаш велеше во своите молитви: „**Алахума инни ас-алука би-хакки-с-са'илина алаика"** (О Алах! Те молам за доброто на оние луѓе на кои Ти им даде што и да побараа) и препорача така да се молиме. Кога ја погреба Фатима, мајката на Хадрат Али радиу-Алаху анхума со свои благословени раце, рече: **Игхфир лиуми Фатимата бинти Асад ва васи алаиха мадкхалаха би-хакки набијика ва-л-анбија-иладхина мин кабли инака архаму-рахимин.** (Ја Рабби! Прости ѝ ги гревовите на Мајка Фатима бинти Асад! Проширете го местото каде што се наоѓа! Прифати ја оваа моја молитва за правата [љубовта] на твојот пророк и на пророците кои дојдоа пред мене! Ти си најмилосрден меѓу милостивите!) Во еден хадис шериф што го пренесува Утман ибн Хунајф радиу-Алаху анх, еден од најголемите од Ансар, се кажува како пророкот алејхисселам му наредил на слеп човек. , кој го замоли да се моли за негово исцеление, да земе абдест и намаз од два рекати и потоа да каже: **Алахума инни ас'алука ва атавајаху иаика бинабијика Мухамеди-н-набији-р-Рахма, ја Мухамед ини атавајаху бика ила Рабби фи хајати хадихи ли-такдија ли, Алахума шафи'ху фија.** Во оваа молитва на слепиот му беше заповедано да се обрати на Мухамед алејхис-селам како посредник за да му биде прифатена молитвата.

[57] Видете ги нашите **Совети за муслиманите** за детали за истата тема.

Сахабат алкирам често ја рецитирал оваа молитва, која е цитирана во вториот том на **Аши'ат ал-лама'ат** и исто така во **ал-Хисн ал-хасин** со неговите референци и, во неговото објаснување, со неговото толкување како: „Се вртам кон Тебе преку Твојот пророк."

Овие молитви покажуваат дека е дозволено да се стават посредници оние што ги сака Алаху теала и да Му се молиме велејќи „за нивно добро".

Шаик Али Махфуз, кој починал во 1361 година [1942 г. н.е.], еден од големите научници **Џами ал-Азхар**, многу ги фали Ибн Тајмија и Абдух во својата книга **ал-Ибда**. Сепак, тој вели во двесте и тринаесеттата страница од истата книга: „Не е во ред да се каже дека големиот Авлија рахиманум-Алаху теала врши световни дела по смртта, како што се лечење болни, спасување на оние. кои се на пат да бидат удавени, помагајќи им на оние што се против непријателот и кои изгубени се пронајдени. Погрешно е да се каже дека, бидејќи Евлиите се многу големи, Алаху теала им ги остави овие задачи или тие прават што сакаат или дека личноста која се придржува до нив нема да погреши. Но, без разлика дали се живи или мртви, Алаху теала ги благословува, меѓу Неговите Авлија, оние што ги избира и преку нивниот карамат ги лекува болните, ги спасува луѓето што ќе се удават, им помага на оние кои се борат со непријател и ги враќа изгубените работи. Ова е логично. Всушност, овие факти ги открива Кур'ан ал керим."[58]

'Абд ал-Гхани ан-Наблуси рахимах-Алаху теала пишува: А хадис кудси, кој ал-Букхари го цитира од авторитетот на Абу Хурајра радиу-Алаху теала анх, вели: Алаху теала изјавил: „**Моите робови не можат да Ми пријдат преку ништо толку блиску колку што Ми приоѓаат со фарзот. Ако моите робови вршат надредено обожавање, Јас ги сакам толку многу што тие слушаат со Мене, гледаат со Мене, се држат со Мене, одат со Мене и Јас им давам се што бараат од Мене. Ако имаат доверба во Мене, Јас ги штитам.'"** Надлежните ибадети што се споменати овде се, [како што е јасно напишано во Мараќ ал-фалах и прибелешката на ат-Тахтави,] суната и нсуперогаторниот

[58] Шаик Али Махфуз, **ал-Ибда**, стр. 213, Каиро, 1375 [1956 н.е.]; 'Абдулах-Дасуки и Јусуф ад-Дајви, професори во Џами ал-Азхар напишаа пофалби во кои ја фалат книгата на крајот од **ал-Ибда.**

ибадет што го вршат оние кои ги извршиле ибадетите кои се фарз. Овој хадис шериф покажува дека личноста која, откако ќе ги изврши ибадетите кои се фарз, ги извршува и надредените ибадети, ќе ја заслужи љубовта на Алаху теала и неговите молитви ќе бидат прифатени.“[59] Без разлика дали е жив или мртов, кога таквите луѓе се молат. за другите, луѓето за кои се молат ќе го постигнат она што го сакаат. Таквите луѓе слушаат дури и кога се мртви. Тие не ги одбиваат оние што прашуваат со празни раце, како што не го одбиваа додека беа живи; тие се молат за нив. Поради оваа причина, еден хадис шериф вели: **„Кога сте во неволја во вашите работи, побарајте помош од оние што се во гробови!** Значењето на овој хадис шериф е јасен , а неговиот та’вил (интерпретација на поинаков начин) не е дозволен. Толкувањето на Алуси е лажно.

Всушност, „Муслиманите сè уште се муслимани кога се мртви исто како што е случајот кога спијат. Пророците сè уште се пророци аејхисселам по смртта исто како што е случајот кога спијат; зашто, душата е соодветно муслиман или пророк. Кога човек ќе умре, неговата душа не престанува да биде жива. Овој факт е напишан во книгата **Умдат ал-ака’ид** од Имам Абудалх ан-Насафи [отпечатена во Лондон во 1259 година (1843 н.е.)]. Слично на тоа, Евлиите се уште се Евлии (рахиманум-Алаху теала) кога се мртви исто како што се кога спијат. Тој што не верува во ова е неук и тврдоглав. Докажав во друга книга дека Авлиите поседуваат карамат и откако ќе умрат.“[60] Ханефискиот учител Ахмад ибн Сајид Мухамед ал-Макки ал-Хамави и шафиските учители Ахмад ибн Ахмад ас-Суја’и и Мухамед аш-Шавбари ал-Мисри напиша брошури во кои со докази докажаа дека Авлија поседувал карамат, дека нивниот карамат продолжил по нивната смрт и дека тавасул или истигхата [види подолу] на нивните гробови биле дозволени (ја’из).[61]

Мухамед Хадими Ефенди рахимах-Алаху теала од Коња (р. 1176/1762 во Коња) напишал: Карамат на Авлија се вистинити. **Вали** е муслиман кој е **ал-‘арифу билах** (оној кој го познава Алаху теала

[59] „Абд ал-Гхани ан-Набулуси**, ал-Хадикат ан-надија** стр. 182, Истанбул, 1290 г.

[60] **Ал-Хадика ан-надија**, стр. 290.

[61] Овие три книги беа објавени заедно со рахимах-Алаху теала алаих **ад-Дурар ас-санија фи-р-ради ала-л-Вахабија** на Ахмад Зајни Дахлан во Каиро во 1319 година [1901 н.е.]; Фотографска репродукција, Истанбул, 1396 [1976 н.е.].

и Неговите својства колку што е можно). Тој врши многу ибадати и та'ат. Тој многу внимателно ги избегнува гревовите и сензуалните желби на својот нафс. Работите создадени од Алаху теала надвор од Неговиот Закон за каузалност и научните закони се нарекуваат **кхарик-ул'ада** (чуда), кои се од осум вида: му'џиза, карама, и'ана, ихана, сихр, ибтила, исабат ал-ајн (ефект предизвикан од злото око) и ирхас. **Карама** е извонреден настан што се случува преку посветен верник кој е ал-арифу билах. Тој е Вали, а не пророк. Абу Исхак Ибрахим ал-Исфараини, шафиски учител, негирал дел од карамата, а сите Му'тазила[62] ја негирале карамата. Тие рекоа дека може да се помеша со му'џиза и затоа верувањето во пророците може да стане тешко. Меѓутоа, Вали преку кој се случила карама не тврди дека е пророштво, ниту пак сака да се случи карама.[63] Дозволено е да се моли на Алаху теала преку пророците и авлијаните дури и нивната смрт бидејќи нивната му'џиза и карама не престануваат по смртта. Овој тип на молитва се нарекува „**тавасул**" или „**истигхата**". Истото го кажа и Ар-Рамли. Ал-Имам ал-Харамаин рече: „Само шиитите го негираат континуитетот на карама по смртта" Али Аџхури истакнат Маликиски учител од Египет, рече: „Вали, кога е жив, е како меч во неговата обвивка. По неговата смрт, неговото влијание станува поефикасно како мечот надвор од неговата обвивка." Оваа изјава е цитирана и од Абу 'Али Санџи во неговата книга **Нур ал-хидаја.** Потврдено е во светлината на Книгата (Кур'ан ал-керим), суната иџма ал-Умма дека карамата е вистинита. Во многу вредни книги се пријавени стотици илјади карамати на Авлија".[64] Преводот од книгата „Берикa " завршува овде.

---

[62] Луѓето кои имале погрешно верување се нарекуваат Му'тазила.

[63] Алаху теала создава сè преку (закон за каузално наречен адат-и-илахија. Понекогаш Тој ја суспендира својата адат-и-илахија и создава на необичен начин наречен чудо или прекрасен настан заради Неговите сакани робови. Кога преку еден пророк ќе се случи прекрасно и натприродно дело, тоа се нарекува **муџиза** (мн. муџизати**).** Кога пак такво дел ќе се случи преку еден авлија (мн. авлији), односно роб на Алах кого Тој го сака, тоа се нарекува **керамет** (мн. керамати).Но запомни дека Алах понекогаш создавачуда и преку Своите непријатели. таквите чуда се нарекуваат истидраџ. Алаху теала вели ека Тој создава истидраџ за га ги направи непријателите уште полоши.

[64] **Берикa**, стр. 269.

И еден сахих хадис пренесен од учителите на хадис Ибн Худхаима, ад-Дара Кутни и ат-Табарани авторитет на Абдулах ибн Умар радиу-Алаху теала анхума вели: „**Стана вациб за мене да посредувам за оние кои ќе го посетат мојот гроб**“. Имам ал-Манави, исто така, го цитирал овој хадис во **Кунуз аддака'ик**. Покрај тоа, тој го напишал хадис-шериф: „**По мојата смрт, посетата на моето светилиште е како да ме посетиш кога сум жив**“, од Ибн Хиббан; и хадис аш-шериф, „**Ќе се посредувам за личност која ќе го посети мојот гроб“**, од ат-Табарани. Следниве два хадиса, кои се марфу, првиот цитиран од Имам ал-Баззар и вториот напишан во **Сахих** на **Муслим** и двата во авторитет на Абдулах ибн Умар радиу-Алаху теала анхума, ги знае речиси секој муслиман: „**Ми стана халал да се застапувам за оние што ќе го посетат мојот гроб“; „На Судниот ден ќе се застапувам за оние кои ќе дојдат во ал-Мадинат ал-мунавара да го посетат мојот гроб.”**[65]

Тоа е одлична вест што е цитирана во овој хадис аш-шериф: „Личност што ќе изврши хаџ, а потоа ќе го посети мојот гроб, ќе ме посети кога бев жив“, што беше цитирано од ат-Табарани, ад-Дара Кутни и [Абд ар-Рахман] Ибн ал-Џавзи. Хадисот аш-шериф, „Човек кој нема да ме посети по извршувањето на хаџ, ќе ме повреди“, кој го цитира ад-Дара Кутни, алудира на оние кои занемаруваат да го посетат гробот на пророкот алејхис-селам по хаџ, иако немаат изговор (да не го прават тоа).

Абд ал-Азиз, ректор на Исламскиот универзитет во ал-Мадинат ал-мунавара, напиша во својот **Тахкик ва идхах**: „Ниту еден од хадисите [горе] [кои ја препорачуваат посетата] немаат никаква поддршка или документ. Шаикх ал-Ислам Ибн Тајмија рече дека сите тие се мавду“. Меѓутоа, нивните санад (документи) се детално напишани во осмиот том од коментарот на за-Заркани до **ал-Мавахиб** и на крајот од четвртиот том од **Вафа ал-вафа** на ас-Самуди. Во овие книги, исто така, пишува дека овие хадиси биле хасан[66] и дека коментарот на Ибн Тајмија бил неоснован. Ректорот и инструкторите на универзитетот во Медина се обидуваат да ги оцрнат списите на научниците на Ахл ас-Сунна и на нивно место со своите книги ги шират вехабиските начела низ целиот свет. За да ги убедат муслиманските и немуслиманските

[65] **Мир'ат ал-Мадина (Мир'ат ал-Харамаин)** стр. 106.

[66] Ве молиме погледнете го шестото поглавје во вториот фасцикл на **Бескрајното блаженство** за видови на хадис.

народи дека се вистински муслимани, тие следат нова политика; тие основаа исламски центар наречен **Рабитат ал-Алам ал-Исмлами** во Мека и собраа неуки и поткупливи мажи со верско образование што ги избраа од секоја земја и на кои им плаќаат плати, кои изнесуваат стотици златници. Овие неуки луѓе со религиозни функции, кои немаат знаење за книгите на учителите на Ахл ас-Сунна, се користат како марионети. Од овој центар тие ги шират своите начела, кои ги нарекуваат „**фатва на светското муслиманско единство**“, до целиот свет. Во погрешната фатва издадена за време на Рамазан во 1395 година [1975 н.е.], тие рекоа: „Фард е жените да го вршат намазот Џума. Кхутба на Џума и Ијд може да се испорача на мајчиниот јазик на секоја земја“. Еден еретик по име Сабри од следбениците на Мавдуди, член на овој центар на фитна и фасад во Мека, веднаш ја однел таа фатва во Индија, при што платени, богати и неуки мажи кои биле таму ги принудувале жените во џамии и ја започнале практиката на изведување на кхутба на разни јазици. За да се спречи оваа практика, научниците на Ахл ас-Сунна и вистинските религиозни луѓе во Индија рахиманум-Алаху теала подготвувале фетви од вредни извори и ги шириле. Вахабистите не можеа да ги побијат овие фетва - вистината. Стотици мажи со религиозно образование од Керала, во јужна Индија, сфаќајќи дека биле измамени, се покајале и се вратиле во лозата на Ахл ас-Сунна. Четири од тие фетви кои се засноваат на сигурни извори, беа испечатени во офсет процес и беа испратени во сите исламски земји. Вистинските луѓе со верски авторитет во секоја земја го привлекуваат вниманието на муслиманите и се обидуваат да ја згаснат агитацијата што го дели исламот одвнатре. Му благодариме на Алаху теала, невината и будна младина во секој агол на светот може да ја разликува вистината од лагата.

Додека ги објаснуваше темите во врска со кхутба на Џума, такбир ифтитах и намазот во намаз, Ибн Абидин рахимах-Алаху теала напиша во своето дело **Рад ал-мухтар:** „Испорачување на кхутба на јазик различен од арапскиот е како да го кажуваш такбир ититах Алаху акбар на друг јазик кога почнуваш да вршиш намаз. Текбир ифтита е како зикр на намаз, а макрух тахрима е да се рецитираат зикри и молитвите на намаз во јазик различен од арапскиот, како што беше забранет од Хадрат Умар радиу-Алаху анх. Во поглавјето за

вацибите на намазот, тој напишал: „Да се изврши макрух тахрима е мал грев. Ако некој продолжи да го прави, тој ја губи својата адала.“[67] Во **ат-Тахтави** е напишано дека лицето кое постојано прави помал грев станува фасиќ и дека треба да оди во друга џамија за да не се прави намаз [во џамат] зад имам кој е фасиќ или извршител на бид’а. Бидејќи беше макрух и бид’а, што е тежок грев, да се чита целата или дел од кхутба на друг јазик, Сахабат ал-кирам и Таби’ун рахимахум-Алаху теала секогаш ја испорача целата кхутба на арапски во Азија и Африка, иако слушателите не знаеја арапски и не можеа да ја разберат кхутба. Иако религиозното знаење не се раширило и морало да им се предава, тие ја читале целата кхутба на арапски. И тоа беше причината што шестотини години отоманскиот Шаик ал-Исламс и светски познатите големи муслимански научници, иако сериозно сакаа кхутба да се чита на турски јазик за да може собранието да ја разбере нејзината содржина, не можеа да дозволат— затоа што знаеа дека не е дозволено кхутба да се доставува на турски.

Еден хадис-шериф, цитиран од Имам ал-Бајхаки на авторитетот на Абу Хурајра радиу-Алаху анх вели: **„Кога некој ќе ме поздрави, Алаху теала ја дава мојата душа на моето тело и јас го слушам неговиот поздрав**“. Потпирајќи се на овој хадис шериф, Имам ал-Бајхаки ранимах-Алаху теала рече дека пророците алејхим-ус-селам биле живи во нивните гробови во живот непознат за нас.

Освен тоа, Абдал-Азиз ибн Абдулах од Медина го цитира овој хадис на 66-тата страница од неговиот **ал-Хаџ ва-л-Умра** и коментира дека тој ја изразува смртта на пророкот алејхис-селам. Сепак, на истата страница тој наведува дека е жив во својот гроб во нам непознат живот. Неговите изјави се контрадикторни. Всушност, овој хадис шериф покажува дека неговата благословена душа е дадена на неговото тело и тој признава поздрави. Понатаму, двата хадиса цитирани на 73-та страница од истата книга ја известуваат заповедта дека треба да се каже: „**Ас-саламу алејкум ахл ад-дијари мин ал-Муминин**“, додека се посетуваат гробовите. Хадисите ни наредуваат да ги поздравиме гробовите на сите муслимани. Може да се поздрави или да се зборува со некој што слуша; иако ла-мадхеби ги цитираат

[67] „Праведност“; тој ќе стане недоверлив за религиозни прашања; тој нема да биде прифатен за сведок.

овие хадиси, тие тврдат дека мртвите не можат да слушнат и велат „многубожци“ за луѓето кои веруваат дека мртвите можат да слушнат. Тие погрешно ги толкуваат ајатите и хадисите!

Постојат многу хадиси кои наведуваат дека Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам е жив во неговиот гроб во непознат живот. Имајќи толку многу од нив значи дека тие се здрави. Од овие хадиси, следните два се напишани во шесте надалеку познати книги хадиси: „**Ќе го слушнам Салават што се чита на мојот гроб, ќе бидам информиран за Салаватот што се чита на далечина“; „Ако некој чита Салават на мојот гроб, Алаху теала испраќа ангел и ме известува за овој Салават. Јас ќе застапувам за него на Судниот ден**.”[68]

Ако муслиман отиде на гробот на мртов муслиман кого го познавал додека бил жив и го поздрави, мртвиот муслиман ќе го препознае и ќе му одговори. Еден хадис шериф, цитиран од Ибн Аби-д-дунјаж, изјавува дека мртов муслиман препознава и одговара на личноста која го поздравува и се радува. Ако некој ги поздрави мртвите луѓе кои не ги познавал, тие стануваат задоволни и го признаваат поздравот (салам). Додека добрите муслимани и маченици рахимахум-Алаху теала, ги препознаваат и одговараат оние што ги поздравуваат, дали е можно Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам да не го стори тоа? Како што сонцето на небото го осветлува целиот свет, така тој одговара истовремено на сите честитки.[69]

Еден хадис шериф вели: „**По мојата смрт, ќе слушам како што слушам кога ќе бидам жив**“. Друг хадис шериф цитиран од Абу Ја’ла вели: „**Пророците**‘’ Алејхим-ус-селам **се живи во нивните гробови. Тие вршат намаз**“. Ибрахим ибн Бишар и Сајид Ахмад ар-Рифа’и и многу други Авлија рахимахум-Алаху теала рекоа дека слушнале одговор откако го поздравиле Рсулулах сал-Алаху алејхи ве селам.

Големиот муслимански учител Хадрат Џалал ад-дин ас-Сујути ја напишал книгата **Шараф ал-мукхам** како одговор на прашањето поставено од него: „Дали е вистина дека Сајид Ахмад ар-Рифа’и ја бакнал блажената рака на Расулулах? Во оваа книга, тој со разумни

[68] (Пропишаната молитва наречена) **Салават** е следниов: **„Алах умма сали ала Сајидина Мухамедин ва ала Ал-и-Сајидина Мухамед**“.

[69] Ве молиме погледнете го седумнаесеттото поглавје од петтиот фасцикл на **Бескрајното Блаженство** за информации за тоа како да се однесувате при посета на гроб.

и традиционални докази докажа дека Расулулах сал-Алаху ве селам бил жив во неговиот гроб во неразбирлив живот и дека слушал и одговарал на поздрави. Тој исто така објасни во оваа книга дека во ноќта на Мирач Расулулах го видел Муса алејхи-с-селам како прави намаз во неговиот гроб.

Еден хадис шериф, кој го раскажа нашата мајка А'ишат ас-Сидика радиу-Ааху анха, вели: „**Јас трпам болка од отровното месо што го јадев кај Кхаибар. Поради тој отров мојата аорта скоро и да не функционира сега**". Овој хадис шериф покажува дека, покрај пророштвото, Алаху теала му дал статус на мачеништво на Мухамед, Највисокиот од човештвото алејхис-селам. Алаху теала изјавува во 169-тиот ајат од Сурата ал Имран: „**Никогаш не сметај ги за мртви оние кои се убиени на патот на Сурата ал Имран! Тие се живи според Неговото гледиште. Тие се хранат**". Без сомнение, овој голем пророк алејхис селам, кој е отруен на патот на Алаху теала, е највисокиот од луѓето почестени со статусот дефиниран во оваа ајат керима.

Еден хадис шериф цитиран од Ибн Хибан вели: „**Благословените тела на пророците** алејхим-ус-селам **никогаш не гнијат**. **Ако муслиманот ми го рецитира Салаватот, ангел ми го пренесува тој Салават и ми вели: „Таков син, тој и тој прочитал Салават и те поздравил**".

Еден хадис шериф кој го пренесува Ибн Маја вели: „**Во петок повеќепати читајте ми го Салават! Салават ќе ми биде соопштен веднаш штом ќе се прочита**". Абу-д-дарда радиу-Алаху теала анх, еден од оние кои во тој момент беа во друштво на Пратеникот алејхис-селам, праша: „Дали ќе ви биде соопштено по смртта? исто така?" Пророкот алејхис селам рекол: „**Да, и јас ќе бидам информиран за тоа по мојата смрт, затоа што е харам за земјата да ги распаѓа пророците** 'алејејхим-ус-селам**". Тие се живи по смртта и се хранат".** [Овој хадис-и-шериф е напишан и во последниот дел од книгата **Мавта-вал-кубур**, од Тена-улахи Пани-пути. Оваа книга е на персиски јазик и е отпечатена во Делхи во 1310 година [1892 н.е.] и репродуцирана од Хакикат Китабеви во Истанбул во 1990 година.]

Хадрат Умар радиу-Алаху анх, по освојувањето на Кудс (Ерусалим), отиде во благословениот гроб на Пратеникот алејхис-

селам (ал-Кабр ас-Са'ада) и го посети неговиот гроб и го поздрави. Хадрат Умар ибн Абд ал-Азиз, кој бил голем Вали, обично испраќал службеници од Дамаск во Медина и ги терал да рецитираат Салават на Благодатниот гроб и да го поздрават. Хадрат Абдулах ибн Умар, по враќањето од секое патување, одел директно во Хујрат ас-Са'ада; прво го посетуваше Расулулах алејхис-селам, потоа Абу Бакр ас-Сидик радиу-Алаху анх, а потоа неговиот татко и ги поздравуваше. Имам Нафи рече: „Повеќе од сто пати го видов Хадрат Абдулах ибн Умар како оди кај Благодатниот гроб и вели: Ас-саламу алаика ја Расул-Алах! Еден ден хазрети Али радиу-Алаху анх влегол во Масџид аш-Шериф и заплакал кога го видел гробот на Хадрат Фатима радиу-Алаху анх и уште повеќе плачел кога отишол кај Хуџрат ас-Са'ада. Потоа, велејќи: Ас-саламу алаика ја Расул-Алах и Ас-саламу алаикума о двајца мои браќа! тој ги поздрави пророкот алејхис-селам, Хадрат Абу Бакр и Хадрат Умар радиу-Алаху теала ан хума.

Според ал-имам ал-азам Абу Ханифа рахматулахи алаих, прво треба да се изврши хаџ, а потоа да се оди во ал-Мадинат ал мунавара и да се посети Расулулах алејхис-селам. Истото е напишано во фатва на Абу-л-Лаит ас-Самарканди.

Кади'Ијад, автор на книгата **Шифа**; Имам ан-Навави, шафиски учител; и Ибн Хумам, ханефиски научник рахимахум Алаху-теала, рече дека имало иџма ал-Умма за тоа дека е неопходно да се посети Благодатниот гроб. Некои научници рекоа дека тоа е ваџиб. Всушност, сунет е да се посетуваат гробови, факт кој е напишан и во вахабитската книга **Фат-х-ал-маџид**.

63-от ајат ал-керима од Сурата ан-Ниса вели: „**Ако тие, откако ќе ги измачуваат своите нафси, дојдат кај вас (Мојот Пратеник) и молат за прошка од Алаху теала (Мојот) и ако Мојот Пратеник се извини во име на ним, тие сигурно ќе го најдат Алаху теала како Примач на покајание и сочувствителен**". Овој ајат керима укажува дека Ресулулах сал-Алаху алејхи ве селам ќе посредува и неговото посредување (шафа'а) ќе биде прифатено. Исто така, ни заповеда да дојдеме од далечни места и да го посетиме неговиот благословен гроб и да побараме негово посредување.

Еден хадис шериф вели: „**Погодно е да се тргне на долги патувања само за посета на три џамии**". Овој хадис укажува дека е тхаваб да се

оди на долго патување со цел да се посети Масџид ал-Харам во Мека, Масџид ан-Наби во Медина и Масџид ал-Акса во Ерусалим. Поради оваа причина, муслиманите кои одат на хаџ, но не го посетуваат Благодатниот гроб в Масџид ан-Наби, ќе бидат лишени од оваа награда.

Имам Малик рахматулахи алаих рече дека е макрух за оние кои го посетуваат Светиот храм да останат предолго во близина на Хуџрат ас-Са'ада. Имам Заин ал-Абидин рахматулахи алаих, додека беше во посета, застана во близина на столбот што стоеше на страната Равдат ал-Мутахара и не се приближи понатаму. Сè додека не умрел хазрети Аиша радиу-Алаху анха посетата се вршела стоејќи, свртена кон кибла, на надворешната страна од вратата на Хуџрат ас-Са'ада.

Еден хадис шериф вели: „**Не правете го мојот гроб [место] на празникот**". Хазрети Абд ал-Азим ал-Мунзири, хадис учител, го објаснил овој хадис шериф како: „Не сметајте дека е доволно да го посетувате мојот гроб само еднаш годишно, како во деновите на Бајрам. Обидете се да ме посетувате често!" Хадисот шериф, „**Не правете гробишта од вашите куќи**", значи дека не треба да ги правиме нашите куќи да изгледаат како гробишта со тоа што не правиме намаз во нив. Оттука, објаснувањето на Хадрат ал-Мунзири е точно. Всушност, не е дозволено да се врши намаз на гробишта. Беше кажано дека овој хадис шериф може да значи: „Не поправајте одреден ден како празник за посета на моето светилиште? Евреите и христијаните, за време на нивната посета на нивните пророци, вообичаено се собирале заедно, свиреле на инструменти, пееле песни и одржувале церемонии. Овие хадиси имплицираат дека не треба да се однесуваме како нив; односно не треба да се веселуваме или да правиме забранети работи за време на празниците или да свириме на трска или тапани или да се собираме да правиме церемонии за време на нашата посета. Треба да посетиме и да поздравиме, да се молиме и потоа тивко да си заминеме без долго да останеме.

Ал-имам ал-азам Абу Ханифа рахимах-Алаху теала рекол дека посетата на Благодатниот гроб е највредната сунна, а има и некои научници кои рекле дека тоа е вациб. Поради оваа причина, посетата на блажениот гроб е дозволена како завет во Шафи'иската школа.[70]

[70] Видете ги петтото и шестото поглавје од петтиот фасцикл на **Бескрајното Блаженство**.

Всушност, Алаху теала, во Неговите зборови: „**Да не те создадев тебе, немаше да создадам ништо!**“[71] посочува дека Мухамед алејхис-селам е Хабиб-Алах (Најљубениот на Алаху теала). Дури и обичен човек нема да одбие нешто што е побарано за доброто на неговата сакана. Лесно е љубовникот да направи нешто за доброто на својата сакана. Ако некој каже „О мој Алаху теала! За доброто на Твојот Мухамед алејхис-селам, барам од Тебе, оваа негова желба нема да биде одбиена. Меѓутоа, тривијалните световни работи не вредат да ја стават благодатта на Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам како посредник.” [72]

Ал-имам ал-азам Абу Ханифа рахимах-Алаху теала рекол: „Бев во Медина. Шеик Ајуб ас-Сахтиани еден од сулаха, отиде во Масџид аш-Шериф. Го следев. Хадрат Шаик се сврте кон блажениот гроб и застана со грбот кон киблата. Потоа тој излезе“. Хадрат Ибн Џама’а во својата книга **ал-Манскат ал-кабир** напишал: „Додека сте во посета, откако ќе извршите намаз од два рекати и ќе се молете во близина на минбарот (промвинот), треба да дојдете на страната на Кибла на Хуџрат ас-Са’ада и со благословената глава на пророкот алејхис-селам на левата страна, треба да останете два метра подалеку од ѕидот на **ал-Маркад аш-Шериф** (светилиштето на Пророкот); потоа, оставајќи го ѕидот на кибла зад себе и полека вртејќи се додека не се соочите со **Мувајахат ас-Са’ада**, треба да го поздравите. Така е во сите четири Мазхаби“.

Абд ал-Гхани ан-Набулуси рахимах-Алаху теала, објаснувајќи ја дваесет и третата од „Несреќите настанати од јазикот“, пишува: „макрух тахрима е да се каже, додека се молиш, „за правото на пророците“ или „за правото на [таков и таков жив или мртов] Вали“ или да побараат нешто од Алаху теала со тоа што ќе го кажат тоа, бидејќи е речено дека ниту едно суштество нема никакви права врз Алаху теала; односно не мора да исполни ничија желба. Ова е вистина; сепак Тој им вети на Своите сакани робови и им призна право над Себе; односно ќе ја прифати нивната желба. Тој изјави во Кур’ан ал керим дека го поставил правото на Неговите робови на Себе, на пример: „**Нам ни стана право**

[71] Овој хадис кудси е цитиран и во 122-то писмо на „ал-имам ар-Рабани рахимах-Алаху теала **Мактубат**, том III, 122. писмо.

[72] **Мир’ат ал-Мадина,** стр. 1282.

да им помагаме на верниците“[73]. Во **ал-Фатава ал-Безазија** е објавено: „Дозволено е да се побара нешто заради пророк или мртов или жив Вали со спомнување на неговото име. Коментарот на **Шир’а** вели: „Човек мора да се моли [на Алаху теала] правејќи посредници на Неговите пророци алејхим-ус-селам и верници Сахих.[74] Овој факт е напишан и во **ал-Хисн ал-хасин**. Како што се гледа, муслиманските научници рекоа дека е дозволено да се молиме на Алаху теала преку правото и љубовта што Тој им ги дал на своите сакани. И ниту еден научник не рече дека би било политеизам да се молат со идејата дека луѓето имаат права на Алаху теала. Тоа го кажуваат само Вахабите.

Иако тие го фалат **ал-Фатава ал-Безазија** во книгата **ал-мацид** и ги изнесуваат неговите фетви како документи, тие му се противат во овој поглед. Исто така, Хадими, објаснувајќи ги „катастрофите предизвикани од јазикот“, напишал: „Зашто правото на твојот пророк или Вали значи „неговото пророштво или Вилаја е исправно.“ Нашиот пророк алејхис-селам, исто така, со оваа намера рече: „**За правото на твојот пророк Мухамед“,** и за време на војните тој побара помош од Алаху теала за правото на сиромашните меѓу Мухаџирун. Исто така, имаше многу муслимански научници кои се молеа: „За доброто на оние луѓе на кои Ти им даде се што побараа од Тебе“, и „За правото на Мухамед ал-Гхазали, и кои ги напишаа овие молитви во нивните книги“. Книгата **ал-Хисн ал-хасин** е полна со такви молитви. Тафсир **Рух ал-бајан** вели во објаснувањето на осумнаесеттиот ајат од Сурата ал-Маида: Еден хадис цитиран од умар ал-Фарук радиу-Алаху анх вели: „**Кога Адам** алејхис селам **направил грешка, тој рече: „О мој Раб! Прости ми за доброто на Мухамед алејхис-селам. А Алаху теала рече: „Јас уште не го создадов Мухамед. Како го познаваш?“ Тој рече: „О, Раб мој! Кога ме создаде и ми даде од Твојата душа, го кренав погледот и ја видов фразата Ла илаха илалах Мухамедун Ресулулах напишана на здолништата на Арш. Ти би го напишал само името на Твојот најсакан по Твоето име. Имајќи го предвид ова, знаев дека многу го сакаш.“ На тоа Алаху теала рече: „О, Адам, кажи ја вистината. Од Моите суштества, тој е оној што најмногу го сакам; па ти простив заради него. Да**

[73] **Ал-Хакика.**

[74] Хадими, **Берика**, Истанбул, стр. 1284.

не постоеше Мухамед, немаше да те создадам.“ Овој хадис шериф е цитиран во **„Дала’ил“** на Имам ал-Бајхаки **и во „Гхалија“** на Алуси.

Вахаби пишува: Имам Зајн ал-Абидин Али рахимах Алаху теала видел еден човек како се моли покрај гробот на Пратеникот алејхис селам и го прекинал цитирајќи му го хадисот: „**Рецитирај Салават за мене. Каде и да сте, вашиот поздрав ќе ми биде соопштен.“** Неточно го раскажува настанот и продолжува: „Оттука, забрането е да се оди во близина на гроб за молитва и рецитирање салават, што е слично на правење гробови места за празникот. Забрането е за оние кои одат да намазат во Масџид ан-Наби да се приближуваат до гробот за поздрав. Никој од сахабите не го направи тоа, а тие ги спречуваа оние што сакаа да го направат тоа. Ниту едно друго дело освен молитвите и поздравите кажани од неговиот Умма нема да му бидат соопштени на Пратеникот”[75] Тој, исто така, пишува дека владата на Са’уди поставила војници во близина на светилиштето на пророкот алејхис-селам во Масџид ан-Наби за да ги спречи муслиманите да го сторат тоа.[76]

Хадрат Јусуф ан-Набхани ги отфрли овие лаги на многу места во својата книга: Имам Зајн ал-Абидин рахимах-Алаху теала не забрани да се посети благословениот гроб на пророкот алејхис-селам. Но, тој забрани неисламско, непочитувачко однесување за време на посетата. Неговиот внук, Имам Џа’фар ас-Садик, го посетуваше Хујрат ас-Са’ада и, стоејќи во близина на столбот што стоеше во правец на Равдат ал-Мутахара, тој се поздравуваше и велеше: „Неговата благословена глава е од оваа страна.“ „**Не ми го правете гробот** [место на] **фестивал**“, значи „Не го посетувајте мојот гроб во одредени денови како празници. Посетувајте ме повремено.[77] Абу бу Абдулах ал-Куртуби пишува во својата **ат-Тадхкира** дека делата на Умма на пророкот алејхис-селам му се соопштуваат секое утро и секоја вечер. (стр. 88, 106) “Кхалифа Мансур, за време на неговата посета на [светилиштето на] пророкот алејхис-селам, го праша имам Малик: „Дали да се свртам кон гробот или кон кибла?“ Имам Малик рахимах-Алаху теала рече: „Како можеше да го свртиш лицето на спротивна страна од Расулулах сал-Алаху

[75] **Фат-х-ал-Маџид**, стр. 259; види погоре стр. 53 за оваа книга.

[76] **Ибид**, стр. 234.

[77] **Shawâhid al-haqq**, стр. 80. 3. ед., Каиро, 1385 [1965 н.е.]. Следните шест цитати со броеви на страници се однесуваат и на оваа книга.

алејхи ве селам? Тој е причината за вашето простување и на вашиот татко Адам алејхис-селам!“ (стр. 89, 116) хадис аш-шериф **„Посетете ги гробовите**!“ е заповед. Ако за време на посетата се изврши харам, не самата посета, туку харамот треба да биде забранет“. (стр. 92) Имам ан-Навави вели во својот **Едхкар**: „Сунна е често да се посетуваат светилиштата на пророкот алејхис-селам и на побожните муслимани и да се остане некое време во близина на такви места за посета (стр.98) „Ибн Хумам, во неговиот **Фат-х-ал-кадир**, го цитира хадис аш-шериф пренесен од ад-Дара Кутни и ал-Базар и кој вели: „**Ако некој ме посети [во моето светилиште] само со цел да ме посети, а да не прави ништо друго, тој ќе има право да биде посредуван од мене на Судниот ден.’“** (стр. 100) “Алаху теала ги фаворизира Авлија со карамат. Нивниот карамат е посведочен често дури и по нивната смрт. Тие можат да бидат корисни и по смртта. Дозволено е да посредуваат кај Алаху теала. Но, треба да се побара помош од нив на начин компатибилен со исламот. Не е дозволено да се каже: „Толку ќе дадам за тебе ако ми го дадеш тоа што јас го барам“, или „Ако го излечиш мојот нездрав роднина“, што често го изговараат неуките. Сепак, ова не може да се смета за чин што предизвикува неверување или политеизам, бидејќи дури и крајно неук човек нема да очекува Вали да создаде. Тој сака Вали да биде причина во создавањето на Алаху теала. Тој мисли дека Вали е човечко суштество кое го сака Алаху теала, и вели: „Ве молам замолете го Алаху теала да ме наклони со она што јас го посакувам; Тој нема да ја отфрли вашата молитва.“ Всушност, Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам рекол: **„Има многу луѓе кои се сметаат за ниски и безвредни, но кои се сакани робови на Алаху теала. Кога тие сакаат да направат нешто, Алаху теала секако го создава.’**[78] Почитувајќи ги таквите хадиси, муслиманите бараат од Авлија да посредуваат. Имам Ахмад, ал-Имам аш-Шафи’и, Имам Малик и ал-Имам ала’зам Абу Ханифа раимахум-Алаху теала рекоа дека е џа’из (можно, дозволено) да се постигне барака (благослов) преку гробовите на побожните. Оние кои велат дека се од Ахл ас-Сунна или дека припаѓаат на некој од мазхабите на Ахл ас-Сунна, мора да кажат како што кажале овие имами. Во спротивно, повеќе би сакале да ги земеме како лажговци отколку сунити“. (стр. 118)

[78] Овој хадис е цитиран и на 381-та страница од книгата **Фат-х-алмаџид.**

Во темата за извршување на ха во име на некој друг во книгата **ал-Фатава ал-Хиндија** е напишано: „Дозволено е да се донира штаваб од ибадет на некој друг. „Затоа**,** штавабот од намаз**;** пост**;** милостина**;** хадџ**;** рецитација на Куран ал-Керим**;** зикр**;** посета на гробовите на Пророците, шехиди, Авлија и праведни муслимани**;** давање кафан за мртвото тело**;** и штавабот од сите подароци и добри дела можат да се донираат.“ Од овој пасус се разбира и дека посетата на гробовите на Авлија носи штаваб**.**

Документите од досега напишаното се нашироко напишани во нашите арапски и англиски книги. Алаху теала вим наредува на муслиманите да се обединат. Затоа, сите муслимани треба да го научат итикадот на **Ахл ас-Суннат ва-л-Џама’а** и да се соберат на правиот пат на Вистината верувајќи како што се учи во книгите на овие големи научници на Ахл ас-Сунна. Пратеникот сал-Алаху алејхи ве селам рекол дека единствениот правилен пат ќе биде патот на Ахл ас-Сунна. Мораме да бидеме многу внимателни да не се оддалечиме од единството на Ахл ас-Сунна и да не бидеме прифатени од измамничките списи на неуки луѓе со религиозни функции кои тргуваат со верски книги илипишувањата на еретиците кои сакаат да ги измамат муслиманите. Алаху теала јасно изјавува во 114-тиот ајат од Сурата ан-Ниса дека оние кои не се согласуваат од единството на муслиманите ќе одат во пеколот. Со документи и референции е јасно дека лицето кое не се придружува на еден од четирите Мазхаби се одвоило од единството на Ахл ас-Сунна и дека таквата личност ламазхаби ќе стане еретик или немуслиман. [79]

Книгата **ат-Тавасулу би-н-Наби ва јахалат ал-Вахабијин** со примери и документи докажува дека Ибн Тајмија се оддалечил од патот на **Ахл ас-Суннат ва-л-Џама’а. Вахабизмот** е мешавина од ересите на Ибни Тајмија и лагите и клеветите на британскиот шпион Хемфер.[80]

3 - Вехабиите велат: „Тоа предизвикува куфр (неверување) и ширк (политеизам) да се изгради купола над гроб, да се запалат светилки за масло за оние кои се поклонуваат и служат во светилиштата и да се

[79] **Кхашијату Дур ал-мукхтар** од големиот научник Ахмад ат-Тахтави и ал-Баса’ир **алал-мункирит-тавасули би-л-макабир**, кој бил напишан во Пакистан како побивање на **фат-х-ал-мацид** и препечатен во Истанбул.

[80] Ве молиме погледнете ја книгата со наслов **Исповеди на британски шпион**, која е достапна од **Хакикат Китабеви**, Фатих, Истанбул, Турција.

заветува милостина за душите на мртвите! Жителите на ал-Харамаин (Мека и Медина) до сега обожаваа куполи и ѕидови“.

Да се изгради купола над гроб е харам ако е за наметнување или украсување. Ако е за заштита на гробот од уништување, тоа е макрух. Ако има намера да не упадне крадец или животно, тоа е дозволено. Но, тоа не треба да се прави место за посета; односно не треба да се каже дека треба да се посети во одредени периоди.

Не е макрух да се закопуваат трупови во зграда која била претходно изградена. Сахабат ал-кирам го закопал Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам и неговите двајца Халифи во една зграда. Никој од нив не беше против тоа. Хадис аш-шериф наведува дека нивната едногласност не можело да се заснова на ерес. Големиот исламски учител Ибн Абидин напишал: „Некои учители рекоа дека е макрух да се стави крпа за покривање, капа на череп или турбан над гробовите на побожните муслимани или Авлија“. Книгата **ал-Фатаваал-хуџа** вели дека е макрух да се покрие гробот Но, за нас не е макрух ако има за цел на секого да му ја покаже големината на оној во гробот или да го спречи да биде навредуван или да ги потсети оние што го посетуваат да го почитуваат и да се однесуваат добро. Дела кои не се забранети во алдилат аш-Шарија треба да се судат со оглед на инволвираната намера. Да, точно е дека за време на Сахабат ал-кирам не се граделе куполи над гробовите, ниту саркофази или облека биле ставани на гробовите. Но, ниту еден од нив не бил против погребувањето на Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам и на Шаикхаин (неговите двајца непосредни Халифи) во соба. Поради оваа причина и за извршување на заповедите: „**Не гази по гробови**!“ и „**Немој да не ги почитуваш своите мртви**!“ и бидејќи тие не беа забранети, не можат да се налагаат само затоа што беа практики што подоцна се почитуваа генерации. Сите книги на Фикх наведуваат дека веднаш по прошталниот таваф е неопходно да се напушти Масџид ал-Харам како чин на почит кон Ка’ба алму’азама. Меѓутоа, Сахабат ал-кирам не мораше да го стори тоа бидејќи тие секогаш беа со почит кон Ка’аба. Но, бидејќи следните генерации не беа во можност да покажат должно почитување, нашите научници изјавија дека е неопходно да се покаже почит со тоа што ќе ја оставиме џамијата одејќи наназад. Така, тие ни овозможија да бидеме почитувани како Сахабат ал-кирам. Исто така, било дозволено

да се покријат гробовите на Сулаха и Авлија со ткаенина или да се изградат куполи над нив за да се почитува како Сахабат ал-кирам. Големиот научник хазрети Хадрат Абд ал-Гхани ан-Набулуси детално го објаснува ова во својата книга **Кашф ан-нур**.“[81] Во Арабија светилиштата се нарекуваат „**машхад**“. Во ал-Мадинат ал мунавара, имаше многу машхад на гробиштата Баки. Ла-Мазхаби ги уништи сите нив. Ниту еден исламски научник никогаш не рекол дека би било политеизам или неверување да се градат гробници со купола или да се посетат гробници. Никој досега не е виден како урива гробници.

Ибрахим ал-Халаби рахимах-Алаху теала напишал на крајот од книгата со наслов **ал-Халаби ал-кабир**: „Ако некој одлучи дека неговата земја ќе биде гробишта и ако има празен простор во неа, дозволено е во него да се изгради куполна гробница со намера да се закопа труп. Кога нема да остане празен простор, оваа гробница ќе биде урната и ќе се копаат гробови [на негово место]. Тоа е така затоа што тоа е место кое припаѓа на вакф, посветено да се направи гробишта“. Ако се знаело дека градењето гробници со купола е политеистички, или ако куполните гробници се сметале за идоли, секогаш ќе било неопходно да се урнат.

Првата од исламските гробници што постоела на земјата била Хуџрат ал-му’атара, каде што бил погребан Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам. Нашиот господар Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам почина во собата што и припаѓаше на неговата сакана сопруга, нашата мајка А’иша радиу-Алаху анха, пред пладне во понеделник, дванаесетти Раби ал-авал. 11 години по хиџра, во средата навечер бил погребан во таа просторија. Хадрат Абу Бакр и Хадрат Умар радиу-Алаху теала анхума беа погребани во иста просторија. Ниту еден сахаби не се спротивставил на ова. Сега, на оваа едногласност на Сахабат ал-кирам се спротивставуваат. И покрај тоа што негирањето на **иџма’ ал-Умма** со образложение (та’вил) на сомнителен документ (далил) не резултира со неверување, тоа предизвикува бид’а.

Собата на Хадрат А’иша беше висока три метри, долга и широка нешто повеќе од три метри и беше направена од исушени тули на сонце.

[81] Ибн Абидин**, Хашијату Дур ал-мукхтар (Рад ал-мухтар)**стр. 232, кн. В, Булаќ, 1272**; Кашф ан-нур** и Џалал ад-дин ас-Сујути рахимах Алаху теала **Танвир ал-кхалак фи имкани рујати-н-Наби џихаран ва-л-малак** беа објавени заедно со **насловот ал-Минхат ал-вахбија**, Истанбул, 1393 [1973 н.е.]

Имаше две врати, едната свртена кон запад, а другата кон север. Хадрат Умар радиу-Алаху теала анх, кога беше Кхалифа, го загради Хуџрат ас-Са'ада со низок камен sид. Абдучах ибн Зубаир радиу-Алаху теала анхума, кога стана Калифа, го урна овој sид и повторно го изгради со црни камења и го малтерисаше убаво. Овој sид не бил покриен на врвот и имало врата на север. Кога хазрети Хадрат Хасан радиу-Алаху теала анх починал во 49г. Неговиот брат Хадрат Хусаин радиу-Алаху теала анх, по негова желба , неговиот труп го однел на вратата на Хуџрат ас-Саада и сакаше да го однесе неговиот труп во светилиштето за да се моли и да побара посредување; имаше луѓе кои се спротивставија на тоа, мислејќи дека трупот ќе биде погребан во светилиштето. Затоа, за да се спречи вревата, трупот не бил однесен во светилиштето и бил погребан на гробиштата Баки. Да не се повторат вакви непогодни настани, вратите од собата и онаа од надвор беа зasидани.

Валид, шестиот Умајад Кхалифа, кога беше гувернер на Медина, го подигна sидот околу собата и ја прекри собата со мала купола. Кога станал Калифа, му наредил на Умар ибн Абд ал-Азиз, неговиот наследник како гувернер на Медина, да го прошири Масџид аш-Шериф во 88 [707 н.е.]; оттука, просторијата била опкружена со втор sид. Ова беше петаголна форма и покрив; а без врати.[82]

Книгата **Фат-х-ал-маџид** вели: „Оној што има намера да биде благословен (табарук) со дрво, камен, гроб или слично, станува многубош. Гробовите биле идолизирани со изградба на куполи над нив. Луѓето од ерата на Јахлија, исто така, обожавале побожни личности и статуи. Денес, сите такви, па дури и повеќе прекумерни дела се вршат на светилишта и гробови. Да се обидеш да добиеш благослов со гробовите на побожните лица е слично на обожавањето на идолот ал-Лат.[83] Овие многубошци претпоставуваат дека Авлија ги слуша и одговара на нивните молитви. Велат дека на мртвите им приоѓаат со давање завети и милостина за гробовите. Сите овие дела се главни облици на политеизам. Многубожецот е сепак многубош, дури и ако се нарекува себеси поинаку. Молитвата на мртвите со почит и наклонетост, колење животни, давање завети и други слични дела

[82] Види член 15 во **Совети за муслиманите** за повеќе детали.

[83] Еден од главните идоли што Арапите го обожавале за време на предисламската ера се нарекува ера на Јахлија.

се многубожечки како и да ги нарекуваат. Денешните многубошци, користејќи ги зборовите „та'зим " (почит, чест) и „табарук", велат дека тоа што го прават е дозволено. Оваа нивна претпоставка е лажна"[84]

Ние веќе ги преведовме одговорите дадени од муслиманските научници на таквите навредливи лампони против муслиманите од Ахл ас-Сунна и ги запишавме во нашите различни книги. Во продолжение, пасус од првото поглавје на **книгата ал-Усул аларба'а фи тардид ал-Вахабијиа** е преведен за да му покаже на буден читател дека вахабиите се измамиле себеси и ќе ги доведат муслиманите во пропаст:

„Кур'ан ал-керим, Хадис аш-шериф, изјавите и дејствијата на Салаф ас-салихин и повеќето учители документираат дека е дозволено да се покаже та'зим на некој друг освен на Алаху теала. 32-от ајат од Сурата ал-Хаџ: „**Кога некој му покажува чест (ју'азим) на ша'аир на Алаху теала, ова однесување е надвор од таква на срцето. Така стана ваџиб да се покажува почит кон ша'аирите на Аллаху та'ала. Ша'аир** значи 'знаци и индикации'. Ша'аир е множина на ша'ира, што значи индикација (алама). Сè што потсетува на Алаху теала е ша'ира на Алаху теала. Како што се разбира од овој ајат керим, не само што ридовите **ас-Сафа и ал-Марва се ша'аир на** Алаху теала, туку има и други ша'а'ир. И не само местата наречени Арафат, Муздалифа и Мина можат да се наведат како ша'а'ир. Шах Вали-Алах ад-Дахлави рахимах-Алаху теала вели на 69-тата страница од своето дело **Хујат Алахи-л-балигха**: „Најголемиот ша'а'ир на Алаху теала се Кур'ан ал-керим, а'бат ал-му'азама, пророкот,, алејхис-салату ве-с-селам и ритуалниот салат. И во 30 /страница од неговата книга **Алтаф ал-Кудс,** Шах-Вали-Алах ад-Дахлави рахимах-Алаху теала вели: „Да го сакаш ша''а'ир на Алаху теала значи да го сакаш Кур'ан ал-керим, пророкот алејхис-с-салату ве селам и Ка'ба, или, да се сака сè што потсетува на Алаху теала. До љубовта кон Авлија на Алаху теала е исто.[85] Додека двата рида во близина на Масџид ал-Харам во

[84] **Фат-х ал-маџид**, стр. 133.

[85] Бидејќи пророкот рекол: **„Кога ќе се видат Авлија" се сеќава Алаху теала",** што е цитирано во **Муснад** на Аби Шајба, во **Иршад ат-Талибин** и во **Кунуз ад-дакаик**, овој хадис шериф покажува дека Авлија, исто така , се меѓу Ша'а'ир. Напишано е во **Џами ул-фатава** дека е дозволено да се градат куполи над гробовите на Авлија и исламските научници со цел да им се покаже чест.

Мека, имено ас-Сафа и ал-Марва, меѓу кои одеше мајката на пророкот Исма'ил алејхи-с-селам, Хадрат Хаџар, се меѓу ша'а'ир на Алаху теала и може да предизвика некој да се сети на таа блажена мајка, зошто не би требало местата каде што пророкот Мухамед алејхи-с-селам, кој е најсупериорниот од сите суштества и саканиот на Алаху теала, е роден и воспитан, а местата каде што се клањал, мигрирал, служел намаз и починал, а неговото блажено светилиште и местата на неговите Ал (неговите блажени жени и Ахл ал-Бајт) и придружниците се вбројуваат меѓу ша'а'ир? Зошто ги уништуваат овие места?

„Кога Кур'ан ал-керим ќе се чита внимателно и објективно, лесно ќе се види дека многу ајати изразуваат „а'зим" за Расулулах алејхи-с-селам. Сурата ал-Хуџурат вели: „**О луѓе кои верувате! Не одете пред Алаху теала и Неговиот Пратеник сал-Алаху алејхи ве селам! Плашете се од Алаху теала! О оние кои верувате! Не зборувајте погласно од гласот на Пратеникот! Не викајте го како што се нарекувате еден со друг! Наградата за делата на оние што го прават тоа ќе исчезне! Алаху теала ги исполнува со таква срцата на оние што го спуштаат гласот во присуство на Пратеникот на Алаху теала; Тој им ги простува гревовите и им дава многу награди. Тие што му викаат однадвор се непромислени; за нив е подобро да почекаат додека не излезе".** На човекот кој непристрасно ги чита и размислува за овие пет ајати, му е очигледно колку Алаху теала го фали та'зим што ќе му биде покажан на Неговиот сакан Пратеник алејхи-с-селам и колку сериозно му заповеда на Умма да бидете почитувани и скромни кон него. Степенот на неговата важност може да се процени со фактот дека сите дела на оние кои зборуваат погласно од него ќе бидат уништени. Овие ајати дојдоа како казна за седумдесетте луѓе од племето Бани Тамим кои го повикаа пророкот со непочитување викајќи во Медина. Денес некои луѓе велат дека се потомци на племето Бани Тамим. Сигурно за нив Расулулах рекол: **„Насилени и мачни луѓе се на Исток", а „Сатаната ќе предизвика разединување од таму",** укажувајќи на правец кон територијата Најд [на Арапскиот Полуостров] со неговата благословена рака. Некои од ла-Мазхаби се „**Најдис**", кои се раширile од Најд. Разединувањето предвиде во хадисот цитиран погоре се појавил дванаесетте години подоцна: тие дошле од Најд во Хиџаз, со ограбување на имотите на

муслиманите, убивање на мажите и робување на жените и децата. Тие правеа пониски зла од неверниците.

„**ШТО Е ПОВЕЌЕ**: Во горенаведените ајати, повторувачката фраза „**О оние кои верувате**“, покажува дека на сите муслимани од сите векови до последниот ден им е заповедано да бидат со почит кон Расулулах сал-Алаху алејхи. Да беше заповедта само за ас-Сахабат ал-кирам, радиу-Алаху теала анхум ајма'ин, „о Сахаба“. Всушност, фразите: „**О жени на пророкот**! и „**О луѓе на Медина**!“ се куранski. Истата фраза: „**О луѓе кои верувате**!“ се користи во ајатите кои наведуваат дека намазот, постот, аџилакот, закат и другите ибадети се фарз за сите муслимани од сите времиња до последниот ден. Така, идејата на вахабиите дека „Пророкот„ сал-Алаху алејхи ве селам треба да се почитува додека е жив; не смее да се почитува или да се бара помош по неговата смрт“, е неосновано со оглед на овие ајати.

„Горенаведените ајати укажуваат дека е неопходен и та'зим кон другите, покрај Алаху теала. Во 104-тиот ајет од Сурата ал-Бакара се вели: „**О луѓе кои верувате! Не кажувајте „Ра'ина “[на пророкот], туку кажи: „Погледни нè“. Вие, бидете слушатели на заповедите на Алаху теала**. Верниците му велеа „Ра'ина“ (пази, заштити нè) на Пратеникот 'сал-Алаху алејхи ве селам. „Ра'ина“ исто така значело „да се заколнува, да се оцрнува“ на еврејскиот јазик, а Евреите го користеле овој збор за пророкот „сал-Алаху алејхи ве селам во оваа смисла. Поради тоа што го имаше и ова лошо значење, Алаху теала им забрани на верниците да го користат овој збор.

„33-тиот ајат од Сурата ал-Анфал вели: '**Алаху теала нема да ги казни додека сте со нив**“ и ветува дека нема да ги казни до крајот на светот. Овој ајат го побива тврдењето на вехабиите дека пророкот отишол и станал земја.

„34-тиот ајат од Сурата ал-Бакара вели: „**Кога им рековме на ангелите: „Поклонете му се на Адам“, сите паднаа на сеџд, освен Сатаната (Иблис)**. Овој ајат керима заповеда на Адам алејхис-селам да му се покаже та'зим. Сатаната одби да почитува некого освен Алаху теала и ги клеветеше пророците и со тоа не ја послуша оваа заповед. Вахабиите се во чекорите на сатаната. Родителите и браќата алејхис-селам на Јусуф, исто така, му покажаа чест со тоа што му се

поклонија. Ако тоа предизвикало политеизам или неверување за да се покаже чест или почит кон некој друг освен Алаху теала, Тој немаше да ги пофали Своите сакани робови со зборот „сајда“ (сеџда) кога ги опишува. Според Ахл ас-Сунна, сеџдењето пред некој друг освен Алаху теала е харам затоа што наликува на сеџот во ибадет, а не затоа што е знак на почит!

„Сатаната секогаш му се појавуваше во ликот на старец од Најд на Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам. Кога неверниците се собраа на местото наречено Дар ан-Надва во Мека и решија да го убијат пророкот, сатаната се појави во ликот на старец од Најд и ги научи како да го извршат убиството, а тие се согласија да направат како што Рече старецот Најди. Од тој ден, сатаната се нарекува **Шаик ан-Најди**. Хадрат Михјидин Ибн ал-Араби во своето дело **ал-Мусамарат пишува**: „Кога неверниците Кураиш ја поправаа Ка’ба, секој од поглаварите на племињата рече дека ќе го замени вредниот камен наречен ал-Хаџар ал-асвад. Подоцна тие се согласија дека лицето што ќе дојде [во Каба] најрано следното утро ќе биде судијата што ќе избере еден од нив за да го постави каменот. Најрано пристигнал Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам. Тој тогаш имаше дваесет и пет години и рекоа дека ќе го послушаат она што ќе го каже бидејќи е доверлив (амин). Тој рече: „Донесете тепих и ставете го каменот на него. Сите држите го тепихот од неговите страни и подигнувајте го до нивото каде што ќе биде поставен каменот“. Откако го подигна, тој со благословените раце го зеде каменот од тепихот и го постави на своето место во ѕидот. Во тој момент. Сатаната се појави на ликот на Шаик ан-Најди и покажувајќи кон каменот, рече: „Стави го ова покрај него за да го поткрепи“. Неговата вистинска цел беше во иднина да падне грозниот камен на кој покажа, така што Хаџар ал-асвад ќе ја изгуби својата стабилност и, следствено, луѓето ќе го сметаат Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам за несреќен. Кога го виде тоа, Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам рече: **“А’удху би’лахи мин аш-шајтани-р-раџим**, а сатаната веднаш побегна, Затоа што, Мухјидин ибн ал-Араби рахматулахи теала алаих, со ова пишување, на светот му се стави до знаење дека Шаик ан-Најди бил сатана, народот ла-Мазхаби го мрази овој голем Вали. Всушност, тие го нарекуваат неверник. Исто така, од овој пасус се разбира дека нивниот водач бил ѓавол. Поради оваа причина, тие ги уништуваат благословените места наследени од Расулулах сал-Алаху

алејхи ве селам. Тие велат дека овие места ги прават луѓето многубошци. Да беше политеизам да се молиме Алаху теала на свети места, Алаху теала немаше да ни нареди да одиме на хаџ; Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам не би го бакнал Хаџар ал-асвад додека тој правел таваф; никој не би се молел на Арафат и Муздалифа; нема да се фрлаат камења врз Мина, а муслиманите нема да одат меѓу ас-Сафа и ал-Марва. Овие свети места немаше да бидат толку почитувани.

„Кога Са'д ибн Му'адх радиу-Алаху теала анх, водачот на Енсарите, дојде до местото каде што се собраа, Расулуах сал-Алаху алејхи ве селам рече: „**Станете за вашиот лидер**!" Оваа заповед беше наменета за сите тие да му оддадат чест на Са'д. Погрешно е да се каже: „Са'д беше болен. Имаше намера да му се помогне да го одземе јавачкото животно", бидејќи наредбата беше за сите нив. Да беше наменета за негова помош, наредбата ќе беше само за едно или две лица, а ќе се кажеше „за Са'д" и немаше да има потреба да се каже „за вашиот водач".

„Секогаш кога одеше од Медина во Мека на хаџ, Абдулах ибн Умар радиу-Алаху анхума застануваше и правеше намаз и се молеше на светите места каде што седеше Расулулах (сал-Алаху алејхи ве селам). Тој ќе стане благословен од овие места. Тој ги ставаше рацете на минбарот (проповед) на Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам и потоа ги триеше по лицето. Имам Ахмад ибн Ханбал рахматулахи теала алаих би ги бакнувал Хуџрат ас-Са'ада и проповедникот за да биде благословен со нив. Ла-Мазхаби, од една страна велат дека припаѓаат на Ханбали Мазхаб, а од друга, го сметаат за „политеизам" она што го направил имамот на овој Мазхаб. Потоа, се подразбира дека нивното тврдење дека се Ханбали е лажно. Имам Ахмад ибн Ханбал ја стави во вода кошулата на а-Имам аш-Шафи рахматулахи теала алаих и ја испи водата за да добие благослов. Кхалид ибн Зајд Абу Ајуб ал-Ансари радиу-Алаху анх го триеше лицето од благословениот гроб на Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам и, кога некој сакаше да го подигне, тој рече: „Остави ме! Не дојдов за камења или почва, туку за публиката на Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам.

Ас-Сахабат ал-кирам алаихиму-р-ридван се благословил со работите што му припаѓале на Расулулах сал-Алаху алејхи ве селам. Тие добија благослов од водата што ја користеше при абдест и од неговата благословена пот, кошула, жезол, меч, чевли, стакло, прстен; накратко, од се што користел. Умм-и-Салама радиу-Алаху

анха, мајката на верните, сочувала влакно од неговата благословена брада. Кога доаѓаа болни, таа го потопуваше влакното во вода и ги тераше да ја пијат водата. Со неговата благословена чаша ја пиеле водата за здравје. Гробот на Имам а-Букхари рахматулахи теала алаих емитуваше мирис на мошус, а луѓето земаа земја од гробот за да бидат благословени со неа. Ниту еден учител или муфтија не го одобри тоа. Учителите на хадисот и фикхот дозволија такво однесување." Преводот од книгата Усул-уларба'а завршува овде.

[Во времето на Сахабат ал-кирам и Таби'ун, па дури и до крајот на првиот милениум, имало многу Авлија и Сулаха. Луѓето ги посетуваа и добиваа благослов од нив, како и ги добиваа нивните молитви. Немаше потреба од мртвите да се прават посредници (тавасул) или да се благословат (табарук) со безживотни работи. Тоа што тие настани беа ретки во тие денови не значи дека тие беа забранети. Да беа забранети, ќе имаше луѓе да ги спречат. Ниту еден научник не ги спречил. Меѓутоа, како што започна последното доба, барањата и симптомите на неверување се зголемија. Младите беа измамени од непријателите на исламот во маската на верските власти и учителите,[86] бидејќи нерелигиозноста или отпадништвото им одговараше на нивните цели, диктаторите и тираните, робовите на нивните нафсеси, му дадоа голема поддршка на ова движење. Бројот на учители и валии е намален; всушност, не се појавил ниту еден во последните децении, и затоа стана задолжително да се благослови со гробовите и работите наследени од Авлијата. Меѓутоа, како што беше случај во сите прашања и чинови на богослужба, овие практики исто така беа контаминирани со вметнување на дела кои се харам. Со едногласност на изучувачите на исламот[87], неопходно е да се исчистат законските практики на бид'ат што се вметнати во нив, наместо да се забрануваат самите практики.Ве молиме погледнете ја книгата со наслов **Совети за муслиманот**, една од публикациите на Хакикат Китабеви во Истанбул, Турција. Неговите последни страници даваат детални информации за суровоста и прогонството што вехабиите им ги нанеле на муслиманите

[86] Оние кои се маскирани на научници се нарекуваат „**лажни учители**", додека оние во маски на религиозни мажи се нарекуваат „**зиндици**".

[87] Пишувањата на научниците за оваа Тема се цитирани во **ад-Дурар ас-санија фир-ради ала-л-Вахабија**, Египет, 1319 и 1347 година на Ахмад бин Зајни Дахлан; фотографска репродукција, Истанбул, 1395 (1975 н.е.). На луѓето кои ги читаат нема да им останат никакви сомнежи.

во Хиџаз. Муслиманите стават надгробни споменици над гробовите. На камењата ги пишуваат имињата на загинатите муслимани. Посетителите рецитираат Сура Фатиха и други молитви за душите на имињата на камењата. Ако муслиманот ги посети гробовите на Вали, тој рецитира друга молитва во која бара од душата на Вали да се посредува за него и да се повика на благослов врз него.

5 — ЗАВРШНИ ЗАБЕЛЕШКИ

Сите особини на Алаху теала се манифестираат во секое суштество, во најситните остатоци. На пример, како што се манифестираат Неговите особини на милост и љубезност, така се манифестираат и Неговите особини како Гневот, Раздразнатоста и Мачењето. Тој создава користи и штети во секоја супстанција, во сè. Човекот претпоставува дека вкусните, пријатни работи се корисни во исто време, и оваа претпоставка го доведува до заблуда. Алаху теала, кој е многу сочувствителен, испратил Пратеници, ги објавил употребите и штетите во сè, наредил да се прави она што е корисно, и да се забрани да се прави она што е штетно.Тој ги нарекол овие заповеди **фард** (фарз) и забраните **харам** или **дунја**. Овие заповеди и забрани во целина се изразени со терминот Шари'ат. Значењето на забраната, „Избегнувајте го дунја!" е: „Избегнувајте (вршење) харами! Друго значење на зборот „дунја" е „живот пред смртта". Ниту едно од световните задоволства и вкусови не е харам (забрането). Она што е забрането е нивното користење на штетен начин. Или е фарз или суннат да се користат на корисен начин. Различни органи на телото уживаат во различни работи, а таков е случајот и со срцето и со нафс.

Сите човечки екстремитети се под команда на срцето. Ова срце, кое го нарекуваме „калб", не е нешто видливо. Тоа е еден вид моќ отелотворена во парчето месо кое ние (исто така) го нарекуваме „срце".

Нафс ужива во извршувањето харами. Ѓаволот и нафс од една страна и компанијата на злото од друга, која ги подведува не само погрешните зборови и пишувања со штетни пријатели, но и погрешното радио и телевизиско емитување, се предиспонирани да го измамат човекот и го искушуваат срцето на извршување харами.

Личноста која има **Иман** во своето срце, т.е. која верува во фактот дека Мухамед алејхис-селам е пророк, се нарекува **муслиман**.

Муслиманот треба да ги приспособи сите свои постапки на шериатот на Мухамед алејхис-селам и да го научи овој Шари'ат од книги напишани од вистински научници кои ги нарекуваме Ахл ас-Сунна. Тој не треба да чита верски книги напишани од луѓе без Мазхаб. Како што ќе се приспособи на Шари'ат, тој постепено нема да го сака светот, односно харамите. Штом срцето ќе се испразни од желбата за извршување харами, љубовта кон Алах ќе се излее во него. Така е кога шишето ќе се испразни од водата во кое имало воздух веднаш ќе го заземе местото на водата. Во такво срце ќе се развијат за нас непознати сетила. Ќе почне да го перцепира целиот свет, дури и животот во гробот. Ќе слушне звук каде и да е. Секаде каде што има звук, тој ќе го слушне. Сите негови богослужби и молитви ќе бидат прифатени. Ќе води мирен и среќен живот.

Наведено е на следниов начин во четиристотини осумдесет и третата [483] страница од книгата со наслов **ал-Фикх-у-ала-л-Мазхабиб-илерба'а** (и напишана од Абд-ур-Рахман Џезири п. 1384): „Додека муслиманот нема удар, (т.е. нешто што го спречува муслиманот да се покорува на одредена исламска заповед или забрана и што тој/таа не може да помогне), тие треба да ги извршуваат петте дневни намази во рок од нивните диктирани времиња. Не е џаиз (дозволено) да се врши ниту едно од дневните пет намази пред или по неговото диктирано време. Исламската религија е религија на погодност и ширина. Во тешки моменти, се дава дозвола да се изведуваат намази порано или подоцна од нивното време. Оваа погодност, сепак, зависи од ситуации и услови. Без исполнување на овие услови, би било тежок грев да се изврши одреден намаз подоцна од пропишаното време. Овие услови варираат, во зависност од Мазхабот во кој се наоѓате.

Во Мазхаб Малики е дозволено да се прави џем на намази, (т.е. да се извршат два последователни намази и двата во диктирано време на било кој од нив), за време на (далечно патување наречено) сафар, (и кое пак е кажано во детали во петнаесеттото поглавје од четвртиот фасцикл на **Бескрајното Блаженство**,) за време на болест, на дожд и поради калта ноќе.

Во Мазхаб Шафи'и, џем е дозволен за време на сафар и на дожд, под услов неговите услови да бидат исполнети.

Во Мазхаб Ханафи, џем е дозволен само за хаџиите (муслиманските аџии) на плоштадот наречен Арафат и кога се на Муздалифа; всушност, тоа мора да го направат на овие две места.

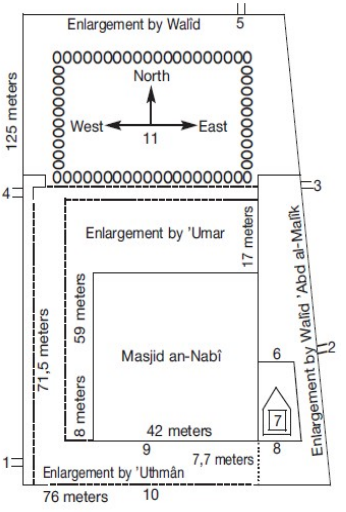
Во Мазхаб Ханбали, џем е дозволен за следниве луѓе: муслиман во сафар или кој е болен; жена подложена на лактација или менорагија; лице кое страда од удар што го поништува абдесот; лице кое има потешкотии со абдест или тајамум; слеп човек; луѓе кои не можат да го следат времето на молитва, на пр. подземни работници; лице кое се плаши дека може да го загуби животот, имотот или целомудрието; лице чиј живот може да биде оштетен.

Да се направи џем од (два) намази значи да се направи таќдим на доцна попладневна молитва со тоа што ќе се изврши во времето на рана попладневна молитва или да се направи те'кхир на рано попладневниот намаз со одложување до времето на доцна попладневниот намаз и да се изврши тогаш. (Џем по пат на тадќим (вршење во порано време) и те'кхир (одложување) е дозволено и помеѓу вечерните и ноќните молитви.)

6 — МАСЏИД ан-НАБИ

Четирите различни фази на проширување на Масџид ан-Наби:

1. Баб ас-салам
2. Баб ал-Џибрил
3. Баб ан-Ниса
4. Баб ар-рахма
5. Баб ат-тавасул
6. Шабакат ас-Са'ада
7. Хуџрат ас-Са'ада
8. Мувајахат аш-Шерифа
9. Михраб ан-Наби
10. Михраб ал-Утхмани
11. Дел покриен со песок

КАКОВ ТРЕБА ДА БИДЕ ВИСТИНСКИОТ МУСЛИМАН

Првиот совет е да се коригира верувањето во согласност со учењата Ахл-ас-суннат -савантите во нивните книги. Зашто, само овој Мазхаб ќе биде спасен од пеколот. Нека Алаху теала даде многу награди за работата на тие големи луѓе! Учителите од четирите мазхаби, кои го достигнале степенот на иџтихад, и големите учители образовани од нив се нарекуваат **Ахл-ас сунна**. По исправката на верувањето (иман), потребно е да се изврши ибадет информиран во знаењето на **Фикхот**, односно да се извршуваат наредбите на Шари'ат и да се воздржуваме од она што тој го забранува. Човекот треба да прави намаз пет пати на ден без безволност и опуштање и да внимава на неговите услови Та'дил и аркан. Оној што има пари колку нисаб треба да плаќа закат. Имам-и а'зам Абу Ханифа вели: „Исто така, неопходно е да се плати закатот од злато и сребро кои жените ги користат како украс".

Човек не треба да го троши својот вреден живот дури и на непотребни мубахи. Потоа, афортиори, потребно е да не се троши на харам. Не треба да се зафаќаме со тагхани, пеење, музички инструменти или песни. Не треба да нѐ залажува задоволството што ни го даваат нафсите. Тие се отрови измешани со мед и прелиени со шеќер.

Човек не треба да прави **гијбат**. Гијбат е харам. [Гијбат значи да се зборува за тајната грешка на муслиманот или на Зимми зад нивниот грб. Неопходно е да им се каже на муслиманите за грешките на Харбис, за гревовите на оние кои ги прават овие гревови јавно, за злините на оние кои ги прогонуваат муслиманите и кои ги измамуваат муслиманите при купување и продавање, со што ги доведуваат муслиманите во опасност од нивните штети, и за клеветите на оние кои зборуваат и пишуваат за исламот на погрешен начин; овие предупредувања не се гијбат. [**Рад-ул-Мухтар: 5-263**].

Не треба да се шири озборување (носење зборови) меѓу муслиманите. Објавено е дека на луѓето кои ги прават овие два вида гревови ќе им бидат нанесени разни мачења. Исто така, харам е да се лаже и клевети и мора да се избегнува. Овие две зла беа харам во секоја религија. Нивните казни се многу тешки. Тоа носи многу тхаваб за да се прикријат недостатоците на муслиманите, да не се шират

нивните тајни гревови и да им се простат грешките. Човек треба да ги сожалува своите инфериорни, луѓето под нечија команда како што се сопругите, децата, студентите, војниците] и сиромашните. Човек не треба да ги прекорува за нивните грешки. Не треба да се повредуваат, тепаат или пцујат тие кутри луѓе од тривијални причини. Човек не треба да навредува нечиј имот, живот, чест или целомудрие. Мора да се платат долговите кон другите и кон владата. Поткуп, прифаќање или давање подеднакво, е харам. Сепак, не би било поткуп да се даде за да се избегне угнетувањето на суров човек или да се ослободи од некоја друга одвратна ситуација. Меѓутоа, и во такви случаи, харам е да се прифати понудениот поткуп. Секој треба да ги види своите маани и секој час да размислува за грешките што ги направил кон Алаху теала. Секогаш треба да има на ум дека Алаху теала не брза да го казни, ниту пак му го прекинува издржувањето. Заповедни зборови од страна на нечии родители или од страна на Владата, компатибилна со Шари'а, мора да се почитува, но на оние што се неспоиви со Шари'а, не треба да се спротивставуваат за да не предизвикаме фитна. (Види го 123. писмо во вториот том од книгата со наслов **Мактубат-и Ма'тхумија**.)

По поправањето на верувањето и извршувањето на заповедите кои се однесуваат на Фикх, треба целото свое време да го помине сеќавајќи се на Алаху теала. Човекот треба да продолжи да се сеќава, спомнувајќи го Алаху теала како што изјавиле големите луѓе на религијата. Човек треба да чувствува непријателство кон сите работи што ќе го спречат срцето да се сеќава Алаху теала. Колку повеќе се придржувате до Шари'ат, толку повкусно ќе биде да се сеќавате на Него. Како што се зголемува мрзеливоста, неподготвеноста во послушноста на шеријатот, тој вкус постепено ќе се намалува и на крајот целосно ќе исчезне.

За муслиманите, и за жените и за мажите, е харам да излегуваат или да се занимаваат со активности на отворено, како што се игри со топка и пливање без соодветно покривање (оние делови од нивното тело кои Исламот забранува да се изложуваат на другите и кои ги означува како) нивните аврат делови. Исто така, харам е да се оди на места окупирани од луѓе со откриени делови од аврат. [Ислам Ахлаки (Етика на исламот).] Ако, додека се прави нешто харам, некој го одвои и времето предвидено за една од петте дневни намази (без да ја изврши во пропишаниот временски период), тоа не само што ќе додаде на гревот, но исто така може да доведе

до состојба на неверување. Харам е да се свири на секаков вид музички инструмент, како и да се изведува каков било религиозен рецитал, на пр. читање или рецитирање (пасуси од Кур'ан ал-керим, рецитирање (пофалба на Алаховиот Пратеник, Мухамед алејхис-селам, наречен) мавлид, или рецитирање (пропишаната покана за молитва намаз, означена на) азан (или азан), милозвучно. Исто така, харам е да се користат музички инструменти како што се флејти или звучници при изведување на такви религиозни изведби. Да се каже нешто мелодично значи издолжување на некои самогласки, што може да ја расипе формулацијата. Вахабиите се обидуваат да го забранат вршењето на мавлид со казуисти како што се: „Пророкот е мртов; нема да те слушне. Освен тоа, политеизам е да се фали некој друг освен Алах". Токму ова нивно верување е неверување. Користењето звучник е како користење на телефонот. Ако нешто е харам да се каже, не е дозволено да се слуша преку звучник. Дозволено е користење на звучници за едукативни цели, на пр. во наставата по наука, уметност, економија, религиозно знаење, етика и боречки лекции. Не е дозволено да се користат звучници за објавување корумпирани публикации направени за да се нарушат моралните и религиозните карактеристики или да се засили звукот за време на изведувањето на азан или јавната молитва азан, или да се слушаат такви изведби. Гласот што се слуша од звучникот инсталиран на минаре не е гласот на муад-дин (лицето што го повикува азан). Тоа е гласот произведен од инструментот, и покрај неговата блиска сличност со човечкиот глас. Кога ќе го слушнеме овој глас, треба да кажеме: „Време за молитва (време за намаз)", наместо да кажеме: „Се повикува азан"азан. Зашто, звукот произведен од звучникот првично не е гласот на (лицето што го кажува) .

Тоа е репродуцирана копија на азан. Во некои хадиси-шерифи е наведено на следниов начин: **„Кон крајот на светот, Кур'ан ал-керим ќе се чита преку (инструменти наречени) мизмари". „Дојде време кога Кур'ан ал-керим ќе се чита преку мизмари. Ќе се чита не за да му се допадне на Алаху теала, туку само за задоволство". „Има многу луѓе кои го читаат (или рецитираат) Кур'ан ал-керим и Кур'ан ал-керим изговара проклетство против нив. „Ќе дојде време кога најраспуштените луѓе ќе бидат (меѓу) муад-дини". „Ќе дојде време кога Кур'ан ал-керим ќе се чита преку мизмари". „Алаху теала ќе им изрече проклетство"**. Мизмар значи музички инструмент од секаков

вид, како што е свирче. Звучникот е исто така Мизмар. Муад-дините треба да се плашат од овие хадиси-шерифи и да избегнуваат да го повикуваат азан преку звучници. Некои луѓе кои се неуки во религиозните работи тврдат дека звучниците се корисни апарати затоа што пренесуваат звук на долги растојанија. Нашиот пророк опомена: „**Изврши ги ибадетите како што видовте дека јас и моите Ас-хаб (соработници) ги правиме! Луѓето кои прават промени во богослужбите се нарекуваат „ахл-и-бид'ат" (луѓе од бид'ат, еретици). Луѓето од бид'ат сигурно ќе одат во пеколот. Ниту еден од нивните ибадети нема да бидат прифатени**". Не е нешто правилно да се тврди дека се прават корисни измени на верските практики. Тврдењата од овој вид се лаги изнесени од непријателите на религијата. Работата на исламските учители е да проценат дали одредена промена е корисна. Овие длабоки учители се нарекуваат **Муџтахиди**. Муџтахидите не прават промени по своја волја. Тие знаат дали амандманот или промената ќе биде (чин на) бид'ат. Тие беа едногласни во фактот дека повикувањето на азан преку разглас (мизмар) е чин на бид'ат. Патот кој ќе води до љубовта кон Алаху теала е низ човечкото срце. Со создавањето, срцето е чисто како огледало. Делата на обожавање ќе ја додадат чистотата и сјајот на срцето. Гревовите ќе го затемнат срцето, така што повеќе нема да ги прима фајдите (суптилните парчиња духовни информации) и нурс (светлините, ореолите) пренесени од (невидливите зраци на) љубовта. Муслиманите Салих (побожни) ќе го почувствуваат ова отсуство и ќе се чувствуваат тажни поради тоа. Тие не се склони да прават гревови, но се желни да извршуваат се повеќе и повеќе акти на богослужба. Наместо да ги извршуваат само петте дневни намази, на пример, тие сакаат да вршат и други намази .Вршењето гревови е слатко и звучи корисно за човечкиот нафс. Секакви бид'ат и гревови се хранливи за нафс, кој е непријател на Алаху теала, и тие ќе ги зајакнат неговите тврдини. Пример за нив е да се повика азан преку звучник.

Детството е доба за стекнување знаење, и ако овој период на цветање се прекине, децата на муслиманите ќе останат неуки, што пак значи нерелигиозна генерација напред. Гледајќи го овој катастрофален процес во безгрижна тишина, верските власти ќе бидат најголемите акционери во тешкиот грев. Ако некој не ги научи халал и харам, или ако ги отфрли иако можеби ги научил, ќе стане неверник. Тој не се разликува од оние што одат во црква или од оние неверници кои обожаваат идоли или икони. Главниот

непријател на човекот е неговиот сопствен нафс. Секогаш сака да го прави она што е штетно за него. Желбите нафс се нарекуваат шахва (похота). Вршењето на овие телесни желби на нафс му дава големо задоволство. Не е грев да ги правиш онолку колку што е потребно. Сепак, ќе биде штетно и грешно да ги правиме прекумерно. За да ги одвлечат муслиманските деца од стекнување религиозно знаење, непријателите на исламот ги намамиле на игри со топка во име на спортски активности и физички тренинг. Со оглед на тоа што изложувањето на деловите од (телото наречено) аврат и гледањето во туѓите аврат делови се омилените уживања на нафс, лудоста за игри со топка брзо се рашири кај децата. Родителите муслимани треба да се погрижат нивните мали синови и ќерки да стапат во (погоден) брак што е можно порано, да ги спречат да излегуваат во групи од мешани полови и да се приклучуваат на игри со топка каде што неизбежно ќе ги изложат своите аврат делови, и треба да ги испратат кај салих (вистински) муслимански учител за да ја научат својата религија и вера.

ХУСЕИН ХИЛМИ ИШИК, ‘Рахмат-Алахи алаих’

Хусеин Хилми Ишик, Рахмат-Алахи алаих, издавач на публикациите Хакикат Китабеви, е роден во Ејуб Султан, Истанбул во 1329 година (1911 г. н.е.).

Од сто четириесет и четири книги што ги објави, шеесет се арапски, дваесет и пет персиски, четиринаесет турски, а останатите се книги на француски, германски, англиски, руски и други јазици.

Хусеин Хилми Ишик, ‘Рахмат-Алахи алаих (воден од Сајид Абдулхаким Арваси, Тасавуф ‘Рахмат-Алахи алаих, длабок учител на религијата и совршен во доблестите на Тасавуф и способен да ги води учениците на целосно зрел начин; сопственик на слава и мудрост), беше компетентен, голем исламски учител способен да води кон среќа, почина за време на ноќ помеѓу 25 октомври 2001 година (8 Шабан 1422) и 26 октомври 2001 година (9 Шабан 1422 година). Тој беше погребан во Ејуб Султан, каде што беше роден.

До: книжарница Хакикат

Драги браќа во исламот.

Асаламу алејкум ве рахматулахи ве баракатуху.

Сите пофалби кон Аллаху та'ала. Мир да биде врз светиот Пророк на исламот (саллаллаху алајхи ве селам). Нека Аллах биде задоволен од вас!

Го напишав ова писмо за да ви се заблагодарам и да ги пофалам вашите добри дела на правиот пат што го тргнавте за да го откупите исламот и муслиманите во овој модерен, слеп свет.

Ги добив вашите достојни и вредни книги - БЕСКРАЈНО БЛАЖЕНИЕ IV, ВЕРУВАЊЕ И ИСЛАМ и ПАТОТ НА СУНИТЕ. Книгите пристигнаа само шест дена откако напишав писмо во кое поставував прашања за Када и Кадар со музика. Сепак, не знам како да ви се заблагодарам бидејќи ниту еден збор, фраза или писмо не може да ви го пренесат моето чувство. Никогаш нема да се ограничам со благодарноста преку зборови и букви и се надевам дека ќе имате разбирање за сиромашниот и слаб ум мој.

Во првиот момент, напишав за да се заблагодарам за Бескрајно Блаженство III и исто така се заинтересирав за нејзината цена и на другите книги објавени од Хакикат Китабеви. Вие сте рекрасна личност! Не ми побаравте да платам за книгата. Сепак, вие испративте друга без да побарате нешто. Не знам што да кажам, бидејќи ме радувате и ми го радувате срцето, ме правите да се осознаам себеси како муслиман и ме штитите од непријателите на исламот. Нема многу да се каже освен Алах да биде задоволен од вас, да ве благослови, да ви обезбеди во изобилство и да ве награди со вечно блаженство.

Додека го фокусирам моето внимание на штотуку добиеното Бескрајно блаженство IV и другите книги, можев да заклучам дека го прикажувате исламот во неговата апсолутна чистота и многу сум среќен што со добар авторитет можам да кажам дека добив одговори на повеќето мои прашања. Оваа книга е уникатна книга што ја учи практичната вера и должност на муслиманите. Таа стана мој пријател кога излегувам, мој придружник кога сум сам, мој учител кога учам и мое водство кога се молам. Сите книги се едноставно одлични. Со нив, сфатив дека не смее да се попушта на луксузот, просперитетот и добриот живот, туку треба да се трудиме напорно и да бидеме длабоко учени во исламското знаење и да ја пренесеме пораката на вистинската религија на луѓето од сите возрасти.

Сепак, многу ми е жал и горко сум трогнат што можам да ве информирам дека татко ми не е муслиман кој практикува. Ова служеше

како пречка за моето учење на религијата на исламот пред многу години. Со години останав жртва на потиштените години и никаде во домот нема мир. Цело време, денови и години, бев полн со размислување и молење, средувајќи ги работите со мои најдобри способности и планирав излез од оваа ситуација. Во тоа време во мојот живот дојде еден млад човек на моја возраст. Толку сме интимни што обично разговараме за нашите приватни работи еден со друг. Откако разговарав за мојот проблем, тој ме советуваше да и напишам на вашата публикација. Долги години, очајно седев да размислувам за тоа што ме прави муслиман. Испитав за да откријам како да се биде муслиман за вистински и недвосмислено да го прифатам Светиот Куран и неговите наредби и да ги применам во пракса; искрено, во целост.

Овде, во овој дел од светот, луѓето се многу корумпирани, има многу еретички групи кои прават игра на религијата, тргуваат со религија и ја претвораат религијата во бизнис за да ги исполнат своите сетилни желби. Некои од оние кои тврдат дека се муслимански водачи се оддалечиле и пребегнале од исламот. Многумина ја претворија религијата во профитабилен бизнис од кој остваруваат милиони Наира (нигериска валута). Всушност, не може да се биде премногу внимателен. Религиозните водачи ја сведоа верата на само усни зборови кои можат да бидат украсени со убава реторика само за да привлечат аплауз.

Откако се прикачив на вашата публикација, сега сфатив дека не ми треба никој друг и ништо друго на овој свет освен Хадрат ХИЛМИ ИШИК. Сфатив дека имам многу за жалење во идниот свет ако не успеам да побарам вистинско и точно знаење. И што имам да му кажам на мојот Алах за да го оправдам мојот случај ако не учам, практикувам и не му служам на исламот.

Драги браќа во исламот, решив и сум подготвен да ја научам единствената религија. Не сакам да седам со скрстени раце и беспомошно да гледам како ги водат луѓето во пропаст. Затоа, ќе бидам многу задоволен ако позитивно го разгледате моето барање за доаѓање во Турција. Би сакал да бидам со вас во сите сфери на вашите активности и борби за исламот бидејќи тоа се и мои активности и борби. Сакам да го научам точниот дин и да се прилагодам на Ханафи Мазхаб под ваше водство и со ваша учтивост.

Ако моето барање биде прифатено, би сакал да ми дадете детални информации за тоа како да ги направам моите транспортни аранжмани.

Во меѓувреме, бидејќи сè уште немам провизија, ќе сакам да работам неколку години за да ја заработам мојата цена за превоз.

Би сакал повторно да кажам дека приложив копија од мојата фотографија и поставив неколку прашања за Када и Кадар во моето последно писмо. За среќа, Бескрајно блаженство IV даде одговор на моите загатки на Музика.

Би сакал да продолжите да ми испраќате повеќе од вашите вредни книги. Ја барам вашата поддршка во борбата и заштитата од коруптивните постапки и книги на непријателите на исламот.

Нека Алах ви обезбеди добро каде и да се наоѓате!Амин.

Васаламу алејкум

Вашиот брат во исламот,
Алаби
п/о Мухамед Шеик,
П. О. Кутија 1071
Огбомозо, држава Ојо
Нигерија

АХМЕД ЏЕВДЕТ ПАША

Тој беше голем државник и научник од Отоманската империја во деветнаесеттиот век. Роден е во 1238 година (27 март 1822 година) во градот Лофча на брегот на Дунав. Починал на 26 март 1895 година. Погребан е во градината на џамијата Фатих.

Неговиот татко бил Исмаил Агха, еден од членовите на Административниот совет на Лофча. Основното образование го завршил во Лофча. Тој беше природно интелигентен и надарен, како и многу вреден. Во Истанбул дошол во 1839 година со помош на својот дедо. Го започнал своето образование мадрасах. Во меѓувреме, тој го усовршил својот интелект занимавајќи се со науки како математика, астрономија, историја и географија. Отишол во текето на **Мурад Мола** и научил персиски јазик и ги читал Месневи на Мевлана. Повеќето песни ги напишал во својот Диванце додека присуствувал на ова теке.

Во 1844 година, на 22-годишна возраст, станал кадија (исламски судија) во управата на Румели, со титула Чанат. Во 1845 година

добива право да биде учител во џамиите во Истанбул како мудерис (учител). На 13 август 1850 година, тој беше назначен за директор на Дар-ул-Муалимин (Учителска школа) заедно со член на Советот за образование. Тој за краток период го реформираше ова училиште и со прописи ги определи приемните и испитните процедури. Тој беше избран за полноправен член на Екумен-и-Даниш во 1851 година.

Тој завршил три тома од своето вредно дело, кое станало добро познато како „Тарих-и Џевдет“ во 1854 година и му го подарил на султанот Абдулмеџид Кхан. Султанот, кому делото многу му се допаднало, го подигнал неговиот чин. Една година подоцна, станал официјален историчар на државата.

Во 1861 година бил назначен за член на „**Мајлис-и-Вала-и Ахкам-и Адлије**“, каде ќе ги подготвувал законите на Отоманската империја. Во 1866 година бил унапреден од класата на улема (ученици) во везир. Тој беше назначен за гувернер на провинцијата Алепо. Откако престојувал таму одредено време, бил назначен за претседател на новоформираната „**Диван-и Ахкам-и Адлије**“. Тој направи многу корисна работа на оваа позиција; се обидел да го организира правосудниот и правниот систем на земјата според потребите на времето.

Џевдет Паша бил назначен за министер за просвета во 1879 година. Потоа работел во различни гувернери, како министер за правда, министер за образование, министер за внатрешни работи и министер за трговија. Учествувал во специјалните комитети на султанот. Џевдет Паша, кој бил ученик, доблесен човек, книжевен учител, историчар и голем државник, создал многу дела од различни области. Неговата дванаесеттомна книга „**Тарих-и-Османи**“ на турски е многу вредна. Во времето на султанот Азиз Кхан, тој беше на чело на комисијата „**Мецеле**“, која беше формирана за да ги стави наредбите на Алаху теала во форма на закони. **Мецеле** е многу вредна книга.

„**Кисас-и-Енбија** “, кој ги раскажува настаните и животите на пророците од Адам алејхис-селам до нашиот сакан пророк Мухамед алејхис-селам и на калифите и учителите до времето на Фатих Султан Мухамед (843 хи.), е дванаесет тома и напишана на јасен турски јазик.

Брошурата „**Ма’лумат-и нафи’а**“ содржи многу вредни религиозни знаења и е достапна во книгата „**Корисни информации**“, издадена од Хакикат Китабеви и печатена во Истанбул.

ПОИМНИК

Записите поврзани со Тасавуф најдобро може да се научат од „рахматулахи теала алаих“ Мактубат на Ахмад ал-Фаруки ас-Сирхинди.

абид: оној кој врши многу ибада (обожување).

Ахлал-Бајт: непосредни роднини на пророкот „алејхис-селам“: (според повеќето исламски учители) „Али, прв братучед и зет; Фатима, ќерка; Хасан и Хусаин, внуците на радиу-Алаху теала анхум

А’имат ал-мадхахиб: мн. на имам ал-мазхаб.

алим: (мн. ‘улама’) муслимански изучувач на исламот.

Алаху теала: Алах на кого му припаѓаат сите видови супериорности.

Ансар: Мединанците кои го прифатиле исламот пред освојувањето на Мека.

акча: паричка, единица пари.

Арафат: отворен простор лоциран 24 километри северно од Мека.

Арш: крај на материјата што се граничи со седумте неба и Курси, кој е без седмото небо и во рамките на Арш.

Аср ас-Са’ада: ‘Ера на просперитет’, време на пророкот алејхис-селам и четворица Кхалифи радиу-Алаху теала анхум.

Авлија: мн. на Вали.

авкаф: (мн. од вакф) побожни основи. Ве молиме погледнете го последниот дел од четириесет и четвртото поглавје од петтиот фасцикл на **Бескрајното Блаженство**.

ајат (керима): стих од ал-Кур’ан ал-керим.

азима: тежок начин на вршење на религиозен чин или материја.

Басмала: арапска фраза „“Бисмилахи-р-Рахмани-р-Рахим” (во името на Алах Семилиот, Милостивиот.)

бид’а(т): Акт, верување, исказ што првично не постои во исламот и кој бил измислен подоцна.

батил: неважечки, погрешен, залуден.

зикр : (Фраза за) споменување, држење на ум, Аллаху та’ала секој момент.

дирхам: единица тежина од три грама.

Ефенди: титула дадена од Османлиската држава на државниците и особено на верските научници; форма на обраќање, што значи „Вашата голема личност“

Факих (мн. Фукаха): Исламски научник кој дипломирал на исламската

наука наречена Фикх и која се занимава со исламските практики, чиновите на богослужба, социјалните интеракции, кривичниот законик на исламот, деловните интеракции, исламската јуриспруденција, граѓанските и брачните права, итн.

Фард: (акт или ствар) што е заповедана од Алаху теала во Кур'ан а-керим.

Фард'аин: фард за секој муслиман.

фард кифаја: фард што мора да го направи барем еден муслиман.

Фатиха: Прва од 114-те сури на Кур'ан ал-керим, која содржи седум ајати.

фатва: i) иџтихад (на миџтахиди); ii) заклучок (на муфти) од книгите на Фикх дали нешто што не е прикажано во нив е дозволено или не; одговор даден на верски прашања од исламски научници; iii) рухса.

Фикх: знаење што се занимава со тоа што муслиманите треба да прават и што не треба да прават; дејствија, ибадат. Видете Фаќих.

фитна, фасад: широко распространување на изјави и дејствија кои им штетат на муслиманите и на исламот.

Фукаха: (мн. од Факих).

гхабан фахиш: (да се измами многу со купување по) цена повисока од сегашните цени; превисока цена.

Газа: војна против немуслиманите, да ги преобратиме во ислам; еден вид џихад. Овој вид џихад може да го носи само државата. Поединечни муслимани или општества или групи муслимани немаат право да вршат ваков вид џихад.

Гази: Муслиман ангажиран во Газа.

хадис (шериф): i) исказ на пророкот алејхис-селам; ал-Хадис аш-шериф: сите хадиси како целина; ii) илм ал-хадис; iii) Книги на хадис аш-шериф; iv) ал-хадис ал-кудси, ас-сахих, ал-хасан (за кои, види Бескрајно Блаженство, II).

Хадрат: титула за почит што се користи пред имињата на исламските научници.

хаџ: фардски аџилак во Мека.

халал: (чин, работа) дозволена во исламот.

Ханафи: (муслиман) во ханефискиот мазхаб.

Ханбали: (муслиман) во Мазхаб Ханбели.

харам: (чин, работа) забранета со исламот.

хасан: (види хадис).

Хегира: емиграција на пророкот алејхис-селам од Мека во Медина; ал-Хиџра.

Хиџаз: регионот на Арапскиот Полуостров на брегот на Црвеното Море каде што се наоѓаат Мека и Медина.

хиџри: на Хегира.

Хуџра ат-Са'ада (ал-Му'атара): просторијата каде што се гробовите на пророкот алејхис селам и на неговите двајца непосредни Кхалифи.

ибада: (мн. -ат) обожување, обред; чин за кој ќе се даваат таваб (награди) на Ахирет.

иџтихад: (значење или заклучок донесен од муџтахид преку) настојување да се разбере скриеното значење во ајат или хадис.

илм: знаење, наука; **илм ал-хал**: (книги со) исламски учења (на еден Мазхаб) наредени да ги научи секој муслиман; **илм ал-усул**: методолошки науки, особено оние на Фикх и Калам.

имам: i) длабок алим; ii) лидер во џама'а; iii) калифот (Калифа).

иман: вера, верувања на исламот; Калам, И'тикад..

И'тикад: Иман.

Јахилија: ера на ненауката, односно предисламска Арабија.

џама'а: заедница; тело на муслимани (освен имамот) во џамија; придружници; синдикатот.

јарија: немуслиманска робинка заробена во војна и третирана како сестра.

џихад: војна против немуслиманите (или нафс) за да ги преобрати (нив) во Ислам

Џума: (намаз во) петок.

Ка'ба(т ал-му'азама): големата просторија во големата џамија во Мека.

Калам: познавање на иман; илм ал-калам.

Калимат аш-шахада: фразата што започнува со „**Ашхаду**...“ Првата од петте основи на исламот; декларирање на нечие верување во исламот.

карама: (мн. -ат), објаснето во текстот.

Кхалифа: (мн. Кхулафа) калифот.

Кхарији: (од) оние еретички муслимани кои се непријателски настроени кон Ахл ал-Баит и кон нивното потомство.

Кхутба: проповедта што ја предава имамот од говорницата на молитвите на Џум'а и Бајрам, која мора да се кажува на арапски насекаде низ светот (грешна ако е направена на друг јазик).

Мазхаб: (мн. Мазхаби) сето она што го поучувал имам на (особено) Фикх или И'тикад.

Мадинат ал-мунавара: осветлениот град Медина.

Махшар: Последниот суд.

Маккат ал-мукарама: почесниот град Мека.

макрух: (чин, работа) неправилно, несакано и избегнувано од страна на Пратеникот алејхис-селам; макрух тахрима: забрането со многу стрес; оној што е блиску харам. **Малики**: (муслиман) во Малики Мазхаб.

Ма'рифа: знаење за (Дхат) Суштината и карактеристиките (Сифат) на Алаху теала вдахновени во срцата на Авлија.

Марва: еден од двата рида во близина на Масџид ал-Харам.

масџид: џамија; ал-Масџид ал-Харам: големата џамија во Мека; ал-Масџид аш-шериф (ас-Са'ада, ан-Наби): џамијата во Медина, изградена во времето на пророкот алејхис-селам и подоцна зголемена неколку пати, во која се наоѓа неговиот благословен гроб.

мавду: (вид на хадис) на кој му недостига еден од условите (за еден хадис да биде сахих) што ги поставил изучувач на хадисот.

Милади: од христијанската ера; од Грегоријанскиот календар.

Мина: село на шест километри северно од Мека

мубах: (акт, работа) ниту заповедано ниту забрането; дозволено.

муфсид: чин, нешто што поништува (особено намаз).

муфти: голем 'алим овластен да издава фатва.

Мухаџирум: Хародот на Мека кој го прифатил исламот пред освојувањето на Мека. **Муџадид**: зајакнувач, обновувач, на исламот.

му'џиза: чудо карактеристично за пророците, сам, и дело на Алаху теала, детално објаснето во текстот.

мукалид: муслиман кој практикува таклид; следбеник Имам ал-мазхаб.

мустахаб: (акт, работа) заслужува таваб ако се направи, но не е грешен ако се испушти, ниту неверување ако не му се допаѓа.

Му'тазила: една од 72-те еретички групи во исламот.

Мувајахат ас-Са'ада: просторот пред ѕидот на киблата [на кој одговара благословената глава на пророкот алејхис-селам] на неговото светилиште, каде што посетителот стои свртен кон светилиштето.

Муздалифа: областа помеѓу градот Мека и Арафат.

нафс: сила во човекот која сака тој да си наштети религиозно.

најаса: верски нечиста работа, детално објаснета во четвртиот фасцикл на Бескрајното Блаженство.

на-махрам: (роднина од спротивниот пол) не во рамките на забранетите (харам) степени на врска за брак.

никах: (чин на свршувачка за) брак во исламот. Ве молиме погледнете го дванаесеттото поглавје од петтиот фасцикл на Бескрајното Блаженство.

Паша: титула дадена од Османлиската држава на државници, гувернери и особено офицери од висок ранг (сега генерал или адмирал).

кади: муслимански судија; кади,

кибла: насоката свртена кон за време на намаз (во исламот, кон Ка'бат алму'азама).

Кураиш: Арапска заедница на Кураиш, предок на пророкот алејхис-селам.

- Кур'ан ал-керим: Светиот Куран.

рак'а: серија на читање и чинови на стоење, поклонување и седење во намаз, што се состои од најмалку два, а најмногу (за намази фард) четири рак'а (рекати).

Рамазан: Светиот месец во муслиманскиот календар.

Расулулах (Расул-Алах): Мухамед алејхис-селам – Пророк на Алаху теала; Алаховиот Пратеник.

Равдат ал-Мутахара: просторот помеѓу светилиштето на пророкот „алејхис-селам" и говорницата на Масџид аш-Шериф.

рухса: да се дозволи; лесен начин за правење верски чин или средба.

Сафа: еден од двата рида во близина на Масџид ал-Харам.

Сахаби: (мн. ас-Сахабат ал-кирам) Муслиман кој го видел пророкот алејхис-селам барем еднаш; придружникот (ците)

сахих: i) религиозно законски, валиден; усогласен со исламот; ii) (на хадис) добро пренесен, автентично според условите поставени од научниците на хадис.

салат: i) молитва; (со селам)= Салават; ii) обред на молитва од најмалку два рак'а намаз, на персиски; салат џаназа: погребна молитва.

Салават: (мн. на салат) посебни молитви во кои се бараат благослови високи чинови на пророкот аејхис-селам.

Салих: (мн. сулаха) оној кој е побожен и се воздржува од гревови, (наспроти: фасиќ); види Вали.

Шафи'и: (муслиман) во шафискиот мазхаб.

Шаик ал-Ислам: Шеф на Канцеларијата за верски прашања во Исламска држава.

Ши'ит: една од 72-те несунитски групи во исламот.

ширк: (изјава, дејство, предизвикување) политеизам; припишување содружник на Алаху теала.

сулаха: мн. на Салих.

сунна: (чин, работа) што, иако не беше заповедана од Алаху теала, беше направена и сакана од пророкот алејхис-селам како чин на ибадет (има таваб ако се направи, но не е грешно ако се испушти, сепак предизвикува грев ако постојано се изоставува и неверување ако е непосакувана; ii) (со Книгата или Кур'ан ал-керим) Хадис аш-шериф; iii) (само) Фикх, Ислам.

сура: поглавје од Кур'ан ал-керим.

Таба' ат-Таби'ин: учители кои не го виделе ниту Пратеникот алејхис-селам, ниту Сахаби, но го виделе (еден од) Таби'ун; исто и нивните наследници.

та'а: дејствија што му се допаѓаат на Алаху теала, но може да се направат без потреба да се знае дека му се допаѓаат Нему.

Таби'ун (ал-и'зам): повеќето од оние муслимани кои не го виделе пророкот алејхис-селам, туку го виделе (еден од) ас-Сахабат ал-кирам; па и нивните наследници.

та'дил ал-аркан: држење на телото неподвижно некое време откако ќе стане смирено за време и помеѓу различните дејствија во намазот (види Бескрајно блаженство, III, поглавја 14-16).

Тафсир: i) книга за, ii) наука за (илм ат-тафсир), iii) објаснување на Кур'ан ал-керим.

таклид: живеење до, следење, да се биде во еден од четирите Мазхаби.

таква: плашејќи се од Алаху теала; избегнување харами; вежбање „азими" (Види вара и зухд).

Тасавуф: Духовна гранка на знаењето и (откако ќе се прилагодиме на Фикх) практикување на манирите на пророкот алејхис-селам што го зајакнува иманот, го олеснува практикувањето на Фикх и предизвикува човек да достигне ма'рифа; им ат-Тасавуф.

таваф: ибадет на одење околу Ка'бат ал-му'азама (заобиколувања) за време на хадц. **тавакул:** верување во, очекување сè исклучиво од Алаху теала; очекување од Алаху теала делотворноста на причината откако ќе се работи или ќе се задржи на причината – пред која тавакул не е советуван.

тавхид: (верување во) Единственост, Единството на Алаху теала.

та'зир: еден вид казна како што е опишано во исламот; казнување.

таваб: (единица) награда ветена и ќе биде дадена на Ахирет од Алаху теала како награда за тоа што правел и кажувал што сака Тој.

улама: мн. од алим, што значи (исламски) учител.

Умма: заедница, тело на верници, на пророк; Умма (т ал-Мухамедија): муслиманската Умма.

усул: i) методологија или основи на исламската наука; ii) методологии на основните исламски науки, илм ал-усул; iii) иман, калам.

вациб: (акт или работа) која никогаш не е испуштена од пророкот алејхис-селам така што е речиси исто толку задолжителна како фарзот и не треба да се испушта.

Вали: (мн. Авлија) оној кој е сакан и заштитен од Алаху теала; Салих муслиман кој исто така го скротил својот нефс.

вара: (по избегнување на харамите) воздржување од сомнителни работи (муштабихат).

захид: човек од зухд; аскет.

закат: (фард должност за плаќање годишно) одредена сума на одредени видови на имот за одредени видови луѓе, со што преостанатиот имот станува прочистен и благословен и муслиманот кој го дава се заштитува себеси да биде (наречен) скржавец. Ве молиме погледнете го првото поглавје од петтиот фасцикл на Бескрајното Блаженство.

зухд: ненаклонетост кон световните работи; воздржување (дури) и од мубах.